

nanmeebooks

Te
en

ใบไม้ ในทุ่งหญ้า

วันนีส์ วิบูลเกียรติ์ เขียน

ดร.ปราณี ศิริจันทพันธ์ บรรณาธิการ

โบทไม้น ในทางหลุม

วันทนีย์ วิบูลเกียรติ เขียน

ดร.ปราณี ศิริจันทพันธ์ บรรณาธิการ

จัดพิมพ์โดย **Ten** สำนักพิมพ์ในเครือนานมีบุ๊คส์

ใบไม้ในทุ่งหญ้า

วันหนี้ย์ วิบูลกิริติ เขียน

ดร.ปราณี ศิริจันทร์พันธ์ บรรณาธิการ

ปิ่นนุช ปิ่นจินดา ภาพปกและภาพประกอบ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๔

พิมพ์ครั้งที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๑

พิมพ์ครั้งที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๗

พิมพ์ครั้งที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

พิมพ์ครั้งที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๐

ราคา ๑๒๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

วันหนี้ย์ วิบูลกิริติ.

ใบไม้ในทุ่งหญ้า. --พิมพ์ครั้งที่ ๕.--กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์สิน, ๒๕๕๓.

๑๗๖ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๙๔.๙๑๓

ISBN 978-974-472-825-8

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตยวัฒนา ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการสายผลิตภัณฑ์ วาตรี
สังกฤษ บรรณาธิการบริหาร พมอมงค์ ริมสิริ หัวหน้ากองประสานงานการผลิต จรัสศรี
พรหมเทพ ประสานงานการผลิต ฉัตรทิพย์ กลิลิทธิ อนุสรฯ ดารเนศ หัวหน้ากองพิสูจน์
อักษรและตรวจสอบ อัมพันธ์ คงมั่น ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา เสงส์งค์ ผู้ช่วย
ผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว ศิลปกรรม ศวิสาห์ อินตระกูล คอมพิวเตอร์กราฟิก
ปัทมา แดงวิจิตร สำนักงาน บริษัทนานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑
(สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทร. ๐-๒๖๗๐-๙๔๐๐, ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ โทรสาร ๐-๒๖๖๒-๐๙๑๙

e-mail : editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่โมเตอร์น ฟิล์ม โทร. ๐-๒๙๓๔-๐๔๐๓ พิมพ์ที่ ยูแพคการพิมพ์ โทร. ๐-๒๘๘๔-๑๔๘๘-๙๐
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑
(สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาว หน้าขาดหาย

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ กด ๑

คำนำสำนักพิมพ์

เด็กกับจินตนาการเป็นของคู่กัน

แต่น่าแปลกที่เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ หลายคนกลับเดินแยกคนละทางกับจินตนาการ มีหน้าที่ยังทำที่ประหนึ่งไม่เคยรู้จักมันมาก่อน

ผู้ใหญ่บางคนที่ยังจำภาพความฝันวัยเยาว์ของตนได้ จึงสามารถเข้าถึงและสื่อสารกับเด็กรุ่นหลังได้เป็นอย่างดี อย่างที่อาจเรียกได้ว่าสัมผัสถึงใจ

ด้วยภาพฝันและจินตนาการที่เชื่อมต่อกันนี้เอง จะทำให้เด็กไม่รู้สึกละเลย เพราะบางครั้งสิ่งเหล่านี้แสดงถึงความสามารถพิเศษของเด็กคนนั้น ไม่ใช่เพียงแค่ความเก่งหรือไม่เก่งในบทเรียนประจำวัน และที่สำคัญ มีผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดเข้าใจ

ใบไม้ในทุ่งหญ้า ผลงานของ วันทนี วิบูลศิริติ ได้รับรางวัลชมเชย ในการประกวดวรรณกรรมเยาวชนรางวัลพระราชทาน แว่นแก้ว ประจำปี ๒๕๔๔ เล่าเรื่องราวของเด็กชายวัยสิบสามปี ในวัยซึ่งกำลังจะพ้นจากความเป็นเด็กนี้เอง เขากำลังสับสนกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต ทั้งเรื่องพ่อแม่แยกทางกัน การเรียน ความรักความเข้าใจจากผู้คนรอบข้าง แต่แล้ววันหนึ่ง เขากลับได้พบคำตอบของคำถามที่วุ่นใจอย่างไม่คาดคิด โดยมนุษย์ใบไม้...มนุษย์จากดินแดนแปลกประหลาด และคำตอบนั้นทำให้เขาได้เดินในทางที่ตั้งใจ...อย่างมีความสุข

สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์

คำอุทิศ

ด้วยพลังสร้างสรรค์ทั้งหมดนี้
ข้าพเจ้าขอมอบแด่
เด็กทุกคนที่กำลังเติบโต
ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์
และผู้ใหญ่ทุกคน
ที่เคยผ่านทุ่งหญ้าแห่งวัยเยาว์มาแล้ว

บทที่ ๑

ดินแดนแห่งความเหมือน

เมื่อไม่นานมานี้ ผมได้รู้จักเพื่อนคนหนึ่ง เขาเป็นเด็กประหลาดที่สุดเท่าที่ผมเคยพบ แต่นั่นก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า ผมพบเขาที่ไหน เราที่นัดพบกันที่คอกหมูในทุ่งหญ้าของคุณป้ามัทรี ที่นั่นทั้งไกลและทั้งเหม็นมาก ถ้าจะเดินจากหมู่บ้านไป คงต้องใช้เวลาสองชั่วโมง คุณป้าจึงจ้างคนเลี้ยงหมูให้อยู่ที่บ้านร้างบริเวณคอกหมู ผมแอบไปที่นั่นในวันอาทิตย์ แล้วผมก็พบเด็กประหลาดคนหนึ่ง มีหน้าตาเหมือนใบไม้ ผมจะอธิบายอย่างไรดี ใบหน้าของเขาเป็นสีเขียว มีเส้นใยแผ่ไปทั่วคล้ายเส้นเลือด ตอนแรกที่เห็นผมคิดว่าคงฝันไป แต่ความฝันก็ยิ่งชัดเจนขึ้น จนผมแน่ใจว่ามันคือความจริง เขาคือเด็กใบไม้...

เด็กใบไม้มองผมด้วยดวงตาเล็กหยีทั้งสอง สดุดมหายใจเข้าทางจมูกที่เป็นรูไม่มีสัน และขยับปากกระจิดพุดกับผมว่า

"สวัสดีครับ"

ผมรู้สึกสองจิตสองใจ ใจหนึ่งอยากวิ่งหนี ส่วนอีกใจก็อยากตอบว่า "สวัสดีครับ" แต่ผมก็ไม่ได้ทำทั้งสองอย่าง เพียงแค่ยิ้มให้เล็กน้อย มองดู

ใบหน้าเขาอย่างตกตะลึง ผมไม่เคยคิดว่า จะมีคนใบหน้าคล้ายใบไม้สองใบ
ประกบเป็นหนึ่งหุ้มกะโหลกศีรษะเอาไว้

"ผมพลัดหลงมาจากดินแดนแห่งความเหมือน ผมอยากกลับบ้าน"

เด็กใบไม้ร้องไห้อย่างน่าสงสาร หยาดน้ำตาเล็กๆ หยดลงบนเสื้อใบไม้
ที่เย็บต่อๆ กัน กางเกงก็ทำจากใบไม้สีน้ำตาลเช่นกัน

"ผมไม่เคยได้ยินว่า แถวนี้อะไรมีดินแดนแห่งความเหมือนอยู่เลยนะครับ"
ผมบอก

"พวกคุณไม่มีทางรู้หรอกว่า ที่งูหญ้า
แห่งนี้ มีดินแดนแห่งความเหมือนซ่อนอยู่
มันเป็นอาณาจักรของมนุษย์ใบไม้
ผมทำใบไม้ประจำตัวหายไป"

"แต่ที่นี่มีแต่หญ้าทั้งนั้น ผมไม่เห็นใบไม้เลยสักใบ"

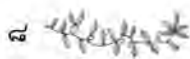
"นั่นแหละครับคือสิ่งที่ผมต้องการให้คุณช่วย ต้องหาใบไม้ใบหนึ่งให้เจอ ผมจะใช้ใบไม้ นั้น เพื่อกลับไปยังดินแดนแห่งความเหมือน"

ผมงุนงงจริงๆ ผมจะค้นหาใบไม้ใบที่เขาต้องการได้อย่างไร ทั้งหญ้าแห่งนี้กว้างใหญ่เหลือเกิน การค้นหาใบไม้หนึ่งใบย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย และจะต้องเป็นใบไม้ที่มีอยู่ใบเดียวเท่านั้นด้วย ผมไม่เคยรู้เลยว่า ใบไม้มีความแตกต่างกันอย่างไร ตั้งแต่เกิดจนอายุสิบสามปี ผมไม่เคยสนใจใบไม้เลย เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ผมอยากรู้ว่า ใบไม้ที่เด็กคนนี้ต้องการนั้น แตกต่างจากใบไม้อื่นๆอย่างไร

"มันเป็นใบไม้ประจำตัวผม ผมทำหายตอนที่เดินเล่นอยู่ในทุ่งหญ้า จึงไม่มีอำนาจวิเศษอำพรางตัวไม่ให้มนุษย์มองเห็น ใบไม้ประจำตัวใบนั้นจะช่วยซ่อนผมไว้ในดินแดนแห่งความเหมือน ผมจะอยู่ที่นั่นโดยไม่แตกต่างจากเพื่อนใบไม้คนอื่น ๆ ความเหมือนกันทุกประการทำให้ผมมีความสุข"

ผมเริ่มคิดตามในสิ่งที่เขาเล่ามาทั้งหมด "ความเหมือนกันทุกประการ" คำนี้เคยได้ยินในวิชาเรขาคณิต แต่ผมไม่เข้าใจคำนี้เมื่อได้ยินจากปากของเด็กใบไม้ ผมเห็นเขาจ้องมองด้วยดวงตาเศร้าสร้อย หรือว่าตอนนี้เขาไม่มีความสุข ถ้าบังเอิญผมมีหน้าต่างแปลกประหลาดอยู่ในโลกมนุษย์ ผมก็คงหัวเราะไม่ออก

ผมพยายามคิดหาทางช่วยให้เขากลับไปอยู่ในดินแดนแห่งความเหมือน แต่คงไม่สามารถหาใบไม้ใบนั้นได้ในตอนนี้ เขาคงจะต้องอดทนอยู่ในโลกแห่งความแตกต่างใบนี้ไปพลางๆ ก่อน แล้วผมจะค่อยๆ เริ่มต้นค้นหาใบไม้หนึ่งใบจากทุ่งหญ้าที่กว้างใหญ่ไพศาลแห่งนี้

เด็กโบไมเล่าเรื่องของเขาให้ผมฟังว่า ในดินแดนแห่งความเหมือนนั้น มีสิ่งมีชีวิตที่มีรูปร่างหน้าตาเช่นเดียวกับเขาอยู่ทั้งหมดหนึ่งแสนแปดหมื่น สามพันสองร้อยสิบสามชีวิต ซึ่งปริมาณประชากรจะลดลงทุกวัน แต่ไม่มีการเพิ่ม เมื่อคนโบไมเหล่านี้ตายหมด ดินแดนแห่งความเหมือนก็จะถึงกาลอวสาน โลกโบไมที่คาบเกี่ยวอยู่ในอีกมิติหนึ่งของโลกมนุษย์ กำลังจะหายไป คนโบไมจึงพยายามคิดหาทางยืดชีวิตในดินแดนแห่งความเหมือน ด้วยการใช้อำนาจวิเศษของโบไมประจำตัว ในที่สุดเขาก็พบว่า การยืดอายุจะสำเร็จก็ต่อเมื่อเขาได้ข้ามดินแดนมาสู่โลกมนุษย์ ซึ่งเด็กโบไมเป็นคนแรกที่ค้นพบความลับนี้ แต่เสียดายที่ไม่สามารถกลับไปบอกเพื่อนในดินแดนแห่งความเหมือนได้ เพราะเขาทำโบไมประจำตัวหายไป

"ถ้าคุณกลับไปบอกเพื่อนๆ ของคุณ โลกมนุษย์ก็จะมีคนโบไมเพิ่มมากขึ้น และก็จะมียุคมนุษย์ประหลาดอย่างคุณเดินไปมาตามถนน ผมไม่อยากจะเชื่อเรื่องของคุณเหมือนเรื่องมหัศจรรย์ในหนังสือวรรณกรรมเยาวชนมากกว่าเป็นเรื่องจริง แต่ผมก็ต้องเชื่อ เพราะตอนนี้ผมไม่ได้ฝัน คุณอยู่ต่อหน้าผม พูดภาษาไทยเหมือนผม ทำไมคุณไม่พูดภาษาอื่น" ผมตั้งคำถาม

"ผมพูดได้ทุกภาษาในโลกนี้ คุณสมบัติของ 'ความเหมือนกันทุกประการ' คือ ทุกชาติทุกภาษา ทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับเราแล้วไม่แตกต่างกันเลย ล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นและเสื่อมสลายไปตามกาลเวลา ผมคิดว่าทุกสิ่งในโลกของคุณก็เหมือนกันหมด" เด็กโบไมอธิบายอย่างใจเย็น

ผมหัวเราะเสียงดังลั่น เขาคงเข้าใจเรื่องราวของโลกมนุษย์ผิดพลาด ผมไม่คิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกของเราจะเหมือนกันหมด มันต่างกันหมดนะไม่ว่า แค่ผมกับเขาก็ต่างกันมากแล้ว ถ้าเขาคิดจะอยู่บนโลกนี้ เขาควรเรียนรู้ความแตกต่างของทุกสิ่งทุกอย่างเสียใหม่ ผมอาจจะมีเวลาไม่

มากนักที่จะสอนให้เขารู้จักโลกมนุษย์ ผมมาเที่ยวบ้านคุณป้ามัทรีช่วงปิดเทอมใหญ่ ผมอาจจะอยู่ที่นี้ได้อีกสักสามอาทิตย์ หลังจากนั้นผมก็ต้องกลับบ้านที่กรุงเทพฯ ผมจะพยายามค้นหาใบไม้ประจำตัวเขาให้พบก่อนกลับบ้าน เพื่อจะได้ไม่ต้องห่วงเขาอีก

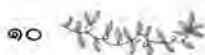
ผมทิ้งให้เขาอยู่ในทุ่งหญ้าเพียงลำพังต่อไป แล้วเดินกลับบ้านคุณป้ามัทรีด้วยความกังวลใจ รู้สึกเป็นห่วงเด็กใบไม้เป็นพิเศษ ผมคิดว่าเขาเป็นเพื่อนใหม่ที่มีหัตถ์จรรยที่สุดในโลก ผมอยากช่วยเหลือให้เขากลับไปยังดินแดนแห่งความเหมือน บางทีผมอาจจะขอตามไปด้วย ผมอยากไปเที่ยวนั่น และคงได้เห็น "ความเหมือนทุกประการ" ในโลกของเขา ผมนึกไม่ออกว่า การเป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่แตกต่างกับคนอื่นเลย จะเป็นอย่างไรบ้าง

คุณป้ามัทรีกำลังรอผมอยู่ที่ใต้ถุนบ้าน คุณป้ามามีบ้านอยู่สองหลัง หนึ่งหลังเป็นบ้านปูนชั้นเดียว ใช้เป็นโรงเก็บของ ส่วนหลังที่ผมอยู่นั้นเป็นบ้านไม้ใต้ถุนสูงโล่ง เอาไว้นั่งเล่นตอนกลางวัน ผมชอบบ้านหลังนี้มาก แม้ว่าจะไม่ค่อยสะดวกสบายเหมือนบ้านผม แต่บ้านหลังนี้น้อยกว่า...

คุณป้ามัทรีมีลูกสามคน คนโตเป็นผู้หญิงชื่อพี่มาลี อายุมากกว่าผมหลายปี ตอนนี้เธอเรียนวิทยาลัยครูปีสอง คนที่สองชื่อโต้ง อายุุน้อยกว่าผมสามปี ตอนนี้เขาอายุสิบขวบ ส่วนคนสุดท้องชื่อตุ๊กตา อายุหกขวบ

โต้งกับตุ๊กตาเรียกผมว่า "พี่ตุ้" ทั้งสองชอบฟังผมเล่าเรื่องเด็กๆ ที่กรุงเทพฯ พวกเขาสนใจเรื่องราวของผมมาก จนผมกลายเป็นส่วนหนึ่งในแก๊งล่าหนู และได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้าแก๊ง ทำหน้าที่ออกตระเวนล่าหนูที่เข้ามากินข้าวโพดในโรงเก็บของตอนกลางคืน

เมื่อผมกลับมาถึงบ้านคุณป้าตอนห้าโมงเย็น โต้งกับตุ๊กตาวิ่งล้อม

หน้าล่อมหลัง ถ้ามเข้าชี้ว่าผมไปไหนมา ผมกำลังคิดว่าควรเล่าเรื่องที่ผมไปเจอในทุ่งหญ้าให้พวกเขาฟังดีไหม แล้วผมก็ตัดสินใจเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ

ถ้าผมเล่าเรื่องเด็กใบไม้ให้โด่งกับตุ๊กตารู ผมกลัวว่าพวกเขาจะไปเล่าให้เด็กคนอื่น ๆ ฟัง แล้วเด็กใบไม้ก็จะถูกรบกวน มีคนพบเห็นเขาน้อยเท่าไรยิ่งดี ผมไม่อยากให้เขากลายเป็นตัวละครของคนในหมู่บ้าน ผมไม่รู้ว่คนอื่น ๆ คิดจะช่วยเหลือเขาเหมือนผมไหม ถ้าใคร ๆ พากันแห่ไปดูความแปลกประหลาดของเขาโดยเห็นเป็นเรื่องสนุกเฮฮา เขาคงเสียใจมากกว่านี้ และอาจจะเกลียดโลกมนุษย์มากขึ้น ผมไม่อยากให้เขากลับไปบอกเพื่อนในดินแดนแห่งความเหมือนว่า โลกมนุษย์มีแต่คนที่ชอบหัวเราะเยาะผู้อื่น

ผมเก็บใบไม้อย่างจริงจัง ๆ จนหลายคนสงสัย พี่มาลีเก็บมาให้ผมใบหนึ่ง และบอกว่าเป็นใบที่ลอยตามน้ำมา ผมรีบเก็บมาใส่กล่อง เวลานี้ไม่ว่าใบไม้ใบไหนก็มีสิทธิ์จะเป็นใบไม้ประจำตัวของเด็กคนนั้นได้ พรุ่งนี้ผมจะนำใบที่เก็บได้ทั้งหมดไปให้เขา บางทีอาจมีใบที่เขาต้องการอยู่ในกล่องนี้ก็ได้

โด่งกับตุ๊กตาเริ่มช่วยผมเก็บใบไม้ ตุ๊กตาถามผมว่า

"ฟีตุ้ เก็บใบไม้ไปทำไมตั้งเยอะแยะ"

ผมนั่งอยู่นาน เพราะไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร การโกหกเป็นเรื่องที่ผมไม่ถนัด แต่ผมไม่รู้จะเลียงตอบอย่างไรดี

"เก็บไว้ทำไม"

"ยาอะไร"

ผมนึกว่าจะรอดตัวเสียแล้ว แต่ตุ๊กตาก็ยังไม่ยอมล้มเลิกที่จะรู้ให้ได้ว่าผมเก็บใบไม้ไปทำอะไร เธอคงสนใจเรื่องนี้พอๆ กับที่ผมสนใจเรื่องของเด็กใบไม้

"ยาแก้คัน"

ตุ๊กตาขมวดคิ้ว ทำทางเธอเหมือนเด็กที่กำลังรู้ว่าตัวเองถูกหลอก ผมตัดสินใจบอกเธอว่า

"พี่เก็บใบไม้มาศึกษาว่ามันเหมือนหรือต่างกันยังไง พี่กำลังจะเป็นนักสะสมใบไม้"

เธอพยักหน้าหงิกๆ ก็มองเก็บใบไม้มาวางเทียบบนพื้น ผมเห็นใบไม้ใบหนึ่งมีลักษณะแปลกมาก มันเป็นใบไม้สีน้ำตาลเข้มสลับสีแดงสด ผมรีบหยิบมันขึ้นมา โอ้เพียง! ขอให้มันเป็นใบไม้ประจำตัวของเด็กประหลาดผู้มีใบหน้าเหมือนใบไม้นั่นที่เถอะ...

บทที่ ๒

มนุษย์เกิดจากต้นหญ้าชนิดเดียวกัน

ผมกลับมาที่คอกหมูอีกครั้ง ไม่รู้ว่าเด็กโบไม่ไปหลบซ่อนอยู่ที่ไหน ผมตะโกนเรียกเขาว่า "เด็กโบไม่" บางทีเขาอาจไม่คุ้นกับสมญานามนี้ ผมลืมถามชื่อเขาไปถนัด ถ้าผมพบเขาอีกควรจะถามชื่อให้เรียบร้อย เพื่อจะได้ไม่ต้องเรียกเขาอย่างนั้นอีก ผมเองก็ไม่ชอบใจ หากใครจะเรียกผมว่า "เด็กแก้งก้าง" ตามลักษณะของผม

เขาเดินออกมาจากคอกหมู กลิ่นเหม็นฉุนๆ ติดมากับตัวเขาด้วย ผมไม่รู้ว่าเขาจะรับรู้กลิ่นหอม-เหม็นเหมือนมนุษย์ปกติธรรมดาหรือเปล่า ทำทางเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองมีกลิ่นฉี่หมู

"ทำไมคุณต้องหลบอยู่ที่คอกหมูด้วยล่ะครับ"

"ในทุกหญ้าหนาวมาก ตอนกลางคืนมีน้ำค้างแข็งหล่นลงมาจากท้องฟ้า ผมหนาวมาก"

ผมสำรวจดูเสื้อโบไม่บางๆ ของเขา ถ้าผมสวมใส่เสื้อแบบนี้ ก็คงทนความหนาวไม่ได้เหมือนกัน จึงรู้ว่าเขาก็ไม่ต่างจากมนุษย์ทั่วไป เขารู้จักหนาว แน่แน่นอนถ้าเขารู้จักหนาว เขาก็ต้องรู้จักร้อน

"ผมนำใบไม้ชนิดต่างๆ มาให้คุณช่วยสอนเรื่องความแตกต่างของมัน เพื่อว่าผมจะได้ค้นหาใบไม้ประจำตัวของคุณได้ง่ายขึ้น"

เขาหัวเราะเสียงใส เสียงของเขาไพเราะมากจริง ๆ ผมไม่เคยได้ยินมาก่อน ถ้าผมจะบรรยายความไพเราะ ผมขอเปรียบเทียบกับเสียงแก้วกระทบน้ำแข็ง เวลาตีมน้ำแข็งใส่น้ำหวาน ผมชอบเขย่าแก้วเพื่อฟังเสียงก้องกังวานสดใสนั้น

"ใบไม้ในโลกนี้ไม่เหมือนกันเลย ใบไม้ในดินแดนแห่งความเหมือนมีมากมายหลากหลายชนิด ล้วนแต่เป็นใบไม้ที่มีเอกลักษณ์ แต่สิ่งที่เหมือนกันก็คือ ใบไม้ทุกใบมีเส้นใยชีวิต ใบไม้ประจำตัวผมมีชื่อว่า 'ใบกาต' และนั่นก็เป็นชื่อของผมด้วย"

"ใบกาต"

ผมทวนชื่อนั้นซ้ำ ผมคิดว่าจะเรียกชื่อเขาเพื่อดูว่าเมื่อได้ยินชื่อนี้แล้วเขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไรบ้าง เขาขานรับเบา ๆ เป็นอันเชื่อว่าเขาชื่อ 'ใบกาต' จริง ๆ ผมคิดว่าในโลกมนุษย์คงไม่มีใบกาต เพราะไม่เคยได้ยินว่ามีต้นไม้ชื่อต้นกาต หรืออาจมีก็ได้ ไม่ค่อยแน่ใจนัก เพราะไม่ใช่นักพฤกษศาสตร์ แต่ไม่ต้องห่วงหรอก ผมมีลุงเป็นนักปลูกต้นไม้ ลุงอ้น พ่อของโด่งกับตุ๊กตา จะต้องรู้เรื่องเกี่ยวกับต้นไม้ดีแน่ ๆ ผมจะเก็บข้อสงสัยนี้ไว้ถามลุงอ้น

"คุณชื่ออะไรครับ"

ใบกาตถามชื่อผมบ้าง อย่างสุภาพนุ่มนวล ผมไม่เคยพบเด็กที่มีอายุราว ๆ เก้าถึงสิบขวบคนใด ที่พูดจาเป็นเรื่องเป็นราวดีอย่างนี้

"ผมชื่อตุ้ เรียกว่า 'พีตุ้' ก็ได้ครับ"

ผมพยายามพูดอย่างสุภาพบ้าง มันทำให้ผมรู้สึกภาคภูมิใจที่พูดจา

เป็นผู้ใหญ่

"ผมเรียกคุณว่า 'พี่ตุ้' ไม่ได้หรอกครับ เพราะผมมีอายุมากแล้ว ผมอาจจะปู่ของปู่ของปู่คุณ ผมมีอายุสองร้อยห้าสิบสองปี!"

ผมเบิกตากว้าง จ้องมองเขาอย่างตกตะลึงอีกครั้ง ผู้ที่ยืนอยู่ตรงหน้าผมนี้หรืออายุมากเท่ากับปู่ของปู่ของผม ไม่น่าเชื่อ เขาตัวเล็กกว่าผม ลักษณะท่าทางก็เหมือนเด็กประมาณเก้าขวบ เขายังเคยร้องไห้ต่อหน้าผมเหมือนเด็ก ๆ ผมเริ่มรู้สึกปวดหัว เรื่องราวของไบกาดช่างน่าพิศวง เขาทำให้ผมงงแล้วงอีก

"คุณอายุมากขนาดนั้น แต่ทำไมคุณยังร้องไห้เหมือนเด็ก ๆ ตอนที่ผมเจอคุณเมื่อวานนี้"

"แม้ผมจะชราามากแล้ว แต่ในดวงใจของสิ่งมีชีวิตในดินแดนแห่งความเหมือนยังคงไว้ได้ยงสาวราวกับเด็ก ๆ นิสัยของเราจึงเหมือนเด็กในความคิดของคุณ แต่เราเรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่าง และเราก็เข้าใจ โดยที่ความเข้าใจเหตุผลไม่สามารถทำลายความไว้ได้ยงสาวของเราได้ เรามาจากธรรมชาติ และความไว้ได้ยงสาวก็เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ"

"คุณหมายถึง คุณคือปีเตอร์แพน" ผมสรุป

"ผมไม่รู้จักปีเตอร์แพน" เขาริบบปฏิเสธ

"ปีเตอร์แพนคือเด็กชายตลอดกาล เขามีชีวิตอยู่ในหนังสือ" ผมอธิบาย

"ถ้าอย่างนั้นก็คงไม่ใช่ เพราะความคิดของผมแก่ชราไปตามกาล ผมไม่ได้คิดอย่างเด็กตลอดไป แต่ผมสามารถร้องไห้ งอแง และอยากเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนเด็ก ผมไม่ใช่คนแก่ที่คิดว่ารู้ทุกอย่างในโลกนี้แล้ว จึง

สมควรนอนรอวันตายอย่างเฉื่อยชาน่าเบื่อไปวัน ๆ"

"ก็จริงนะครับ เวลาที่ผมคุยกับคุณ ไม่เหมือนคุยกับเด็กเก๋ახวบเลย ผมรู้สึกว่าคุณเป็นปู่ของปู่ของปู่ของปู่ของผมจริงๆ!"

"ผมหิว"

ใบกาตร้องให้ขึ้นอีก ในเวลานี้เขาไม่ต่างกับเด็กเก๋ახวบตามที่ผมเคยคิด ผมไม่รู้ว่าเขากินอะไร

"ผมกินกล้วยาชนิดหนึ่ง"

"แล้วเราจะไปหากล้วยาชนิดนั้นได้ที่ไหน"

"ที่ตัวคุณ"

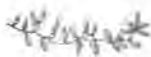
ผมหัวเราะเสียงดังลั่นจนก้องไปทั่วทุ่งหญ้าแห่งนี้ เขานี้ตลกร้ายจริงๆ ผมไม่ใช่กล้วยาสักหนอย แล้วเขายกกว่าจะหากล้วยาชนิดนั้นได้จากตัวผม

"แต่ เวลาได้เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างไปหมดแล้ว เวลานี้มนุษย์ไม่ใช่ต้นไม้กล้วยาอีกแล้ว"

ผมพยายามฟังเขาอธิบายอย่างละเอียด เวลาที่ผมคุยกับใบกาต ผมต้องเป็นผู้ฟังให้มาก เพราะผมอยากรู้เรื่องราวของเขาให้มากที่สุด เขาเป็นสิ่งมหัศจรรย์ในชีวิตผม การมาเยือนของเขาสร้างสีสันให้ชีวิตที่น่าเบื่อของผม ตอนผมอยู่กรุงเทพฯ สิ่งที่น่าสนใจที่สุดของผมก็คือ การอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์เล่นเกมวิดีโอ ต่ออินเทอร์เน็ตคุยกับเพื่อนที่ไม่รู้จัก แต่นั่นยังไม่น่าตื่นเต้นเท่ากับการที่ผมได้พบกับใบกาต

"คุณอยากฟังเรื่องกำเนิดของมนุษย์ในโลกนี้ไหมล่ะ"

"อยากสิอะ คุณเล่าให้ผมฟังเลยนะอะ"

"แต่ก่อน ดินแดนแห่งความเหมือนกับดินแดนแห่งความต่างยังเป็นส่วนเดียวกัน โดยเชื่อมไว้ด้วยต้นหญ้าชนิดเดียวกัน ในโลกมีเพียงต้นหญ้างอกทะลุดินขึ้นมาใช้ชีวิตอย่างผาสุก ไม่มีความแตกต่างกันเลย ผ่านไปนับแสนนับล้านปี โลกยังคงเป็นเพียงทุ่งหญ้าสวยงาม ต่อมาหญ้าต้นหนึ่งมีความคิดอยากจะต่างจากชาวบ้าน จึงพยายามค้นหาความแตกต่างในตัวเอง แล้วก็พบว่าสิ่งที่แตกต่างจากหญ้าต้นอื่นๆ ก็คือ ลักษณะของใบเพียงเล็กน้อย เขาดีใจมากที่ค้นพบว่าเขาโดดเด่นกว่าผู้อื่น จึงชูใบสูงตระหง่าน โอ้อวดแสงอาทิตย์จนกระทั่งเหี่ยวเฉาและตายไป ร่างกายของเขาเน่าเปื่อยกลายเป็นดิน จากดินที่มีความชุ่มฉ่ำใฝ่ฝันอย่างแรงกล้า จึงกลับคืนชีวิตเป็นไส้เดือนน้อยตัวหนึ่ง และนั่นคือจุดเริ่มต้นของวิวัฒนาการมนุษย์ เอาละผมหิวแล้ว ผมต้องการกินไส้เดือนเท่านั้นแหละ"

ผมรู้สึกหน่วงหนักในสมอง รวากับแบกก้อนหินใหญ่หามาเอาไว้นาน ศีรษะ ผมคือต้นหญ้าชนิดหนึ่ง และยังคงเป็นไส้เดือนน้อยด้วยหรือนี้ ผมอยากจะหัวเราะให้ก้องโลก ถ้าผมนำเรื่องนี้ไปเล่าให้โด่งกับตุ๊กตาฟังว่ามนุษย์คือต้นหญ้าชนิดเดียวกัน และยังคงเป็นไส้เดือนตัวน้อยด้วย ทั้งสองคนนั้นคงหัวเราะจนฟันโยก และต้องคิดว่าผมบ้าไปแล้วแน่ๆ

ผมพยายามขุดหาไส้เดือนให้เขา เขาขุดไส้เดือนเข้าไปในปากกระจริดอย่างรวดเร็ว ผมคิดว่าไส้เดือนคงจะเป็นอาหารที่เยี่ยมยอดที่สุดของเขา

พออิ่มแล้วผมก็ชวนเขาสนทนาเรื่องสำคัญ นั่นคือการค้นหาใบไม้ประจำตัวของเขา ผมคิดว่าเขาไม่เหมาะที่จะอยู่ในดินแดนแห่งความต่างนี้เลย ในโลกของเราทุกวันนี้ ต่างเชื่อในคุณค่าของความเป็นที่หนึ่ง ความแตกต่างจากสิ่งอื่น เขาอาจจะสับสน ถ้ายังคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนกันหมดเช่นนี้ อย่างน้อยที่สุด เขาก็ไม่ควรพูดให้ใครฟังว่า มนุษย์เกิดมาจาก

ต้นหญ้าชนิดเดียวกันเด็ดขาด

ใบกาดเดินวนไปวนมารอบตัวผม แล้วพูดว่า

"ผมต่างจากคุณหรือ"

"แน่นอน เรามีหน้าตาไม่เหมือนกัน กลิ่นตัวก็ต่างกัน ตอนนี้อยู่ที่คุณ
เต็มไปด้วยกลิ่นขี้หมู ซึ่งมนุษย์รังเกียจมาก"

เขาพยายามสุดตมกลิ่นตัวของผม และเทียบกับกลิ่นตัวของเขา แล้ว
เขาก็ส่ายหน้าแสดงให้ผมรู้ว่า เขาแยกกลิ่นไม่เป็น ช่างน่าสงสารใบกาดนัก
เขาจะต้องพบกับปัญหามากมายมหาศาลแน่ ถ้ามีใครมาพบเข้า ผมเชื่อว่า
คนอื่นอาจไม่ใจเย็นพอจะฟังเรื่องที่น่าสนใจของเขา

"ใบกาด คุณจะต้องกลับไปบ้านของคุณ ก่อนที่ใครๆ จะแห่มาจับคุณ"
ผมบอก

"พวกเขาจะมาจับผมทำไม" ใบกาดถามอย่างไร้เดียงสา

"เพราะคุณไม่เหมือนคนอื่น" ผมตั้งข้อสังเกต

"ก็ที่นี่คือดินแดนแห่งความต่างมิใช่หรือ การที่ไม่เหมือนคนอื่นเป็น
ความผิดหรือไง" เขาย้อน

"ผมก็ไม่รู้ครับ ผมรู้แต่เพียงว่าคุณอยู่ที่นี่ไม่ปลอดภัย" ผมบอกอย่างเป็นห่วง

"แล้วผมควรจะอยู่ที่ไหน" ใบกาดถาม เขาจ้องหน้าผมราวกับกำลัง
ค้นหาสิ่งผิดปกติ

ผมพยายามคิด...คิด...คิด ผมควรจะพาใบกาดไปซ่อนที่ไหนสักแห่ง
ซึ่งไม่ต้องนอนกับหมูให้ตัวเหม็น แล้วก็ไม่ต้องตากน้ำค้างแข็งด้วย แล้วผม

ก็คิดว่าควรให้เขาไปหลบที่โรงเก็บของ ที่นั่นน่าจะปลอดภัยที่สุดในเวลานี้

ผมพาใบกาดมาซ่อนตัวอยู่ที่โรงเก็บของ รोजังหว่าที่ทุกคนกำลังกินข้าวเย็นอยู่บนบ้าน แอบไปรับใบกาดที่ยังหลบอยู่ข้างตม่น้ำใบใหญ่มหึมาค่อยๆ ย่องไปที่โรงเก็บของ อีกไม่นานท้องฟ้าก็คงมืด ไม่มีใครเข้ามาในโรงเก็บของตอนกลางคืน เขาจะอยู่ที่นี้อย่างปลอดภัยจนกว่าจะถึงพรุ่งนี้เช้า ผมจะรีบมาหาเขา

พี่มาลีร้องเรียกผมอยู่ใต้ถุนบ้าน เมื่อผมจัดการให้ใบกาดนอนบนซังข้าวโพดและห่มด้วยกระสอบแล้ว ผมก็รีบมาหาพี่มาลี เธอสงสัยว่าผมหายไปไหน ไม่ยอมไปกินข้าวเย็น ผมต้องโกหกไปว่าปวดท้อง ลุงอันรีบไปหายาสมุนไพรมาให้กิน ผมจำใจกินยาแก้ท้องเสียทุกๆ ที่ไม่ได้เป็นอะไร

ถ้าผมต้องโกหกทุกวัน มีหวังถ่ายไม่ออกไปเป็นปี เพราะยาสมุนไพรรักษา
จากรากไม้ป่านี้อาจต้องเสียได้ชะงัดจริงๆ ผมไม่ถ่ายไปสองวัน

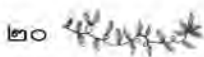
ผมพยายามเสียบๆ เคียงๆ ถามลุงอ้นเรื่องต้นไม้ที่ชื่อภาค ลุงอ้นแสดง
สีหน้างเล็กน้อยแล้วค่อยๆ นึก

"ไม่เคยได้ยิน มีแต่ต้นผักกาด ผักกาดขาว ผักกาดเขียวทั่วกันไป
ต้นภาคเฉยๆ ไม่เคยได้ยิน"

"แล้วเคยเห็นใบภาคไหมครับ ใบสีขาว เส้นใยเป็นสีทอง มีลายใบ
คล้ายใยแมงมุม"

ลุงอ้นหัวเราะเบา ๆ วางมือลงบนศีรษะผมแล้วเขย่าไปมา ผมรู้สึก
ชอบเวลาที่ผู้ใหญ่มาเขย่าศีรษะอย่างรักใคร่ ตอนที่อยู่กรุงเทพฯ ผมเหงา
มาก พ่อกับแม่ไม่ค่อยอยู่บ้าน ครอบครัวของเราไม่เคยรับประทานอาหาร
ร่วมกัน ต้องรอโอกาสพิเศษเช่นวันปีใหม่เท่านั้น พ่อถึงมีเวลาพาผมกับแม่

ไปกินอาหารนอกบ้าน ซึ่งทำให้ผมมีความสุขที่สุดในโลก เพราะเราจะได้พูดคุยกันเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่แต่ละคนพบเจอมา ถ้าผมได้เล่าเรื่องของผมให้พ่อแม่รับรู้บ้าง บางทีอาจไม่ต้องหนีมาอยู่กับลุงอ้น และป้ามัทรีก็ได้

"ไปเห็นใบแบบนี้ที่ไหนล่ะ"

ลุงอ้นเริ่มต้นถามอย่างสนใจ ผมสะดุ้งเล็กน้อย เพราะเมื่อสักครู่ผมกำลังนึกถึงครอบครัวของผมที่กรุงเทพฯ ผมหยุดคิดชั่วครู่ แล้วจึงบอกลุงอ้นว่า

"ผมอ่านเจอในหนังสือวรรณกรรมเยาวชนเรื่องใหม่ของยอดพิชิต ขยันเขียน ผมชอบอ่านหนังสือของนักเขียนคนนี้ครับ เขาเขียนเรื่องสนุกมากเลย มีอยู่เรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับใบไม้สีขาว เส้นใยเป็นสีทอง และมีลวดลายคล้ายใยแมงมุม เรียกว่า 'ใบกาต' ครับ"

"ถ้าอย่างนั้น ใบกาตก็คงเป็นใบไม้ในจินตนาการเท่านั้นแหละ ใบไม้จริงๆ คงไม่มีสตาร์อย่างนั้น" ลุงอ้นพยายามพูดให้ผมเชื่อ

"แต่ว่า..."

ผมอ้าอึ้ง อยากเล่าเรื่องของใบกาตให้ลุงอ้นฟัง แต่ไม่กล้า ผมยังไม่ไวใจใครถึงขนาดจะเปิดเผยทุกสิ่งทุกอย่าง ผมเป็นคนพูดน้อย ยิ่งกับพ่อแม่แล้ว ผมแทบจะไม่เคยเล่าเรื่องส่วนตัวให้ฟังเลย ก็แน่ละ ทั้งสองไม่เคยเล่าเรื่องส่วนตัวให้ผมฟังเหมือนกัน ผมเติบโตมาอย่างเงียบเหงา และไม่เคยไว้วางใจผู้อื่นเลย

"มีอะไรจะเล่าให้ลุงฟังบ้าง"

ในดวงตาของลุงอ้นมีหยาดน้ำแห่งความอ่อนโยนหล่อเลี้ยงอยู่เต็มเปี่ยม ยิ่งมองก็ยิ่งอบอุ่น ใต้งับตักตาเป็นเด็กที่โชคดีมาก มีพ่อที่รับฟังเรื่อง

ต่างๆ อย่างสนใจ ผมอยากให้พ่อผมรับฟังเรื่องของผมบ้าง อย่างน้อยแค่วันละหนึ่งนาทีก็ดีถมไปแล้ว

"ลุงอันอะ ผมโตแล้วใช้ไหมครับ ปีนี้ผมสูงขึ้นเป็นกองเลย แล้วเสียงของผมก็เปลี่ยนไปด้วย ขนาดคนคนเดียวยังมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาขนาดนี้ ผมไม่ค่อยเข้าใจตัวผมเลยอะ ผมไม่ค่อยมีเพื่อน" ผมเริ่มพูดจาวกวน อยากจะระบายเรื่องราวบางอย่างในชีวิต แต่ก็ไม่กล้า

ลุงอันจึงผมอยู่ตลอดเวลา ลุงใช้สายตาพูดกับผมโดยที่ไม่มีคำใดหลุดออกมาจากปากเลย แต่ผมรู้ว่าลุงอยากฟังผมเล่าต่อ...

"ผมสอบวิชาบังคับตก ทั้งสังคมและภาษาไทย ยังไม่ได้ให้พอกับแม่ดูสมุดพกเลย หนีมาอยู่ที่นี่เสียก่อน ไม่อยากกลับบ้านที่กรุงเทพฯ แล้วก็... ไม่อยากเรียนหนังสือต่อ..."

ลุงอันขยับตัวมาใกล้ผม แล้วโอบร่างกึ่งก้างของผมไว้ ผมรู้สึกอบอุ่น ลุงมองตรงไปทางทุ่งหญ้า แล้วพูดขึ้นว่า

"ตอนที่ลุงยังเป็นเด็ก ลุงชอบวิ่งไปทางทุ่งหญ้าใกล้คอกหมู แล้วก็ร้องไห้ ไม่มีใครเลยที่จะฟังเรื่องของลุง แล้วลุงก็เริ่มต้นเล่าเรื่องในใจให้ต้นหญ้าฟัง จากนั้นลุงก็ได้ยินต้นหญ้าร้องเพลงประสานเสียงกันอย่างไพเราะ พวกเขาบอกว่า ลุงไม่ได้อยู่คนเดียว แต่มีต้นหญ้าเป็นล้านๆ ต้นอยู่เป็นเพื่อน จากนั้นลุงก็ชอบไปที่นั่นเพื่อค้นหาเพื่อน"

"แล้วเจอไหมอะ"

ลุงอันยิ้ม ดวงตาทอประกายความฝัน ผมพยายามอ่านเรื่องราวจากดวงตาคู่นั้นต่อไป ผมรู้ว่าในแววดาโสมมีเรื่องราวลึกลับซ่อนอยู่ ผมไม่พยายามคาดคั้นให้ลุงอันเล่าเรื่องที่เป็นความลับ เพราะผมเองก็ไม่สามารถ

เล่าเรื่องทั้งหมดของผมให้ลุงอ้นฟังได้

"จำไว้นะตุ้ เพื่อนที่ดี มักหลบซ่อนอยู่ในความเงียบ และเก็บความลับของเราไว้อย่างจงรักภักดี ที่งูที่มีต้นหญ้าเด่นระบำหยอกเย้าสายลม คือเพื่อนที่ดีของลุง"

"ผมจะจำไว้ละ แต่สำหรับผม ผมพบใบไม้ในทุ่งหญ้าด้วยละ"

ลุงอ้นหัวเราะเบา ๆ เดินกลับไปหาโด่งกับตุ๊กตา พี่มาลียกขนมมาให้ลุงอ้น เธอเป็นลูกบุญธรรมของลุงอ้นกับคุณป้ามัทรี แต่ผมไม่เคยเห็นทั้งสองปฏิบัติต่อลูกบุญธรรมน้อยไปกว่าลูกจริงๆเลย เพียงแต่พี่มาลีเป็นผู้ใหญ่มากแล้ว จึงไม่ค่อยอดอดอ้อนพ่อแม่เหมือนโด่งกับตุ๊กตา ผมต่างหากที่เป็นส่วนเกินของครอบครัวเขา

ผมรู้ว่าตอนนี้ยังมีคนที่น่าสงสารกว่าผม เขาต้องนอนในโรงเก็บของหมัผ้ากระสอบที่แสนเหม็น ไม่มีแม่แต่บ้านหรือใครสักคนที่เหมือนเขาเลย..

บทที่ ๓

ตำนานแห่งพงไพร

ลุงอ้นพาผมเข้าไปในห้องสวนตัวซึ่งตกแต่งอย่างเรียบง่าย แต่เป็นระเบียบ ที่กลางห้องมีเตียงไม้คลุมด้วยผ้าลูกไม้ถักโครเชต์สีฟ้าอ่อน ม่านริมหน้าต่างก็เป็นผ้าลูกไม้ถักแบบเดียวกัน ผมรู้ว่าคุณป้ามัทรีชอบทำงานฝีมือ จึงเข้าไปดูวดลายที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน ไม่มีใครรู้เลยว่าผมเป็นนักถักโครเชต์ สิ่งที่ผมทำได้ดีที่สุดก็คืองานฝีมือ

โต๊ะเขียนหนังสือของลุงอ้นมีสิ่งประดิษฐ์ใส่ดินสอวางอยู่ตรงมุมซ้าย มันเป็นสิ่งที่ผมทำเป็นของขวัญปีใหม่ให้ลุงอ้นเมื่อปีที่แล้ว ผมตั้งใจที่ลุงอ้นนำมันมาใช้งานจริง ๆ มีดินสอเสียบอยู่สามแท่ง ไม่มีปากกาเลย ด้านซ้ายของโต๊ะมีหนังสือวางซ้อนกันอยู่สองเล่ม ผมจึงหยิบขึ้นมาดู

"ตำราศึกษาใบไม้ เขียนโดย 'ใบโป้น' ตำนานแห่งพงไพร เขียนโดยเด็กชายอ้น" ผมอ่านเสียงดัง

"มันเป็นหนังสือที่ลุงใช้เวลาเกือบทั้งชีวิตเขียนขึ้น ประสบการณ์เกี่ยวกับใบไม้ทั้งหมดของลุง บันทึกลงอยู่ในหนังสือสองเล่มนี้" ลุงอ้นบอกนัยน์ตาเปล่งประกายเรื่องราว

ผมพลิกหนังสือ "ตำราศึกษาใบไม้" ลุงอ้นเขียนเองทั้งหมด ผมจำได้ว่าลายมือที่เขียนด้วยดินสอดำบรรจงสวยงามมีลักษณะชัดเจนอ่านง่ายแบบนี้เป็นลายมือของลุงอ้น ลุงเคยเขียนจดหมายคุยกับผมสามฉบับ ลุงอ้นเป็นคนแรกและคนเดียวที่เขียนจดหมายคุยกับผม ในชีวิตของผมไม่เคยได้รับจดหมายจากใครเลย ยกเว้นจดหมายเชิญผู้ปกครอง

ลุงอ้นวาดรูปใบไม้แต่ละชนิด และอธิบายไว้อย่างละเอียด เช่น ใบกระถิน มีลักษณะเป็นแผงประกอบด้วยใบเล็กๆ เรียงขนานคู่ ถ้าดูรูปประกอบก็จะรู้จักลักษณะของใบกระถินทันที ผมเปิดทีละหน้า เห็นภาพใบไม้ลักษณะต่างๆ และคำอธิบายอย่างพิถีพิถัน ทำให้ผมรู้ว่าลุงอ้นเป็นคนรักใบไม้เหลือเกิน คนที่จะบันทึกใบไม้ได้มหาศาลอย่างนี้จะต้องเป็นคนที่มีสนใจใบไม้ รักใบไม้ และรู้จักใบไม้เป็นอย่างดี

ผมเริ่มสนใจหนังสือเล่มที่สอง "ตำนานแห่งพงไพร" ลุงอ้นบอกว่ามันเป็นบันทึกชีวิตวัยเด็กของลุงอ้น แต่ลุงอ้นเพิ่งเขียนเมื่อตอนเป็นผู้ใหญ่เรียบเรียงจากสมุดบันทึกส่วนตัวหลายปี ลุงอ้นบอกว่าจะนำหนังสือเล่มนี้ไปประกวดรางวัลวรรณกรรมเยาวชน ผมไม่รู้ว่าลุงอ้นจะเขียนหนังสือได้สนุกเท่ายอดพิชิต ขยันเขียนหรือเปล่า ผมเป็นนักอ่านประจำของยอดพิชิต ขยันเขียน เขาเป็นนักเขียนวรรณกรรมเยาวชนที่มีหนังสือสนุกๆ ออกมาอย่างต่อเนื่อง ผมกำลังติดตามอ่านหนังสือเล่มใหม่ของเขามีชื่อว่า "ตุ๊กตักตุ๊กตาแสนกล"

ผมรีบขอยืม "ตำนานแห่งพงไพร" มาอ่าน ลุงอ้นบอกให้ผมเก็บรักษาไว้ให้ดี เพราะมันเป็นต้นฉบับที่มีอยู่เพียงชุดเดียว ถ้าหายละก็เท่ากับหมดสิ้นความหวังในการเป็นนักเขียนทันที เพราะกว่าลุงอ้นจะเขียนหนังสือเล่มนี้ได้สำเร็จ ลุงอ้นต้องใช้เวลาเกือบครึ่งชีวิต ผมรู้ว่ามันมีความ

สำคัญแค่ไหน รับรองจะรักษาเท่าชีวิตของผมเลย

ผมเอา "ตำนานแห่งพงไพร" มาที่ห้อง โชคดีที่วันนี้พี่มาลีพาโด่งกับตุ๊กตาไปตัดผม ถ้าพวกเขาอยู่มีหวังยุ่งจนผมไม่ได้อ่านหนังสือ หลายคนสงสัยว่าทำไมผมถึงชอบอ่านวรรณกรรมเยาวชน แต่ไม่ชอบอ่านหนังสือเรียน ผมเบื่อการทดสอบ และหนังสือเรียนก็ไม่สนุกด้วย วรรณกรรมเยาวชนบางเรื่องทำให้ผมเข้าใจตัวเอง ตัวละครบางตัวทำให้ผมเชื่อว่าเขามีชีวิตจริง ๆ มีความคิดความต้องการคล้าย ๆ ผม โดยเฉพาะเรื่องของยอดพิชิตขยันเขียน มีอยู่เรื่องหนึ่งเขาเล่าถึงเด็กมีปัญหาคล้าย ๆ ผม พ่อแม่กำลังจะหย่ากัน และเขาก็ต้องอยู่บ้านคนเดียว เล่นกับคอมพิวเตอร์ทั้งวัน ในเครื่องนี้มีปิศาจตัวหนึ่งชื่อว่า "แซทเทอร์" หรือตัวกินมโนธรรม ทั้งสองเริ่มสนิทกัน มันสามารถสั่งให้เด็กคนนั้นทำในสิ่งรุนแรง ซ้ำแหมะของตัวเอง เพียงเพราะแหมะตัวนั้นกระโดดไปกดคีย์บอร์ดทำให้เครื่องคอมพิวเตอร์ปิด ผมไม่รู้ว่าคนเขียนตั้งใจจะบอกอะไร แต่ผมรู้ว่าเรื่องราวแบบนั้นสามารถเกิดขึ้นกับเด็กที่กำลังเหงาและมีปัญหาสุดขีดได้จริง ๆ เพราะผมก็เกือบจะทำอะไรที่น่ากลัวลงไปแล้ว ผมไม่ได้คิดฆ่าแหมะ หมา หรือคนอื่น ๆ แต่ผมอยากฆ่าตัวตาย เพียงเพราะผมกลับมาบ้านแล้วไม่พบใครในเวลาที่ผมต้องการใครสักคน เพื่อฟังผมระบายความรู้สึกตอนที่ครูประจำชั้นเรียกให้ออกมายืนหน้าห้อง และถามต่อหน้าเพื่อนว่าผมมีปัญหาครอบครัวหรือติดยาเสพติด ผมถึงสอบตกเกือบทุกวิชา ผมอยากตะโกนออกมาดัง ๆ ว่าผมกำลังจะเป็นบ้า

เรื่องของผมแตกต่างจากเรื่องของลุงอัน "ตำนานแห่งพงไพร" ซึ่งเป็นเรื่องของเด็กชายอายุสิบสามเท่าผม ผมอ่านเรื่องของเด็กชายคนนี้อย่างสนใจ จนถึงหน้า ๑๑๒ จึงเริ่มรู้สึกว่าเขามีชีวิตอยู่ในโลกที่มีมานานแล้ว ไปนี้จริง ๆ

ตอนที่ ๘

เด็กที่ไม่ยอมอยู่ในโลกความจริง

เมื่ออันถูกบังคับให้ตึมน้ำสกัดจากหน้าอสรพิษแล้ว ร่างกายก็เริ่มเปลี่ยนแปลง กลายเป็นสีเขียว กะโหลกศีรษะ แผลบลงและค่อยๆ เปลี่ยนรูป จนคล้ายใบไม้สองใบประกบห่อ กระดูกใบหน้าเอาไว้ เวลานั้นเขาไม่ได้แตกต่างจากเด็กใบไม้ คนอื่นๆ อีกแล้ว เจ้าแห่งพงไพรเปล่งเสียงหัวเราะก้อง และพูดว่า

"ตอนนี้เจ้าได้กลายเป็นเด็กใบไม้โดยสมบูรณ์แล้ว เมื่อเจ้าอยู่ในดินแดนแห่งความเหมือน เจ้าก็ควรจะมีคามเหมือนกับเด็กใบไม้อื่นๆ ทุกประการ แต่ตราบใดที่เจ้ายังไม่ได้กินหญ้าสีชมพู เจ้าก็จะมีวันรู้สึกเหมือนกับคนอื่นได้"

"แต่ผมไม่อยากเป็นเหมือนใคร แล้วผมก็ไม่อยากเป็นแบบนี้ด้วย"

"ทำไมเจ้าไม่ยอมรับความเป็นจริง คนที่รู้สึกว่าจะแตกต่างจากคนอื่น จะไม่มีวันเข้าใจคนที่เขารู้สึกว่าไม่เหมือนกับเขาได้หรอก แต่เมื่อเจ้าเหมือนกับคนอื่นเท่านั้น เจ้าจึงจะเข้าใจทุกคน แม้กระทั่งตัวเอง กินหญ้าสีชมพูเสียเถอะ" เจ้าแห่งพงไพรพยายามเกลี้ยกล่อมให้อันเชื่อ

"ผมไม่กิน ความเหมือนกันทุกประการเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่สุด เพราะมันจะทำลายตัวตนของผม"

อันปฏิเสธการกินหญ้าสีชมพู เขาลาจากเจ้าแห่งพงไพร และออกแสวงหาดินแดนแห่งความต่าง การมีชีวิตอยู่ในดินแดนแห่งความเหมือนในขณะที่จิตใจของอันยังแปลกแยกจากเด็กใบไม้ทุกคน ทำให้เขาถูกเหยียดหยาม และถูกขับไล่

“ไปให้พ้น เด็กที่ไม่ยอมอยู่ในโลกความจริง”

เด็กใบไม้คนหนึ่งใช้ก้อนหินปาใส่ศีรษะอัน เขารู้สึกเจ็บทั้งกายและใจ อันเริ่มสับสน สูญเสียความเชื่อมั่น การที่เขาไม่ยอมรับความเหมือนกันทุกประการ คือการไม่ยอมอยู่ในโลกความจริงหรือ เขาคือมนุษย์ มนุษย์ไม่มีวันจะเหมือนกันทุกประการได้ แต่เวลานี้หน้าตาของเขาเปลี่ยนไป สีมัวเปลี่ยนเป็นสีเขียว และที่สำคัญคือ เขากำลังอยู่ในดินแดนแห่งความเหมือน ซึ่งเป็นดินแดนของมนุษย์ใบไม้ ที่มีการปกครองแบบเดียวกันทุกประการ เท่ากันทุกประการ

อันเริ่มร้องไห้ เสียใจที่หนีออกจากบ้าน บ้านนี้พ่อกับแมคงกำลังตามหา และน้องชายของเขาคงเสียใจที่ขโมยไก่ชนไปขาย เพื่อซื้อจักรยาน เขาเริ่มคิดถึงโลกที่จากมา ที่นั่นให้ความสำคัญต่อคุณลักษณะพิเศษในมนุษย์แต่ละคน แต่เวลานี้เขาไม่ได้อยู่ในโลกที่เคยอยู่แล้ว ที่นี่ไม่ต้องการให้เขาแบกคุณลักษณะพิเศษเฉพาะตัวเอาไว้ อันกำลังอยากปลดปล่อยสิ่งที่แบกไว้อย่างหนักนี้ออกเสีย โดยกลับไปขอกินหญ้าสีชมพูจากเจ้าแห่งพงไพร หลังจากนั้นเขาก็จะกลายเป็นมนุษย์ใบไม้โดยสมบูรณ์ มีความเหมือนกันทุกประการกับผู้อื่น ไม่ต้องเจ็บปวดกับความแปลกแยกจากมนุษย์ใบไม้อื่นๆ

อันริบปาดน้ำตา เขากำลังจะเดินทางไปหาเจ้าแห่ง
พงไพร เขาเคยคิดว่าคุณลักษณะพิเศษที่ทำให้มนุษย์รู้ว่า
ตัวเขาคือใครเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการมีชีวิต แต่เมื่อเขาเข้า
มาสู่ดินแดนแห่งความเหมือน สิ่งนั้นกลับเป็นตัวขวางกั้น
ที่ไม่ให้เขามีชีวิตอย่างมีความสุข

อันดับการลืมนี่ว่าตัวเองเป็นใคร มาจากไหน เขาอยากได้รับการยอมรับจากมนุษย์ใบไม้ และทางเดียวที่จะทำให้เป็นที่ยอมรับก็คือ เขาจะต้องกินหญ้าสี่ชมพูเพื่อละลายคุณสมบัติพิเศษเฉพาะตัว ต่อไปเมื่อมนุษย์ใบไม้ทุกคนยกมือ เขาก็จะยกมือด้วย จะไม่รู้สึกเจ็บปวดเพราะต้องเสแสร้งให้เหมือนใครอีก จะเหมือนคนอื่นโดยอัตโนมัติ

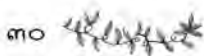
ผมอ่านเรื่องของเด็กชายอันจนมาถึงหน้า ๑๒๓ เริ่มรู้สึกอยากโต้แย้งกับเขา ถ้าอันยอมกินหญ้าสี่ชมพู้นั้นง่าย ๆ ผมจะถือว่าเขาอ่อนแอที่สุดทำไมเขาจะต้องอยากยกมือตามคนอื่นอย่างไม่รู้สึกเจ็บปวด ความคิดที่ว่าผมคือเด็กชายตุ๊ที่ไม่เหมือนใครนั้น สำคัญพอๆ กับลมหายใจของผมเลย ถ้าสูญเสียมันไป ก็ไม่รู้ว่าจะมีชีวิตต่อไปเพื่ออะไร เพื่อยกมือพร้อมคนอื่น ๆ หัวเราะพร้อมคนอื่น ๆ และคิดในสิ่งที่คนอื่น ๆ กำลังคิดตลอดเวลาหนึ่งหรือผมไม่อยากจะเชื่อว่ามันคือความสุข ผมอาจไม่ใช่คนฉลาด แต่ก็ไม่อยากคิดในสิ่งที่คนฉลาดทุกคนคิด ถ้าอย่างนั้นผมจะเกิดมาทำไม

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ผมวางหนังสือตำนานแห่งพงไพรลงบน
เตียงนอนแล้วลุกไปเปิดประตู ลุงอ้นยืนมองผมอย่างตั้งใจค้นหาอะไรบางอย่าง
ในดวงตาผม แล้วผมก็รู้ว่าลุงอ้นค้นพบความลับสนที่กำลังถ่ายทอด
ออกมาเป็นคำพูด

"ผมไม่อยากจะอ่านอย่างนั้นเลย ลุงคิดว่าเราจะมีความสุขหรืออะ ถ้าเราเหมือนคนอื่นทุกอย่าง"

"ตุ้ หนังสือที่ลุงเขียนนั้นอาจต้องใช้เวลาอ่านนานกว่าวรรณกรรมเยาวชนเล่มอื่นๆ แต่ก็ไม่เกินกว่าที่เด็กอย่างตุ้จะเข้าใจ ในโลกที่เราอยู่นี้มีดินแดนแห่งความเหมือน และดินแดนแห่งความต่าง แต่ก็ไม่ใช่ดินแดนแห่งความเหมือนทุกประการ หรือดินแดนแห่งความต่างทุกประการ ถ้ามันมีความสมบูรณ์แบบจริงๆ ประชากรก็จะมีความสุข ดินแดนแห่งความเหมือนก็จะมีเด็กอย่างอันหลงเข้าไป แม้เด็กใบไม้ทุกคนจะได้รับอาหารเท่าอัน ได้เสื้อผ้าชนิดเดียวกับอัน ได้รับเงินสิบบาทเท่าเท่าอัน แต่อันก็ยังรู้สึกแตกต่างจากพวกนั้น มันเป็นศักยภาพภายใน ซึ่งสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ไม่มี"

"ลุงเชื่อในศักยภาพของมนุษย์หรืออะ"

"ใช่ แล้วลุงก็ค้นพบตอนอายุสิบสาม จากการรู้จักเพื่อนคนหนึ่ง ตู้อ่านต่อๆไปก็จะเข้าใจ ตำนานแห่งพงไพร เป็นเรื่องของลุงจริงๆ"

"ลุงอะ ผมขอยืมหนังสือเล่มนี้ไว้อ่านจนจบได้ไหมอะ"

"เอาสิ ยังพอมีเวลาส่งประกวด" ลุงันตอบพร้อมกับรอยยิ้มใจดี

"แล้วถ้าลุงได้รางวัล ลุงจะทำยังไงต่อไปอะ"

"ลุงจะเอาเงินนั้นมาใช้ในการจัดตั้งพิพิธภัณฑิไบไม้แห่งโลก เพื่อเด็กๆจะได้เรียนรู้ความเหมือนและความแตกต่างของไบไม้แต่ละไบ ไบไม้ในโลกนี้มีเอกลักษณ์ในตัวของมันเองทุกไบไม้ต่างกับมนุษย์ ลุงสะสมไบไม้มาเกือบสามสิบปี มันมากพอที่ลุงจะเข้าใจในสิ่งที่ลุงรัก ไบไม้แทนอะไรหลายอย่าง สิ่งหนึ่งนั่นก็คือชีวิต"

"ผมซักอยากรู้จะเห็นพิพิธภัณฑิไบไม้แห่งโลกแล้วสิอะ"

"ถึงลุงไม่ได้รางวัลจากหนังสือที่ลุงเขียน ลุงก็จะพยายามตั้งพิพิธภัณฑิเล็กๆ ที่มีสมุดเก็บไบไม้หลายสิบเล่ม แล้วลุงจะพิมพ์ตำราศึกษาไบไม้ไว้ขาย เป็นทุนตั้งพิพิธภัณฑิ"

"ผมไม่เคยรู้เลยว่า ไบไม้ให้แรงบันดาลใจกับมนุษย์ได้ขนาดนี้ ผมอยากให้ลุงได้รางวัลวรรณกรรมเยาวชนจังเลยอะ"

"รางวัลอาจทำให้คนสนใจหนังสือเล่มนั้นมากขึ้น แต่มันไม่ได้ทำให้หนังสือเล่มนั้นดีขึ้น ถ้าลุงเขียนหนังสือดี หนังสือของลุงก็จะเป็นหนังสือที่ดีในอีกสิบปีข้างหน้า ร้อยปีข้างหน้า รางวัลไม่สามารถทำให้คนในอีกร้อยปีข้างหน้าสนใจได้ ถ้าหนังสือเล่มนั้นไม่ดีจริง"

‘ผมเชื่อว่าตำนานแห่งพงไพรจะทำให้คนอีกร้อยปีข้างหน้าชอบ’

ลุงอ้นหัวเราะเบาๆ วางมือลงบนศีรษะผมแล้วโยกไปทางซ้าย ทางขวา ไม่เคยมีใครทำอย่างนี้กับผมเลย ผมเชื่อว่าคนที่เข้าใจเด็กที่ไม่ใช่ลูกตัวเองอย่างลุงอ้น จะต้องเข้าใจจิตใจของเด็กทั่วไป ถ้าลุงเข้าใจเด็กอย่างนั้น ลุงก็ต้องเขียนสิ่งที่เด็กชอบได้ แม้ผมจะรู้สึกว่ ‘ตำนานแห่งพงไพร’ เป็นหนังสือที่ต้องคิดมากอยู่สักหน่อย แต่รับรองว่าเด็กที่ชอบอ่านหนังสือวรรณกรรมเยาวชนอย่างผม ต้องอยากติดตามการผจญภัยในดินแดนพงไพรภายใต้มหาอำนาจอย่างเจ้าแห่งพงไพร ผมอยากรู้ว่าเด็กชายอ้นจะยอมกินหญ้าสีชมพูหรือไม่ แต่ผมก็ไม่อยากรีบร้อนอ่านอย่างลวกๆ ผมเป็นคนชอบติดตามตัวหนังสือไปที่ละคำๆ ผมรู้สึกว่ถ้าผมพลาดคำที่สำคัญในประโยคไปหนึ่งคำ ผมอาจเข้าใจความหมายของประโยคนั้นผิดไปเลย เช่น ‘ฉันชอบกินขนม’ แต่ผมมองไม่เห็นคำว่า ‘ขอ’ ประโยคนั้นก็จะกลายเป็น ‘ฉันกินขนม’ ซึ่งผิดพลาดอย่างมาก การชอบกินกับการได้กินเป็นคนละเรื่องกันเลย

ผมสอบตกวิชาภาษาไทย ทั้งๆ ที่ผมชอบอ่านหนังสือ บางคนคงคิดว่าช่างเป็นเรื่องขัดแย้งกันจนไม่อยากจะเชื่อ แต่ครูภาษาไทยของผมไม่ได้ออกข้อสอบที่ทำให้ผมใช้ความสามารถในการอ่าน การสอบแบ่งออกเป็นสามส่วน หลักภาษา ๓๐ คะแนน วรรณคดี ๓๐ คะแนน และอีก ๔๐ คะแนนเป็นกิจกรรมพิเศษ เช่น ทำรายงาน รายงานหน้าชั้น ผมไม่ได้ทำรายงานส่ง เพียงเท่านั้นมันก็ทำให้ผมสอบตกได้แล้ว

ผมกำลังเป็นเด็กมีปัญหาในสายตาเพื่อนที่โรงเรียนและครูหลายๆ คน ผมไม่ส่งการบ้าน แต่ผมชอบทำงานฝีมือ ผมชอบถักโครเชต์ ประดิษฐ์สิ่งของเพราะผมชอบครูคนหนึ่งทีสอนวิชาการงาน เธอใจดีและพร้อมจะฟัง

ปัญหาของผม ผมมักจะต่อต้านครูที่ชอบตัดสินว่าผมแล้ว

ผมต้องกลับกรุงเทพฯ เพื่อไปสอบซ่อมในอีกสองอาทิตย์ แต่ผมไม่อยากไปไหนอีกแล้ว ผมอยากรู้เรื่องราวของใบกาต บางทีผมอาจช่วยเขาค้นหาใบไม้ประจำตัวจนพบ แล้วผมก็จะได้อ่านตำนานแห่งพงไพรจนจบ ผมมีเหตุผลหลายข้อที่ไม่อยากกลับกรุงเทพฯ ข้อสำคัญที่สุดคือผมไม่อยากกลับไปอยู่ในสภาพลูกที่พ่อแม่เถียงกันรับภาระ ผมไม่อยากเป็นภาระของใคร ผมโตแล้ว อายุสิบสามปี อีกสองปีผมก็สามารถใช้คำว่า "นาย" นำหน้าชื่อแทนเด็กชาย ผมรู้ว่าชีวิตผมไม่ได้อยู่เพื่อให้พ่อแม่เรียกร้องให้ผมเป็นคนเก่งเท่าคนนั้นคนนี้ ผมอาจไม่มีความหมายอะไรเลย ถ้าผมไม่ใช่ลูกซึ่งเลี้ยงผมเพราะหน้าที่ ไม่เคยแสดงให้ผมเชื่อมั่นในความรักเลย

ผมชอบคิดมากกว่าพูด บางครั้งผมอยู่กับคนอื่น แต่กลับคิดเรื่องตัวเอง เวลานี้ผมนั่งอยู่ข้างๆ ลุงอันซึ่งกำลังเล่าถึงพิพิธภัณฑฯ ใบไม้ ผมเริ่มได้ยินเสียงใบไม้แกว่งไกวได้สายลม ภาพใบไม้ชราใบหนึ่งกำลังปลิดชั่วร่วงลงสู่พื้นดินปรากฏขึ้นในความคิดของผม ซึ่งมักจะได้เห็นและได้ยินสิ่งดังาม บางครั้งผมอยากให้ความคิดของผมมีชีวิต เพื่อว่าจะได้มีเวลาพักผ่อน ผมอยากนอนหลับสนิทพร้อมความคิดของผมด้วย...

บทที่ ๔

โลกแสนเศร้า

ดวงจันทร์กลมสวยลอยเด่นท่ามกลางแสงสว่างบนท้องฟ้า พี่มาลี กำลังทำกระทงทั้งหมดหกใบ คืบนี้ทุกคนจะพากันไปลอยกระทงที่หน้าวัด ผมรู้สึกเป็นห่วงใบกาต เขาอยู่ในโรงเก็บของได้สามวันแล้ว ผมหาไส้เดือน ไปให้ทุกวัน ได้กับตุ๊กตาช่วยผมขุดดินหาไส้เดือนอย่างเต็มที่ ทั้งสองเริ่ม สงสัยในพฤติกรรมเสาะหาใบไม้และขุดไส้เดือนของผม

ผมตามทุกคนไปงานลอยกระทง ในคลองหน้าวัดมีกระทงหลากสี ผมนึกถึงใบกาตขึ้นมาทันที ถ้าเขาเห็นกระทงที่กำลังลอยอยู่ในคลอง เขา คงบอกว่าเหมือนกันหมด ซึ่งถ้าคิดเช่นนั้นมันก็น่าจะได้อยู่หรือก แต่ผม กลับมองเห็นความแตกต่างของกระทงทุกใบ แม้แต่กระทงที่พี่มาลีทำให้ เราทุกคนก็ยังแตกต่างกัน ตุ๊กตาบรเัวจะให้พี่มาลีใส่ตุ๊กตาดินตัวเล็กๆลง ไปด้วย กระทงของเธอจึงพิเศษกว่าของทุกๆคน เพราะมีตุ๊กตาดินนั่งอยู่ ข้างใน

กระทงของผมแตกต่างจากคนอื่นตรงที่ผมแอบใส่จดหมายลงไป ผมเขียนจดหมายถึงใครสักคนโดยที่ผมเองก็ไม่ว่าว่าเป็นใคร และคิดว่าคง

ไม่มีใครสนใจจดหมายของผม พวกเก็บกระทงสนใจแต่เงินเท่านั้น ผมไม่ได้ใส่เงินลงไปเลย แต่พี่มาลีใส่เงินลงไปในกระทงห้าบาท กระทงของคุณป้ามัทรีเต็มไปด้วยดอกไม้นานาชนิด ส่งกลิ่นหอมกว่าใครเพื่อน ส่วนกระทงของโต้งมีตุ๊กตาอุตุตราแมนที่ผมให้เขา ผมบอกว่ามันแพง แต่เขาไม่สนใจ ผมเลยไม่อยากไปยุ่งกับเขานัก ปีหนึ่งเราลอยกระทงกันเพียงครั้งเดียว ถ้าเขาจะใส่ตุ๊กตาอุตุตราแมนลงไปในกระทงสักตัวคงไม่ใช่การฟุ่มเฟือยจนเกินเหตุ ทุกคนใส่ของรักลงไปในกระทง เพราะหวังว่าปีหน้าคงจะมีของรักอย่างนี้ไว้ใส่กระทงอีก ผมเห็นลุงอันใส่ใบไม้ลงไปหนึ่งใบ เป็นใบสี่เหลี่ยมยาวเรียว ผมเริ่มสนใจกระทงของลุงอัน ผมถามว่าเป็นใบอะไร ลุงอันสายศีระชะ อมยิ้ม แล้วบอกว่าเป็นความลับพิเศษ ผมเข้าใจทันทีเพราะผมเองก็ใส่จดหมายที่เป็นความลับพิเศษลงไปในกระทงของผมเหมือนกัน มันอาจเป็นความสุขเล็กๆ น้อยๆ ในวันลอยกระทง

กระทงในคลองนี้ล้วนแต่เป็นกระทงที่ทำจากต้นกล้วย ตอนผมอยู่กรุงเทพฯ เขาเรียกกระทงแบบนี้ว่า "กระทงใบตอง" แต่ที่นี่เขาเรียกว่า "กระทงกล้วย" ผมรู้สึกชอบซื้อกระทงกล้วยมากกว่า ต้นกล้วยเป็นต้นไม้ที่มีคุณค่ามากมายมหาศาล มนุษย์สามารถใช้ส่วนประกอบของมันได้หมด แต่ก่อนผมไม่เคยสนใจใบกล้วยหรือใบตองเลย แต่ตอนนี้ผมรู้สึกว่ามันมีใบที่ใหญ่โต เอาไปใช้ประโยชน์ได้สารพัด โดยเฉพาะห่อข้าวต้มมัด ขนมใส่ไส้ และขนมกล้วย ผมได้กินขนมประเภทนี้บ่อยขึ้นเมื่อมาอยู่บ้านคุณป้ามัทรี พี่มาลีทำให้เด็ก ๆ กินแทนขนมกรุบกรอบที่ซื้อจากร้านลุงสาย แต่โต้งกับตุ๊กตาก็ยังชอบไปซื้อขนมห่อของพลาสติกสีฉูดฉาดกิน ผมไม่รู้ว่าทำไมพวกเขาถึงไม่ชอบกินขนมห่อใบกล้วย คงเป็นเพราะใบกล้วยไม่มีสีสันดึงดูดใจกระทงมัง

ตุ๊กตาขอเงินพี่มาลีสิบบาทเพื่อไปนั่งชิงช้าสวรรค์ วันนี้พี่มาลีใจดีเป็นพิเศษ แจกเงินโด่งกับตุ๊กตาคนละยี่สิบบาท ส่วนผมไม่ได้รับแจกด้วย พี่มาลีคงรู้ว่าผมมีเงินที่พอกับแม่ให้มากกว่านั้น ผมแบ่งเงินให้โด่งกับตุ๊กตาคนละสิบบาท พวกเขาดีใจกันยกใหญ่ ตุ๊กตาหอมแก้มผมหลายพอด เธอเที่ยวบอกใครๆ ว่าวันนี้เธอเป็นมหาเศรษฐีแล้ว น้องสาวของผมคนนี้ช่างไร้เดียงสาจริงๆ ถ้าเงินสามสิบบาททำให้ใครๆ เป็นมหาเศรษฐีได้อย่างตุ๊กตาโลกเราคงผาสุกเพราะจะไม่มีคนจนเลย

ผมลอยกระทงไปแล้ว...มันลอยไปติดกับกระทงลุงอ้น กระทงของเราทั้งสองเคียงข้างกันไปตลอดทาง ผมก็ไม่ว่าทำไมกระทงของผมถึงอยากเดินทางร่วมกับกระทงของลุงอ้น แต่ผมก็มีความสุขมาก เพราะผมรักลุงอ้น

คุณป้ามัทรีสั่งให้ผมไปบอกน้องๆ ว่าสองทุ่มครึ่งให้มาพบกันที่จุดขายกระทง โดยเฉพาะตุ๊กตาที่ยังกลับบ้านคนเดียวไม่ได้ คุณป้ามัทรีบอกให้ผมดูแลน้องๆ ถ้าไม่เจอกันก็ให้ผมพาน้องกลับบ้าน ผมรู้สึกตัวหนักขึ้นแบบภาวะดูแลน้องๆ เอาไว้อย่างนี้ ผมคงไม่มีโอกาสพาใบกาตมาตุ๊กตากระทงในคลองเป็นแน่ ผมอยากให้ใบกาตเห็นความงามเวลากะทงส่องสว่างลอยอยู่เต็มลำคลอง ละลานตาไปด้วยแสงเทียนจากกระทง ผมคิดว่าเขาคงชอบเหมือนผม แม้ว่าเขาจะไม่รู้ว่ากระทงแต่ละใบมีความแตกต่างกันอย่างไร

ผมแวะไปบอกโด่งที่กำลังเล่นยิงปืนตุ๊กตาล้มลุกก่อน เขากำลังสนใจการยิงปืนให้ถูกตุ๊กตามากกว่าฟังผม ซึ่งไม่แน่ใจว่าเขาได้ยินผมสั่งหรือเปล่า ผมเดินไปที่ชิงช้าสวรรค์เพื่อรอให้ตุ๊กตาลงมาจากชิงช้า เธอร้องกรี๊ดๆ เมื่อชิงช้าหมุนมาใกล้ตัวผม ผมยิ้มอย่างมีความสุขที่เห็นน้องๆ มีความสุขขนาดนี้

ผมเพิ่งรู้ว่าความสุขของเด็กชนบทกับเด็กในเมืองใหญ่ไม่เหมือนกันเลย ผมไม่เคยเที่ยวงานวัดแบบนี้ ลุงอ้นบอกว่าในจังหวัดนี้มีงานวัดเหลือไม่กี่แห่ง และอีกไม่นานอาจจะหมดไป ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ผมคนหนึ่งที่จะร้องให้ โต้กับตุ๊กตาก็คงร้องด้วยเช่นกัน แม้ว่าเมื่อถึงเวลานั้นเราจะเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ตาม ผมแปลกใจที่ผู้ใหญ่ปล่อยให้มีความสุขในอดีตหายไปได้อย่างไร

ผมมัวคิดอะไรเพลิน ลืมเผาคูชิงข้าสวรรค์ ตุ๊กตาหายไปไหนก็ไม่รู้ ผมรีบตามหาเธออย่างเป็นห่วง และคิดว่าไม่ควรให้เงินเธอสิบบาทจนกลายเป็นมหาเศรษฐีเลย มหาเศรษฐีตัวน้อยๆ คงกำลังเพลิดเพลินกับการใช้จ่ายความจริงแล้วเงินเพียงสามสิบบาท ไม่น่าเล่นเครื่องเล่นได้นานเกินสองทุ่มครึ่ง ผมเห็นเด็กเล็กๆ หลายคนร้องกรี๊ดๆ วิ่งเข้าออกตรงจุดเครื่องเล่นชนิดต่างๆ แต่ไม่เห็นโต้กับตุ๊กตาเลย

ผมเริ่มเป็นทุกข์เพราะห่วงน้องสาววัยหกขวบ โต้กันไม่น่าเป็นห่วงเท่าไร เพราะเขาโตพอจะเดินกลับบ้านได้เอง ผมจึงตามหาตุ๊กตา แอบเห็นพี่มาลีกำลังนั่งคุยกับผู้ชายคนหนึ่งที่สวมเครื่องแบบตำรวจ ผมไม่กล้าไปรบกวนเธอ เพราะเห็นเธอหัวเราะอย่างมีความสุข ผมจึงพยายามค้นหาตุ๊กตาดด้วยตัวเอง

ผมก้มดูนาฬิกาข้อมือ ตอนนี้เลยเวลานัดพบที่จุดขายกระทงแล้ว ลุงอ้นและคุณป้ามัทรีอาจกลับไปรอเด็กๆ ที่บ้าน พวกเขาคงคิดว่าผมจะพาโต้และตุ๊กตากลับบ้านพร้อมกัน ผมเริ่มเศร้า ไม่รู้ว่าเพราะกลัวถูกเยียดหรือเป็นห่วงน้อง แต่คิดว่าน่าจะทั้งสองอย่าง

ผมตระเวนหาตุ๊กตาจนมาพบโต้กำลังยืนซื้อลูกชิ้น ผมบอกให้โต้ช่วยตามน้องสาวด้วยอีกคน เขารับปากว่าจะไปตามทางซีกเหนือ และ

ผมจะไปตามทางซีกใต้ เราทั้งสองแยกย้ายกันออกตามหาตุ๊กตา

คืนวันลอยกระทงเป็นคืนพิเศษสุดในชีวิตผม ทั้งหว่าดกล้วยและมีความสุข จนผมรู้สึกว่าการสุขกับความทุกข์มันช่างคล้ายกันเหลือเกิน บางทีใบกาตอาจพุดถูก ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนกันหมด ถ้าเป็นเช่นนั้นผมคงกลายเป็นก้อนหิน เพราะผมจะไม่รู้สึกกับความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น

ผมเดินกลับบ้านคุณป้ามัทรีอย่างเหนื่อยล้าและผิดหวังที่ไม่พบตุ๊กตาได้แต่หวังว่าโด่งคงหาเจอ ตอนที่ผมเล่าเรื่องทั้งหมดให้คุณป้ามัทรีฟัง ผมรู้สึกเหมือนถูกเขียนติดด้วยสายตาที่เย็นชาของคุณป้ามัทรี เธอเหมือนแม่ไม่มีผิด ชอบมองผมแบบนี้เวลาที่ผมทำอะไรผิด คุณป้ามัทรีเป็นพี่สาวแท้ๆ ของแม่ เธอเหมือนแม่ตรงที่เป็นคนเงียบไม่ชอบโอ้อวด แต่มักทำร้ายคนอื่นทางสายตา ผมคุ้นเคยกับความเจ็บปวดที่ถูกเขียนดีทางสายตามาโดยตลอด ผมรู้ว่าคุณป้ากำลังโกรธและใช้ความเย็นชาทำร้ายผม มันรุนแรงยิ่งกว่าถูกเขียนด้วยไม้เสียอีก

ลู่อันลู่ศีรษะผมเบาๆ แล้วรีบออกไปตามหาตุ๊กตา ผมไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไป จึงเดินไปในโรงเก็บของเพื่อพบใบกาต...

ผมเรียกชื่อเขาเบาๆ แต่ไม่มีเสียงขานรับ ผมพยายามค้นหา เปิดกระสอบทุกใบ แต่ไม่มีใบกาตซ่อนอยู่เลย ผมเป็นทุกข์หนักขึ้นจนเกือบร้องไห้ เวลานี้ผมไม่มีใครเลยจริงๆ แม้แต่ใบกาตก็ทิ้งผมไป

ผมตัดสินใจไปที่ทุ่งหญ้า ไม่รู้ว่าจะไปที่นั่นทำไม เพียงแต่รู้สึกอยากไปให้พ้นจากความทุกข์ ผมเดินไปเรื่อยๆ เดินไปอย่างไร้จุดหมาย ย่ำลงไปในพื้นที่สูงเกือบถึงอก ไม่รู้ทำอย่างนั้นได้อย่างไรในยามกลางคืน ผมไม่กลัวอันตรายจากงูที่น่าจะอยู่ในทุ่งหญ้านั้น คิดเพียงแต่จะไปให้ไกลจากสายตาเย็นชาของคุณป้ามัทรีเท่านั้น

ผมนึกถึงบ้านที่กรุงเทพฯ ป่านนี้พ่อกับแม่คงยังไม่กลับบ้าน ถ้าผมอยู่บ้าน ก็คงกำลังนั่งเล่นคอมพิวเตอร์ ติดต่อกับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต ตอนนี้ผมอยากพบเพื่อนสักคน เคยคิดว่าโบกาดจะเป็นเพื่อนที่ดีของผม ตลอดเวลาที่อยู่บ้านคุณป้ามัทรี แต่เขาก็ทิ้งผมไป

ผมคิดอะไรเพลิน จนลืมดูเวลาว่าผ่านไปนานเท่าไรแล้ว ทันใดนั้น ผมก็ได้ยินเสียงพูดคุยกอยู่ใกล้ๆ ผมพยายามค้นหา ในที่สุดก็พบ... ดูกตา กำลังนั่งคุยกับโบกาด!

ผมย่อไปทางด้านหลัง ค่อยๆ ตะบ่าดููกตา ร้องขึ้นว่า

"ผีหลอก!"

ดูกตาหันกลับมาแล้วหัวเราะใส่หน้าผม เธอเป็นเด็กประหลาดที่สุดเท่าที่ผมเคยรู้จักเด็กเล็กๆ มา เธอไม่กลัวผีและก็ไม่กลัวคนที่หน้าตาคล้ายไปไม่ได้ด้วย

"พี่ดู รู้จักโบกาดแล้วใช่ไหม"

ผมนั่งลงข้างๆ โบกาด ไม่รู้ว่าเขาเล่าอะไรให้ดูกตาฟังบ้าง แต่ตอนนี้ผมอยากเชกหัวน้องสาวคนนี้นักที่ทำให้ผมเป็นทุกขอยู่ตั้งนาน แล้วยังทำให้ใครต่อใครเป็นห่วงในเวลานี้ อีก

"เขาเป็นเพื่อนใหม่ของหนู"

ดูกตาเรียบودเพื่อนใหม่ของเธอ ดวงตาคู่น้อยลุกวาว ผมรู้ว่าเธอกำลังมีความสุข

"ผมเล่านิทานให้ดูกตาฟัง ตอนที่ผมอยู่ในดินแดนแห่งความเหมือน ผมเคยเป็นนักเล่านิทาน ก็ไม่ใช่ผมคนเดียวหรอก พวกเราทั้งหมดเป็น

นักเล่าเรื่อง" ใบกาตริบรายงาน

"ผมเชื่อว่าคุณเป็นนักเล่าเรื่อง" ผมพูด

"ผมเล่าเรื่องในดินแดนแห่งความเหมือนให้เธอฟัง เธออยากไป
เที่ยวที่นั่น" ใบกาตบบอก

ผมพยักหน้า ไม่ใช่แต่ดึกดำหรือ ผมก็อยากไปเที่ยวที่นั่นด้วย
ผมอยากรู้ว่าในดินแดนที่ไม่มีความแตกต่างอยู่เลยนั้นเป็นอย่างไร ผมไม่
สามารถจินตนาการได้ เพราะผมไม่เชื่อว่าจะมีดินแดนแบบนั้นอยู่จริง

"สมมุติว่าผมเกาศีระะ ทุกคนก็จะเกาศีระะเหมือนผมโดยที่เราไม่ได้
นัดกันเลย" ใบกาตเล่า

"อย่างนั้นก็เรียกว่าล้อเลียนสิคะ เวลาที่หนูแกล้งพูดตามที่โด่ง เขา
ชอบว่าหนูล้อเลียน"

"ผมไม่เข้าใจ" ใบกาตพูดขึ้น

"ก็หมายถึงการทำอะไรเหมือนคนอื่นอย่างตั้งใจ อาจเรียกว่าล้อเลียน
ก็ได้ ลอกเลียนแบบก็ได้ พวกมนุษย์เขาเกลียดการลอกเลียนแบบที่สุด"
ผมอธิบาย

"ทำไมเขาถึงเกลียดความเหมือนกันทุกประการด้วย" ใบกาตถาม

"แต่ดึกดำไม่เกลียดค่ะ หนูจะหัดลอกเลียนแบบให้เก่งๆ จะได้เข้า
ไปอยู่ในดินแดนแห่งความเหมือนได้ ใบกาตพาหนูไปนะคะ หนูอยากไป"
ดึกตารบเร้า

"มันไม่ใช่อย่างนั้นนะ ดึกดำ การลอกเลียนแบบของโลกมนุษย์กับ
ความเหมือนกันทุกประการของที่นั่นไม่เหมือนกันหรือ พี่ว่าการลอกเลียน

แบบเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ เหมือนตอนที่ตุ๊กตามาเลียนแบบท่าทางของพี่ แล้วก็ทำตามพี่แบบนี้ พี่ไม่ชอบ" ผมพยายามอธิบายให้ตุ๊กตาเข้าใจ ใบกาดช่วยเสริมว่า

"การลอกเลียนแบบของพวกคุณไม่ได้เกิดจากธรรมชาติของคุณ แต่ความเหมือนกันทุกประการเกิดจากธรรมชาติของเราจริงๆ เวลานี้ผมก็ไม่ได้ทำอะไรที่เหมือนกับพวกคุณเลย เพราะที่นี้ไม่ใช่ดินแดนแห่งความเหมือน ธรรมชาติไม่ได้กำหนดให้มนุษย์ไปไม่เหมือนกับพวกมนุษย์"

"คุณช่วยเล่าเรื่องพ่อแม่พี่น้องของคุณสิคะ"

ตุ๊กตาถามในสิ่งที่ผมอยากรู้มากที่สุด ผมไม่เคยถามเรื่องนี้กับเขา เพราะผมกลัวเขาจะย้อนถามผมบ้าง ผมไม่อยากจะเล่าเรื่องครอบครัวให้เขาฟัง ผมรู้สึกอับอาย...

"พ่อแม่ของผมตายหมดแล้วครับ ผมเหลือพี่สาวอยู่คนเดียว เธอชื่อ ไบสร้อย หลังจากดินแดนแห่งความเหมือนเกิดภัยพิบัติ เกิดความเสื่อมสลายของความเหมือนกันทุกประการในโลกเรา จึงทำให้เกิดการซ้อนทับของดินแดนแห่งความต่างขึ้นเป็นระยะๆ สิบปีจะเกิดขึ้นครั้งหนึ่ง มันทำให้ดินแดนแห่งความเหมือนเสื่อมสลายไปเรื่อยๆ ประชากรลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว พ่อแม่ของผมตายตอนเกิดการซ้อนทับของโลกมนุษย์ในดินแดนของเรา ความแตกต่างได้ทำลายชีวิตประชากรไปไม้ที่อ่อนแอต่อโลกแห่งความแตกต่าง และทนมมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้ เขาถูกอำนาจความแตกต่างทำลายชีวิตเหมือนการถูกเชื้อโรคทำร้ายส่วนต่างๆ ของร่างกายจนตายไปในที่สุด"

"เหมือนโรคมะเร็งใช้ไหมคะ"

ผมเชกหัวตุ้กตา เธอพูดมากจริง ๆ รู้จักอะไรเป็นต้องพูดออกมาหมด แต่ผมก็ชอบคุณลักษณะของเด็กช่างพูด เมื่อพูดออกมาหมดแล้วก็จะไม่มีอะไรติดค้างอยู่ในสมอง โดยเฉพาะเรื่องเศร้า ผมอยากเป็นเด็กช่างพูดบ้าง

"โรคมะเร็งหมายถึงอะไร"

ใบกาดหันมาถามผม เขาคงรู้ว่าตุ้กตากงอธิบายไม่ได้ ผมเองก็ไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องโรคมะเร็งมากนัก แต่ผมพอจะรู้ว่ามันเป็นโรคร้ายที่ทำให้คนที่เป้นมีทางรอดน้อยมาก ผมพยายามเรียบเรียงคำพูดก่อนจะตอบว่า

"โรคมะเร็งเป็นโรคที่ถูกความเจ็บปวดคุกคามทีละนิด มันเป้นเนื้อร้ายที่ทำให้ลายชีวิตมนุษย์โดยที่เรามองไม่เห็น"

"ถ้าัั้นมะเร็งก็เหมือนอำนาจแห่งความแตกต่างที่ทำให้ลายพวกเรา"

"เห็นไหม" ตุ้กตาดีอกดีใจที่เธอคิดออก ผมเลยขยี้หัวน้องสาวเบา ๆ เพื่อแสดงความชื่นชม

"ผมจำเป็นต้องออกมาสู่โลกแห่งความแตกต่างนี้ เพื่อค้นหาวิธีรักษาเผ่าพันธุ์ของเราไว้ แต่ผมทำไปไม่ประจำตัวหาย ผมไม่สามารถกลับบ้านผมได้อีกแล้ว"

ใบกาดร้องไห้โฮ ผมรู้ว่าเขาเป็นคนอ่อนไหวมาก ตั้งแต่ผมรู้จักเขา ผมเห็นเขาปล่อยโฮเหมือนเด็ก ๆ สักสามครั้งแล้ว...

บทที่ ๕

เด็กผู้ชายอบลอกเลียนแบบ

ผมพาตุ๊กตากลับบ้าน เธอถามผมเกี่ยวกับเรื่องของใบกาดไปตลอดทาง ต่อว่าที่ผมไม่ยอมแนะนำใบกาดให้เธอรู้จักด้วย ผมเป็นฝ่ายฟังน้องพูดจ้อ แล้วในที่สุดก็ถามเธอว่า

"พบกับใบกาดได้อย่างไร"

"หนูเห็นเขานั่งดูกระถางอยู่หลังศาลา ที่นั่นไม่มีใครรบกวนนอกจากหนู" ตุ๊กตาตอบ

"แล้วเธอไปที่นั่นทำไม" ผมถาม

"หนูอยากไปรอเก็บกระถางของหนู หนูอยากได้ตุ๊กตาดินของหนูคืน"

"ไม่มีใครเก็บของที่ใส่ลงไปใกระถางของตัวเองกลับคืนหรอก" ผมบอกเธอตามທີ່คิด

"แต่หนูอยากได้คืนนี้" ตุ๊กตาแสดงความดื้อ

"หมายความว่าใบกาดสนใจกระถางเหมือนกัน" ผมเปลี่ยนเรื่องทันที

"เขาบอกว่ากระทงเหมือนกันทุกใบ แต่หนูบอกว่าไม่เหมือน แล้วพี่ตุลจะว่าไง"

"ไม่รู้สิ ถ้าเป็นแต่ก่อน พี่ต้องคิดว่าไม่เหมือนแน่ แต่ตอนนี้ชักไม่แน่ใจ"

"ใบกาตทำให้พี่ตุ้งหรือคะ"

ผมพยักหน้า ดูกตาจับมือของผมไว้ แล้วเราก็ก็นั่งขึ้นบ้านพร้อมกัน ใบกาตชอกกลับไปทิ้งหลังศาลาเพื่อดูกระทง เขาสัญญากับผมว่าจะไม่ทำความรู้จักกับใครอีก ผมเป็นห่วงว่าถ้าเขาเที่ยวพูดคุยกับคนแปลกหน้า อาจจะไม่ปลอดภัย แค่นี้ให้ดูกตารู้เรื่องด้วยก็เริ่มจะไม่ปลอดภัยเสียแล้ว

ลุงอ้นเพิ่งกลับมาจากงานวัด เห็นผมพาดูกตากลับบ้านก็รีบพูดขึ้นทันที

"ตุ้พาดูกตากลับมาแล้ว"

คุณป้ามัทรีรีบเดินมาจูงแขนดูกตา คุณป้าพูดเสียงดูว่า

"ไปไหนมา น้าตินัก ทำให้ทุกคนเป็นห่วงไปหมด"

"หนูเจอ..."

"เจอกับผมที่หลังศาลาครับ" ผมรีบพูดสวนขึ้นก่อนที่ดูกตาจะพูดอะไรที่ไม่สมควร

"บอกแล้วว่าเดี๋ยวก็เจอกันเอง"

ลุงอ้นพูดขึ้นลอย ๆ ผมรู้ว่าลุงอ้นพูดให้คุณป้ามัทรีได้ยิน ผมรีบจูงดูกตาเข้าไปในห้องส่วนตัวของเรา ซึ่งใช้ร่วมกันทั้งผม โต้ง และดูกตา

"ห้ามบอกใครเรื่องใบกาตนะ"

"หนูรู้ว่า เป็นเรื่องลึกลับของเราสองคน"

"โตงก็ให้รู้ไม่ได้นะ"

"ใช่ พี่โตงปากมาก"

ผมถอนใจอย่างโล่งอก แม้ว่าจะยังไม่ค่อยเชื่อใจเด็กเล็กๆ อย่าง ดูกตานัก แต่ผมก็เชื่อว่าเธอชอบใบกาต และไม่ยากให้ใบกาตได้รับอันตราย พวกเราปรึกษากันว่าจะรีบค้นหาใบไม้ประจำตัวของใบกาตให้พบ เขาจะได้กลับบ้านเสียที ผมไม่อยากจะเห็นเขาร้องไห้เป็นครั้งที่สี่...ห้า...หก...

คืนนี้ผมนอนไม่หลับ ผมนึกถึงเรื่องที่ใบกาตเล่าให้ฟัง การซ่อนตัวระหว่างโลกที่ผมอยู่กับดินแดนแห่งความเหมือนช่างน่ากลัวนัก เมื่ออำนาจความเหมือนกันทุกประการเสื่อมลง ประชากรใบไม้ก็ไม่สามารถอยู่ได้ แต่ถ้าจะยึดอายุขัยของพวกเขา อาจทำได้โดยอพยพประชากรใบไม้มาอยู่ในโลก ความต่างกันทุกประการจะช่วยรักษาชีวิตของประชากรใบไม้ได้ ใบกาตเป็นผู้ค้นพบวิธีการหาเผ่าพันธุ์ของเขาจากความเสื่อมในดินแดนแห่งความเหมือน ถ้าเขากลับไปบอกเรื่องนี้ให้ประชากรใบไม้รู้ พวกเขาต้องพากันอพยพมายังโลกมนุษย์โดยอาศัยใบไม้ประจำตัว ผมไม่รู้ว่าอำนาจในใบไม้ประจำตัวของพวกประชากรใบไม้นั้นมีความวิเศษสักแค่ไหน ผมยังไม่เคยเห็นมันเลย ถ้าใบกาตไม่ได้พูดเกินจริงจนเกินไป ใบไม้ประจำตัวนั้นจะต้องพาผมเข้าไปอยู่ในดินแดนแห่งความเหมือนได้แน่ๆ ผมจะติดตามใบกาตไปที่นั่น บางทีผมอาจจะไม่กลับมาโลกที่มีแต่การแข่งขันและยกย่องผู้เป็นที่หนึ่ง ผมเชื่อว่าผมจะถูกพ่อแม่เปรียบเทียบกับลูกๆ ของเพื่อนๆ บางคนเรียนเก่งกว่าผม บางคนเล่นกีฬาเก่งกว่าผม บางคนหล่อกว่าผม และบางคนก็น่าสนใจกว่าผม...กว่าผม...กว่าผม...และกว่าผมกันทั้งนั้น

ผมหลับแล้วฝันไป ความฝันของผมมีแต่ภาพขาวดำ ประชากรชาว

ไบไม่กำลังบุกรุกเข้ามาในโลกที่ผมอยู่ พวกเขามีหน้าตาเหมือนกัน แสดงอาการต่างๆ เหมือนกัน รวากับเด็กที่ชอบเลียนแบบทั้งกองทัพ กองทัพประชากรไบไม่ได้จับผมไว้เป็นตัวประกัน ผมไม่รู้ว่าพวกเขาต้องการอะไรจากครอบครัวผม แต่พ่อแม่กลับไม่สนใจความเป็นความตายของผมเลย ทั้งสองคนเดินไปขึ้นยานบินอวกาศโดยทิ้งผมไว้กับพวกประชากรไบไม่จำนนมหาศาล ผมร้องไห้ เหงื่อตก แล้วก็ระเบิดเสียงร้องออกมาจริงๆ

ผมตกใจตื่นขึ้นตอนฟ้าโกล้งแสง ผมไม่เคยตื่นเช้าขนาดนี้มาก่อน ความกลัวทำให้ผมกล้านอนต่อ ลุกขึ้นจากที่นอนเข้าห้องน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วก็รีบไปที่โรงเก็บของ ต้องการเล่าฝันร้ายให้ไบกาดฟัง

ไบกาดนั่งขัดตัวอยู่บนกระสอบ มองผมด้วยสายตาเศร้า ก้มลงมองที่ปลายเท้า เล็บเท้าของเขาเป็นสีเขียวเช่นเดียวกับสีของไบไม้ ผมชอบเล็บสีเขียวมาก มันเหมือนกับสีของแก้วมรกตเปล่งประกายระยิบ

"คุณตื่นเช้าจังนะครับ" ผมพูดขึ้น ไบกาดพยักหน้า เขาไม่ได้ตอบเราปล่อยให้ความเจ็บปวดคุ้ยกันลักพัก แล้วผมก็เริ่มต้นเล่า

"เมื่อคืนผมฝันถึงพวกคุณเต็มไปหมด ผมถูกจับเป็นตัวประกัน ไม่รู้ว่าพวกคุณต้องการอะไรจากพ่อแม่ของผม แต่พ่อแม่กลับทิ้งผมไปอย่างไม่สนใจเลย ไม่หวังว่าผมจะถูกพวกคุณทำร้าย พ่อแม่ไม่รักผมเลย"

"นั่นเป็นเพียงความฝัน คุณไม่ได้โชคร้ายจริงๆ ลักหนอย ตอนนี้ก็ไม่มีใครจับคุณไม่ใช่หรือ พวกเราคงไม่ทำร้ายคุณหรอก เพราะประชากรไบไม้ไม่เคยทำร้ายใคร"

"ใช่...ผมฝัน แต่ในความฝันนั้นชัดเจนเลย ผมเห็นคนที่มีลักษณะเหมือนคุณเต็มไปหมด พวกคุณยกมือขึ้นพร้อมกัน พูดประโยคเดียวกัน

ทำอะไรเหมือนกันหมด พวกคุณเหมือนเด็กโรงเรียนประถมที่แต่งชุดนักเรียน ตัดผมทรงหัวเกรียนเหมือนกัน"

"คุณเก็บคำบอกเล่าของผมไปจินตนาการในความฝัน ความจริงเราไม่ได้เป็นอย่างที่คุณคิด เมื่อความเหมือนกันทุกประการเสื่อมลง ในหมู่พวกเราจึงมีอันธพาลที่คอยขัดขวาง พวกมันมีหัวหน้าชื่อไบป็น ผมต้องหาทางทำให้ดินแดนแห่งความเหมือนสงบสุขอย่างเดิม แต่ยังไม่รู้ว่าจะทำยังไง ผมอยากกลับบ้าน"

ไบกาดเริ่มสะอื้นเหมือนเด็ก ๆ อีกแล้ว ผมเริ่มเคยชินกับการร้องไห้ของเขา ไบกาดไม่อายเมื่อร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น คุณลักษณะแบบนี้มีอยู่ในเด็กเล็กๆ เท่านั้น เพราะเมื่อมนุษย์เติบโตเรียนรู้แบบแผนของความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ก็จะอับอายเมื่อแสดงความอ่อนแอให้ผู้อื่นเห็น แต่ไบกาดเป็นคนที่ทำให้ผมเริ่มหลงใหลลักษณะอ่อนแอของเขา

"ความจริงดินแดนแห่งความเหมือนของคุณก็คล้าย ๆ กับโลกที่ผมอยู่ ถ้าอำนาจความเหมือนกันทุกประการเสื่อมลง แล้วดินแดนแห่งความเหมือนเริ่มมีอันธพาล อีกหน่วยดินแดนแห่งความเหมือนก็จะเหมือนที่นี่ คุณไม่จำเป็นต้องกลับไปก็ได้" ผมพูดเพื่อเปลี่ยนแปลงความคิดของไบกาด

"ไม่! ผมจะต้องหาทางช่วยทำให้ดินแดนของผมกลับสู่สภาพปกติ ประชากรไบปจะไม่ได้อยู่อย่างสงบสุข" ไบกาดยังคงยืนยันความคิดของเขา

"คุณจะไม่อพยพเพื่อนๆ ของคุณมาที่โลกของผมหรือครับ คุณเคยบอกว่าความต่างกันทุกประการในโลกที่ผมอยู่ จะช่วยยืดอายุขัยของพวกเขาได้" ผมตั้งคำถาม

"ผมจะไม่มีวันบอกความลับนี้แก่ใคร" ไบกาดพูดหนักแน่น

"เพราะอะไร คุณอยากให้พวกคุณตายหมดหรือ" ผมทักท้วง

"ความต่างกันทุกประการทำให้ประชากรใบไม้มีชีวิตอย่างไร้ความสุข
สูญตายไปเสียดีกว่า แต่ผมเชื่อว่าจะต้องมีวิธีที่ดีกว่าการอพยพมาอยู่โลก
แห่งความต่าง" ใบกาดบอก

ผมถอนใจเสียดัง รู้สึกเหน็ดเหนื่อยมากที่ต้องคิดเรื่องของใบกาด
มาตลอดสามวัน ผมกำลังจะออกไปหาไส้เดือนให้เขา ดูกตาก็อ้างพรวดเข้า
มาในโรงเก็บของ ตะโกนเสียดังลั่นว่า

"ฟีตุ แม่ให้ฟีตุไปพบ!"

"มีเรื่องอะไร" ผมถาม

"น้าน้อยโทรศัพท์มาบอกว่าให้ฟีตุกลับกรุงเทพฯ จะส่งฟีตุไปเรียน
พิเศษภาษาไทย"

นับเป็นข่าวร้ายที่สุดในรอบเดือน ผมไม่อยากกลับกรุงเทพฯ ตอนนี้
ผมจะทิ้งใบกาดไปไม่ได้เด็ดขาด แล้วผมก็ไม่อยากไปเรียนวิชาภาษาไทยที่มี
แต่ครูน่าเบื่อชอบเจ้ากี้เจ้าการกับการเลือกอ่านหนังสือของผม ดูกตาเห็น
ผมนิ่งเฉย เธอจึงเตือนอีก

"เดี๋ยวแม่ไมโหนะ ยิ่งบอกว่าฟีตุเป็นเด็กดีอยู่"

"ฟีไม่ใช่เด็กแล้วนะ!"

ผมพาลไส้ดูกตา เธอตกใจที่ผมตวาดใส่หน้า ยืนหน้าจ๋อยมองผม
อย่างหวาดระแวง นี่ผมทำผิดไปจริง ๆ ผมไม่ควรทำให้น้องมีความรู้สึก
ห่างเหินกับผม จึงรีบเข้าไปเขย่าศีรษะดูกตา แต่เธอขยับหนีไปหลบอยู่หลัง
ใบกาด

ใบกาดเลียนแบบทำทางของผม เขาตั้งใจจะล้อเลียนผมเพื่อทำให้ดูิดาหัวเราะ ไม่ว่าผมจะขยับปากพูดอะไร เขาเป็นต้องพูดตาม ผมจะยกมือขยับเดิน หรือล้มตัวลงนั่ง ใบกาดก็เลียนแบบทุกอิริยาบถ จนผมเริ่มรู้สึกไม่ยากเคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น ผมรู้สึกว่าคุณลักษณะของความเหมือนกันทุกประการทำให้ฉืดฉัด ผมไม่ชอบให้ใครมาเหมือนผม โดยเฉพาะทำอะไรเหมือนทุกอย่าง

ดูิดาเริ่มเลียนแบบผมบ้าง ผมพ่นลมหายใจเสียงดัง เธอก็พ่นตาม ผมแสดงอาการฉืดฉัดรำคาญ เธอก็เลียนแบบ ผมโมโหลุกขึ้นยืน เธอก็ลุกตามผม ผมเดินหนี เธอก็รีบเดินตาม ตอนนี้ผมกำลังจะกลายเป็นโรคประสาทเพราะถูกคนเลียนแบบความเป็นตัวผม จึงตัดสินใจหันมาพูด

“อย่ามาทำตามทุกอย่างได้ไหม พี่ไม่ใช่ใบกาดนะ เขาชอบเหมือนคนอื่น แต่พี่ไม่ชอบ”

ดูิดาพูดตามผมเป็นระยะๆ ใบกาดก็พลอยร่วมประสานเสียงตามด้วย ผมเริ่มมองเห็นภาพรางๆ ของดินแดนแห่งความเหมือน โลกที่ใบกาดเคยอาศัยอยู่ มันช่างเป็นดินแดนที่น่าปวดหัวเสียจริง ถ้ามีใครมาทำอะไรเหมือนผมทั้งหมดเป็นแสนๆ คน ผมคงบ้าตายแน่...

คุณป้ามัทรีกำลังรอผมอยู่ตรงนอกชานบ้าน ผมขึ้นไปอย่างระมัดระวัง ไม่รู้ว่าเพราะอะไรถึงกลัวคุณป้ามัทรีเหมือนอย่างที่คุณป้าแม่ อาจเป็นเพราะทั้งสองมีลักษณะคล้ายกันมาก เป็นคนเคร่งครัดเรื่องมารยาท พี่มาลี ไต้ง และดูิดา ต่างก็ระมัดระวังตัวเป็นพิเศษอยู่ต่อหน้าคุณป้ามัทรี แต่พวกเขายังโชคดีกว่าผมที่มีลุงอันเป็นพ่อ เพราะลุงอันใจดีมาก

ดูิดามายืนหลบอยู่ที่เสาด้านนอก เธอกำลังแอบฟังว่าคุณป้ามัทรีพูดอะไรกับผมบ้าง

"ดี แม่เราบอกให้กลับบ้านเสาร์นี้"

"ผมยังไม่อยากกลับบ้านครับ"

"เราสอบตกวิชาสังคมกับภาษาไทยใช่ไหม"

"ผมเรียนไม่เก่ง"

"แต่ก็ไม่น่าจะสอบตกวิชาบังคับสองวิชานี้"

คุณป้าเริ่มขึ้นเสียง ผมเงยบกริบ ถ้าผมพูดอะไรในตอนนี จะกลายเป็นว่าผมเถียง ผมไม่อยากเป็นเด็กดื้อในสายตาของผู้ใหญ่ทุกคน แต่เป็นอย่างนั้นในสายตาพ่อกับแม่ก็แย่เต็มทีแล้ว

"ต้องกลับวันเสาร์นี้ เดี่ยวแม่เราจะมาโทษป้าว่าทำให้เราสอบซ่อมไม่ผ่าน"

ผมเบื่อ...เบื่อ...เบื่อที่สุดในโลก! ผมหนีมาอยู่ไกลถึงบ้านสวนของคุณป้ามัทรีแล้ว ยังหนีไม่พ้นอำนาจของแม่ ผมต้องกลับไปมีชีวิตเรียบง่ายตามเดิมหรือไม่ มีทาง ผมจะต้องหาวิธีอยู่ที่นี้ต่อไปจนกว่าจะหาใบไม้ประจำตัวของใบกาเดบ

ผมแกล้งรับปากคุณป้ามัทรี ลุงอันเดินออกมาจากห้อง ถือกล่องไม้สีดำขนาดเท่ากล่องกระดาษทิชชูออกมาด้วย ตุ๊กตาตัววิ่งไปเกาะขาพ่อ เธอถามลุงอันว่า

"กล่องอะไรคะ พ่อ"

ลุงอันยิ้มอย่างใจดี วางมือลงบนศีรษะตุ๊กตาแล้วบอกว่า

"กล่องใบไม้ที่พ่อสะสมไว้ตั้งแต่เด็กๆ พ่อเอามาดูทบทวนความหลัง"

ผมหูผึ่งทันที พ่อจะรู้ว่าลุงอันชอบสะสมใบไม้ บางทีอาจมีใบกาเดบ

อยู่ในนั้น แต่ลุงอันลืมนิดไป ผมอยากรู้ว่าเพราะอะไรลุงอันถึงชอบสะสมใบไม้

คุณป้ามัทรีเดินลงบันไดไปแล้ว ผมถึงรีบตามลุงอันไป พอตุ๊กตาเห็นผมตามมา เธอก็เริ่มล้อเลียนท่าเดินของผม ผมเป็นคนผอมสูง แขนและขาแก้ง้าง เวลาเดินแขนจะแกว่งแรง ตุ๊กตาแกล้งทำตาม ลุงอันหันกลับมามองดูการเลียนแบบของตุ๊กตา แล้วลุงอันก็หัวเราะ ในดวงตาของลุงอันเปล่งประกายระยิบระยับ ผมคิดว่าข้างในนั้นจะต้องมีเรื่องราวบางอย่างเก็บซ่อนไว้ ลุงอันเริ่มเล่าว่า

"ตอนเด็กๆ พ่อเป็นนักเลียนแบบตัวยงเชียว พ่อชอบแกล้งเพื่อนๆ ทุกคนไม่ว่าเวลาที่พ่อทำตามเขาทุกอย่าง แต่พ่อรู้สึกสนุกมาก นานมาแล้ว มีเพื่อนของพ่อคนหนึ่ง สอนให้พ่อเป็นนักเลียนแบบ"

ผมรีบถามลุงอันอย่างร้อนรนว่า

"เพื่อนคนนั้นอยู่ที่ไหนแล้วครับ"

ลุงอันถอนใจ เหมือนมองไปที่ทุ่งหญ้า แล้วพูดอย่างเลื่อนลอยว่า

"เขาอาจอยู่ที่ไหนสักแห่ง ที่ทำให้เขาไม่รู้สึกเป็นทุกข์"

"ผมรู้ว่าเด็กที่ชอบเลียนแบบคนนั้นอยู่ที่ไหน"

ผมตัดสินใจพูดอย่างกล้าหาญ แน่ใจว่าลุงอันต้องรู้เรื่องมนุษย์ใบไม้ ลุงเคยเป็นเพื่อนกับมนุษย์ใบไม้มาก่อน ผมแน่ใจที่สุด เขาต้องรู้เรื่องใบไม้ประจำตัวของใบกาด ลุงอันมองผมอย่างรู้ใจ พูดว่า

"เธอรู้เรื่องมนุษย์ใบไม้แล้วใช่ไหม"

"ลุงรู้เรื่องนี้ด้วยเหมือนกันหรืออะ ผมคิดว่ามันเป็นความลับที่ผมกับตุ๊กตาเท่านั้นที่รู้"

"ดู ฟังให้ดีนะ ไบกาตที่ลุงเก็บได้มันขาดไปเสียวหนึ่ง เขาไม่มีทางกลับไปยังดินแดนของเขาได้อีกแล้ว" ลุงอันบอกด้วยสีหน้าเศร้า

"ไม่ะอะ ไบกาตต้องกลับบ้านของเขา"

ผมรู้สึกเหมือนอยากร้องไห้ รีบพาลุงอันไปพบไบกาตที่โรงเก็บของ ได้ฟังเรื่องราวสมัยที่ลุงอันเป็นเด็กเท่าผม ลุงได้พบมนุษย์ใบไม้ และได้เดินทางไปยังดินแดนแห่งความเหมือนด้วย ลุงบอกว่าที่นั่นเป็นดินแดนที่วิเศษที่สุด เพราะมนุษย์ใบไม้ทั้งหมดเป็นหนึ่งเดียวกัน คิด พูด ทำในสิ่งเดียวกัน

ลุงอันชอบที่นั่น และเรียนรู้ที่จะเป็นหนึ่งเดียวกับทุกคน แต่ลุงอันก็ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ลุงเป็นเพียงเด็กผู้ชอบเลียนแบบเท่านั้น เพราะนั่นไม่ใช่ธรรมชาติที่แท้จริงของลุง นานวันเข้าจึงรู้สึกเป็นทุกข์ที่อยู่ในสถานที่ซึ่งตนเองรู้สึกแปลกแยกจากคนอื่น ในที่สุดเพื่อนของลุงอันก็เสียสละใบไม้ให้ลุงอันเพื่อใช้เดินทางกลับมายังโลกมนุษย์ เพื่อนผู้นั้นชื่อว่า "ไบโปน"

"ไบโปน" กลายเป็นอันธพาลในเวลานี้ เพราะเขาไม่มีใบไม้ประจำตัวนั่นเอง..

บทที่ ๖

มนุษย์ใบไม้คนแรกที่เดินทางสู่โลก

"ถ้าอย่างนั้นใบโป้นก็น่าสงสารสิอะ เขาเสียสละใบไม้ประจำตัวของเขาให้ลู้งอัน เลยต้องอยู่ในดินแดนแห่งความเหมือนอย่างเป้นทุกซ์ กลายเป็นอันธพาลที่ต้องการทำลายความเหมือนกันทุกประการ เพราะเขาไม่สามารถคิด พุด ทำในสิ่งเดียวกับผู้อื่นได้อีก ไม่มีใบไม้ประจำตัวก็เลยขาดธรรมชาติของการเป็นมนุษย์ใบไม้ในดินแดนแห่งความเหมือนซะไหมอะ"

"ผมก็เพิ่งรู้เรื่องของใบโป้น"

ใบกาดสารภาพ เขาคงรู้สึกสงสารใบโป้นเหมือนผม เรื่องทั้งหมดเกิดจากลู้งอันเดินทางไปในดินแดนของมนุษย์ใบไม้ ทำให้เกิดความเสื่อมในอำนาจความเหมือนทุกประการ เรื่องนี้ลู้งอันต้องรับผิดชอบ

"ผมเก็บใบไม้ประจำตัวของใบโป้นไว้ในกล่องไม้สีดำนี้"

ลู้งอันเปิดกล่องไม้สีดำใบนั้นออก มีใบไม้แห้งกรอบหลายร้อยใบ แต่มีใบไม้พิเศษแปลกประหลาดกว่าทุกใบอยู่สองใบ ใบหนึ่งเป็นสีดำเงาวาว

รูปร่างคล้ายใบโพ เส้นใยเป็นสีเงินสองประกายระยิบระยับ ช่างสวยงามจริงๆ ผมตื่นตะลึงกับความมหัศจรรย์ของใบไม้ประจำตัว "ใบโป้น" ส่วนใบที่สองเป็นใบสีขาวใส เส้นใยสีทองมีลวดลายคล้ายใยแมงมุม แต่ใบนั้นขาดไปเสียวหนึ่ง เหลืออยู่ไม่เต็มใบดี นั่นหมายความว่าใบกาดไม่สมบูรณ์เสียแล้ว

"คุณพบใบกาดที่ไหน"

ใบกาดถามอย่างตื่นเต้น เขาหยิบใบไม้ประจำตัวของเขาขึ้นมาดูคลำ แล้วก็สะอื้นเสียงดัง ลุงอ้นวางมือลงบนศีรษะของใบกาด แล้วลูบผมสีเขี้ยวของเขา

"มันอยู่ในทุ่งหญ้าใกล้ๆ คอกหมู ผมพยายามค้นหาส่วนที่ขาดหายไป แต่ไม่พบ"

"ผมคิดว่ามันต้องอยู่ในทุ่งหญ้า"

ผมรีบเสนอความคิดเพื่อปลอบใจใบกาด เสียงร้องไห้ของเขาทำให้ผมรู้สึกปวดหัว ตึกตาใช้มือเล็กๆ ของเธอปาดน้ำตาให้ใบกาด เขาแสดงความซาบซึ้ง แล้วเล่าเรื่องของเขาคือ...

"ใบไม้ประจำตัวของผมไม่สมบูรณ์ แต่ผมก็สามารถใช้มันเดินทางกลับไปยังดินแดนแห่งความเหมือนได้ เพียงแต่ต้องผจญภัยในดินแดนอิสรภาพ ที่นั่นเป็นรอยต่อระหว่างดินแดนแห่งความเหมือนกับดินแดนแห่งความต่าง ใบกาดที่ไม่สมบูรณ์จะพาผมไปถึงดินแดนอิสรภาพ จากนั้นผมต้องเสี่ยงเดินทางผ่านบ่อน้ำค้างพันปีไปด้วยตัวเอง บางคนที่ตายอยู่ที่นั่นยังไม่มีใครรอดปลอดภัยไปถึงดินแดนของเราเลย"

"โอโห!...ถ้าอย่างนั้นก็เท่ากับเราต้องไปตายนะสิละ ผมคิดว่าอย่า

เสียงดึกว่า เราพยายามค้นหาใบกาดสวนที่หายไป ดึกว่าไปเสียอย่างนั้น”

ผมเชื่อว่าความคิดของผมดีที่สุด แต่ลุงอ้นกลับแย้งว่า

“แต่ผมคิดว่าเราไม่ควรรอดต่อไป ใบกาดสวนที่หายไปนั้นไม่รู้อยู่ที่ไหน ในทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ไพศาล เราไม่มีวันค้นพบใบไม้เลี้ยวเล็กๆ แน่ ผมจะไปกับคุณใบกาด ผมอยากไปเยี่ยมใบโป้นเพื่อนรักของผม ผมจะนำใบไม้ประจำตัวของเขาไปคืน เขาจะได้กลับมาเป็นใบโป้นคนเก่า คนที่ใจดี มีความรักยิ่งใหญ่ต่อเพื่อน แต่ว่าใบโป้นกลายเป็นสีดำ ไม่รู้ว่าจะมีอะไรเปลี่ยนแปลง หรือเปล่า”

“แต่คุณอาจไม่ได้กลับมาโลกของคุณอีก ถ้าใบไม้ประจำตัวของใบโป้นเสื่อมอำนาจลง”

“ผมเชื่อว่าผมจะพาคุณไปส่งถึงดินแดนแห่งความเหมือนได้อย่างปลอดภัย และจำเรื่องราวต่างๆ กลับมาเล่าให้ลูกหลานฟังได้ ไม่ว่าใบไม้ประจำตัวของใบโป้นจะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตาม”

“แต่ผมอยากไปด้วย” ผมรีบเสนอตัวกับลุงอ้น

“หนูก็อยากไปด้วย” ดูกตาพูดตามบ้าง

“ไม่ได้! ใบกาดมีอำนาจคุ้มครองมนุษย์อย่างพวกคุณเพียงคนเดียว นั่นหมายความว่าผมจะไปกับใครคนใดคนหนึ่งได้เพียงคนเดียวเท่านั้น”

“เลือกผมนะอะ” ผมรีบเสนอตัวอีก ใบกาดจึงดูผมอย่างพิจารณา แล้วก็ค่อยๆ จ้องดูลุงอ้นกับดูกตา พูดว่า

“ผมไม่อาจพาพวกคุณไปตายร่วมกับผมได้ พวกคุณเป็นคนดี ให้ผมไปเพียงลำพังเถอะ ผมกลับบ้านผมเอง ทุกคนต้องเดินทางกลับบ้านทั้งนั้น แม้แต่พวกคุณ”

ลุงอันถอนหายใจเสียงดัง แล้วพูดขึ้นว่า

"เมื่อสมัยที่ผมอายุสิบสาม ผมไม่เคยมีเพื่อนเลย เพราะผมเป็นเด็กที่ไม่ชอบเข้ากลุ่มหาเรื่องชกต่อย ขโมย และแซวเด็กผู้หญิง พวกเด็กในละแวกบ้านต่างเรียกผมว่า "ไอ้ซี้ซลาด" ผมต้องออกไปทุ่งหญ้าใกล้สวนกล้วย นั่งเหม่อลอย พูดคนเดียว แล้วผมก็หัดเป่าใบไม้เป็นเสียงเพลง ทุ่งหญ้าเด่นระบำให้กำลังใจผม นานวันเข้าผมก็รู้สึกไว้วางใจหญ้าทุกต้น พวกเขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หัวเราะเป็นเสียงเดียวกัน เล่นิทานให้ผมฟัง เป็นนิทานที่ใช้เสียงเพลงจากใบไม้เป็นดนตรีบรรเลง ผมรู้สึกว่าทุ่งหญ้าของผม ซ่อนเพื่อนคนหนึ่งเอาไว้ เป็นเพื่อนที่เข้าใจผมมากที่สุด แล้ววันหนึ่งผมก็พบใบโป้น เขาพลัดหลงมาจากดินแดนแห่งความเหมือน เขาคือมนุษย์ใบไม้คนแรกที่เดินทางมายังโลกนี้ มีลักษณะเหมือนคุณทุกอย่าง แต่เขาไม่ใช่คุณ มีบางสิ่งบางอย่างที่ผมรู้ว่าใบโป้นไม่เหมือนใคร ก็คือเขาเป็นเพื่อนผม

"ใบโป้นมีหน้าตาเหมือนคุณ ใบหน้าของเขาเป็นรูปใบไม้ มีเส้นใยสีเขียวปรากฏชัด มีตาดี จมูกเป็นรูโหว่ไม่มีสัน ปากเล็กเท่าลำตัวไล่เดือน ตัวสูงเท่าเด็กแปดขวบ เสียใจก็ร้องไห้ ดีใจก็ปรบมือหัวเราะเสียงดัง เขาเล่นิทานเก่งมาก ผมอยู่กับเขาอย่างมีความสุข เขาชอบที่นี่ ไม่เคยร้องไห้กลับบ้าน ชอบเห็นโลกนี้มีต้นไม้ ต้นหญ้า และสัตว์หลายชนิด เขาชอบผีเสื้อ แมลงปอ ตัวหนอน แม้กระทั่งกระต่าย ผมดีใจที่เขาชอบโลกที่มีความแตกต่างของชีวิต แต่แล้ววันหนึ่งเขาก็ถูกงูพิษกัด เพราะคิดว่ามันเป็นสัตว์ที่น่ารักเช่นเดียวกับผีเสื้อ ผมพยายามช่วยเหลือเขา ใบหน้าสีเขียวกลายเป็นสีม่วงเข้ม ผมตกใจจนคิดอะไรไม่ออก กลัวใบโป้นตาย จึงอุ้มเขาไปให้พ่อช่วยรักษาจนหาย เด็กละแวกบ้านเห็นใบโป้นเป็นตัวประหลาด

ขว้างก้อนหินใส่ คำว่า และไล่เขา ไบโป้นเริ่มร้องไห้และคิดจะกลับบ้าน เขาเล่าเรื่องราวในดินแดนแห่งความเหมือนให้ผมฟัง และชวนผมไปเที่ยวด้วย ผมกับไบโป้นจึงเดินทางไปที่นั่นโดยใช้ไบไม้ประจำตัวของเขาเป็นสิ่งคุ้มครองการเดินทาง เมื่อร้องขอพลังไบไม้แห่งจักรวาล ไบไม้ทุกไบก็ส่งพลังมายังไบไม้ประจำตัวนี้ ไบที่เสื่อมพลังชีวิตก็ค่อยๆ หมุนตัวงล้อมรอบผมและไบโป้น เราอยู่ในช่วงการเดินทางสู่มิติต่างแดนในที่สุดผมก็รู้สึกเหมือนเป็นไบไม้ไบหนึ่งที่ถูกลมมรสุมพัดไปได้อย่างอิสระไปสู่ดินแดนแห่งความเหมือนที่นั่นเงียบสงบ มนุษย์ไบไม้ต่างปฏิเสธการมาเยือนของผม ขับไล่ผม และไม่ต้องการให้อยู่ที่นั่น เพราะมนุษย์จะทำให้อำนาจความเหมือนกันทุกประการเสื่อม ผมรู้สึกเสียใจที่ทำให้ไบโป้นพลอยถูกเพื่อนของเขารังเกียจไปด้วย ผมต้องกลับบ้าน แต่ไม่สามารถกลับโดยไม่มีไบไม้ประจำตัวที่ส่งผมมาที่นี่ ไบโป้นจึงต้องเสียสละไบไม้ของเขาให้ผม"

"ไบโป้นในเวลานี้ไม่เหมือนที่คุณเล่าเลยสักนิด เขากลายเป็นมนุษย์ไบไม้ที่เห็นแก่ตัว ไม่มีความรัก บ้าอำนาจ และต้องการเปลี่ยนแปลงดินแดนแห่งความเหมือน เวลานี้อำนาจความเหมือนกันทุกประการเสื่อมลง เพราะไบโป้นพยายามใช้กำลังทำลาย ผมเป็นนักค้นคว้าแนววิถีสันติของฝ่ายสนับสนุนอำนาจความเหมือนกันทุกประการ พยายามหาวิธีการรักษาเผ่าพันธุ์ของเรา ความต่างที่กำลังครอบคลุมดินแดนแห่งความเหมือนกำลังบั่นทอนพลังชีวิตมนุษย์ไบไม้ ไบโป้นอาจไม่รู้ตัวว่าเขากำลังเช่นฆ่าเผ่าพันธุ์มนุษย์ไบไม้อยู่" ไบกาตเล่า

"ผมช่วยโลกของคุณได้"

ลุงอันพูดอย่างมั่นใจ ผมรู้ว่าสิ่งที่ลุงอันยืนยันนั้นน่าจะเป็นจริง แต่ผมก็ยังอยากไปดินแดนแห่งความเหมือน เพื่อดูว่าไบโป้นในเวลานี้เปลี่ยนไป

อย่างไร แต่ลุงอ้นคงจะอยากเห็นเขามากกว่าผมหลายเท่า

"ผมเสียสละให้ลุงอ้นไปก็ได้ครับ" ผมพูด

"แต่พ่อต้องรีบกลับมานะคะ"

ผมและตุ๊กตาตัดสินใจปล่อยให้ลุงอ้นเดินทางไปยังดินแดนแห่งความเหมือนกับใบกาต พวกเขาใช้มือประสานกันและจับใบกาตที่ขาดหายไปส่วนหนึ่งไว้ แล้วใบกาตก็พูดว่า

"ด้วยพลังชีวิตใบไม้แห่งจักรวาล จงมอบอำนาจความเหมือนกันทุกประการมาสู่พลังในตัวเราทั้งสองด้วย"

ผมจดจำคำตาของใบกาตไว้อย่างแม่นยำ คิดว่าในอนาคตผมอาจมีโอกาสดำเนินเที่ยวดินแดนแห่งความเหมือน และมีโอกาสดำเนินแบบนี้บ้าง

ผมเริ่มเห็นใบไม้จากทั่วสารทิศพัดมาวนรอบๆ ตัวของใบกาตและลุงอ้น ใบไม้เหล่านั้นเริ่มหมุนตัวคลุมร่างของทั้งสองไว้ มรสุมใบไม้กองมหิมาเริ่มลอยสูงขึ้นๆ จากนั้นก็ค่อยๆ กระจายกระจาย เมื่อใบไม้พัดหายไปหมดแล้ว ร่างของใบกาตและลุงอ้นก็หายไปด้วย

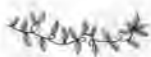
ตุ๊กตาตะโกนขึ้นว่า

"พ่อกับใบกาตหายไปแล้ว!"

ผมก้มลงเก็บกล่องใส่ใบไม้สีดำที่เปิดฝาไว้ และพบว่าใบไม้ประจำตัวของใบโป้นยังอยู่ในกล่อง ลุงอ้นลื้มเอาไปด้วย ถ้าลุงอ้นไม่มีใบไม้นี้เขาจะรื้อฟื้นความจำของใบโป้นได้อย่างไร เท่ากับลุงอ้นไปเสียเที่ยว

ผมพยายามคิดจนหัวแทบระเบิด ในที่สุดก็คิดออก

"ตุ๊กตา พี่ต้องไปที่นั่นด้วย เธอเก็บกล่องใบไม้นี้กลับไปบ้านนะ แล้วก็

ค่อยๆ หาใบกาดสวนที่เหลือ แล้วพีกับลุงอันจะกลับมา

"หนูไปด้วยสิ"

"ไม่ได้ เธอมีหน้าที่สำคัญต้องค้นหาใบไม้ประจำตัวของใบกาดสวนที่ชาคนั้นให้พบ เป็นหน้าที่สำคัญมากเลย"

"จริงหรือคะ"

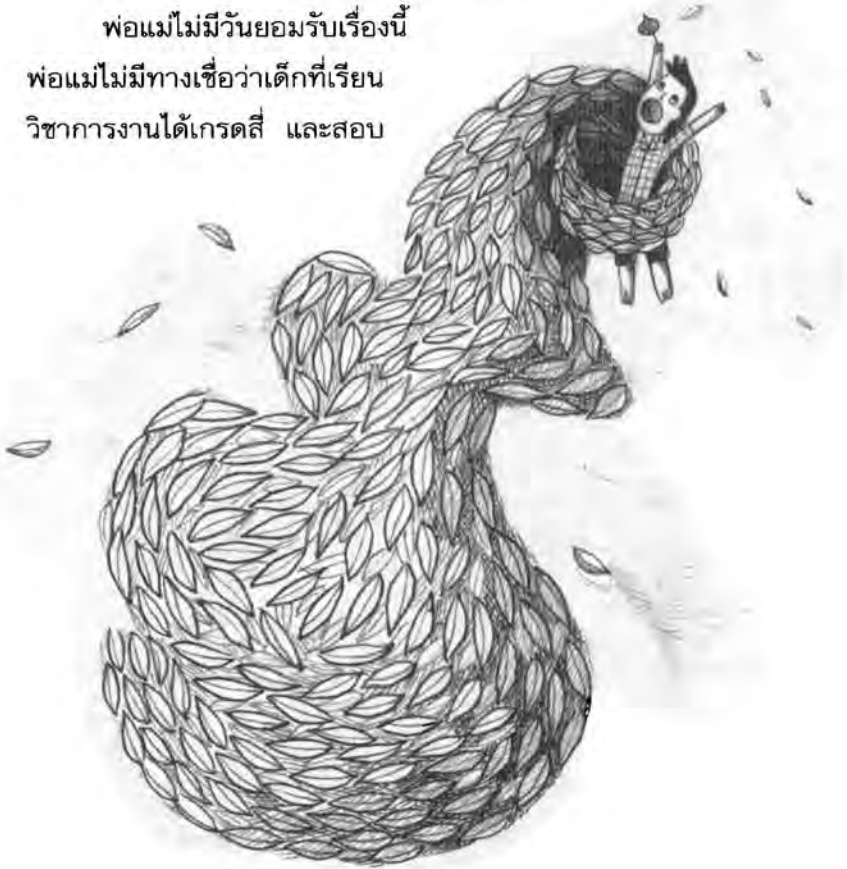
ผมพยักหน้า ผมจำเป็นต้องใช้วิธีนี้หลอกตุ๊กตา ถ้าผมพาเธอไปด้วย แล้วไม่สามารถกลับมาได้ คุณป้ามัทธิต้องเกลียดผมไปจนวันตายแน่ ผมไม่อาจรอคอยต่อไปได้อีก มะรืนนี้เป็นวันเสาร์แล้ว แม่สั่งให้ผมกลับกรุงเทพฯ เพื่อไปเรียนพิเศษภาษาไทย ผมจะต้องกลับไปมีชีวิตเรียบง่าย อยู่นอยู่ในระบบที่ถูกกดดันอีก ผมสอบตกหลายวิชา รวมทั้งวิชาสังคมกับภาษาไทยด้วย สำคัญตรงที่ถ้าสอบซ่อมไม่ผ่าน ผมจะต้องซ้ำชั้น ตอนนี้อยู่มัธยมปีที่สาม เทอมหน้าผมจะต้องไปสอบเข้าโรงเรียนที่แม่วางแผนไว้ให้ อาจเป็นโรงเรียนที่แม่รู้จักพรรคพวกเพื่อจะได้ฝากผมเข้าไปเรียนได้

ผมไม่รู้ว่าควรจะเรียนอะไร ถ้าผมบอกใครๆ ว่าผมชอบวิชาการฝีมือ ชอบวิชาประดิษฐ์-ประดิษฐ์ แล้วก็ได้ดีมากมาย เขาก็คงจะพากันหัวเราะเยาะผม ทว่าผมเป็นกะเทย ผมชอบครูแป้น เธอใจเย็น เวลาสอนผม ถักโครเชต์ เธอจะลูบหัวผมไปด้วย ผมรู้ว่าเธอแสดงความรักออกมาจากใจจริง เคยชมผมว่ามีพรสวรรค์ในการทำงานฝีมือ ผมประดิษฐ์กล่องใส่ดินสอที่มีช่องกระดกขึ้นกระดกลงได้ ครูชมว่าถ้าทำขายคงขายดี

ทุกครั้งที่เรียนวิชาการงาน ผมจะมีความสุขเป็นพิเศษ

พ่อแม่ไม่มีวันยอมรับเรื่องนี้
พ่อแม่ไม่มีทางเชื่อว่าเด็กที่เรียน
วิชาการงานได้เกรดสี่ และสอบ

วิชาอื่นตกเกือบหมด จะเจริญก้าวหน้าได้ มีแต่ครูปั้นที่บอกว่าผมมีพรสวรรค์ การที่ผมพยายามทำงานส่งครูปั้นอย่างสุดฝีมือก็เพราะผมรักครูปั้น ครูวิชาอื่นไม่เคยใส่ใจความรู้สึกผม ไม่เคยแสดงความรัก พวกเขาเข้ามาสอนๆ แล้วก็ให้การบ้าน ทำโทษเวลาเด็กไม่ส่งการบ้าน ไม่เคยเรียกไปถามส่วนตัวตามลำพังโดยไม่มีเพื่อนคนอื่นเห็น เพื่อผมจะได้ไม่ต้อง

อายุเพื่อน ผมเคยดื่อกับครูแป้น ไม่ทำงานส่ง ครูเรียกผมไปคุยส่วนตัว จนกระทั่งผมยอมสารภาพว่า ที่ผมไม่ทำงานส่งเพราะไม่มีความมั่นใจ คิดว่าตัวเองโง่ ทำอะไรก็ได้ไม่ได้อย่าง แล้วครูแป้นก็เรียกผมให้ไปฝึกทำงานฝีมือ ครูสอนอย่างใจเย็น ชมเชยด้วยความจริงใจ ผมจึงเริ่มมั่นใจว่าผมเก่ง...

ผมไม่อยากเรียนวิชาอื่นอีกแล้ว พยายามบอกพ่อกับแม่ว่าผมจะเรียนคหกรรม จะเป็นครูสอนวิชาการงานเหมือนครูแป้น แต่ก็ไม่กล้าบอกสักที พ่อแม่ผมไม่มีวันยอมรับเรื่องนี้ ทั้งสองคิดว่าผมเป็นเด็กผู้ชาย จะต้องทำอะไรได้ที่แตกต่างจากเด็กผู้หญิง

ผมคิดว่าการที่ผมตามลุงอันกับไบกาดไปยังดินแดนแห่งความเหมือน จะช่วยให้ผมมีความกล้าหาญมากขึ้น กล้าหาญพอที่จะประกาศตัวว่าจะเรียนอะไรเมื่อจบมัธยมปีที่สามแล้ว ผมตัดสินใจหยิบไบโป้นขึ้นมา แล้วท่องคาถา

"ด้วยพลังชีวิตไบโป้แห่งจักรวาล จงมอบอำนาจความเหมือนกันทุกประการมาสู่พลังในตัวผมด้วย"

ผมรู้สึกเหมือนถูกแรงมหาศาลตรึงร่างเอาไว้จนเป็นหนึ่งเดียวกับไบโป้มากมายมหาศาล รู้สึกว่าตนเองกำลังเคลื่อนที่ไปเรื่อยๆ โดยมีพลังชีวิตของไบโป้แห่งจักรวาลห่อหุ้มไว้...

บทที่ ๗

การพจญภัยในดินแดนแห่งความต่าง

ถ้าผมไม่สามารถกลับมายังโลกที่เคยอยู่ได้อีก ผมจะเสียใจไหม

ผมเคยคิดอยากหนีไปให้ไกล ไปให้พ้นจากครอบครัวที่แตกแยก ผมไม่ยอมรับรู้ว่าเพราะอะไรพ่อกับแม่จึงชอบทะเลาะกัน และในที่สุดพ่อก็ไม่ยอมกลับบ้าน แม่ก็กลับบ้านดึกขึ้นเรื่อยๆ ผมรู้ว่าทั้งสองกำลังมีคนอื่น พ่อมีผู้หญิงใหม่ และแม่ก็กำลังสนใจผู้ชายคนอื่น เรื่องของผมช่างน่าอับยศ ผมไม่เคยเล่าเรื่องราวเหล่านี้ให้ใครฟัง คุณปามัทธิเองก็ยังไม่รู้ เธอคิดว่าผมเป็นเด็กที่ถูกพะเน้าพะนอจนไม่รักดี ทั้งที่ความจริงแล้ว ผมเหงามาก...

ผมมีเหตุผลที่จะไปยังดินแดนแห่งความเหมือน บางทีที่นั่นอาจเป็นที่ที่เหมาะสมกับผม แล้วผมจะไม่กลับมาที่โลกนี้อีกเลย ไม่อยากกลับมาอยู่ในสภาพเด็กบ้านแตก พ่อไปทาง แม่ไปทาง พ่อกับแม่ไม่มีวันรู้หรือกว่าผมรู้สึกอย่างไรถ้าต้องขึ้นศาลเพื่อตัดสินใจว่าจะอยู่กับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ผมไม่ได้อยู่กับใครเลย ทั้งสองต่างรักตัวเองมากกว่าผม

ในเวลานี้ สมอของผมนึกแต่เรื่องในอดีตที่แสนปวดร้าว ผมกำลังไปที่ไหนสักแห่งซึ่งไม่แน่ใจว่าจะปลอดภัยหรือไม่ แต่ผมต้องไป... สถานที่

แห่งนั้นคงไม่เลวร้ายไปกว่าบ้านที่กรุงเทพฯ อีกแล้ว ผมคิดอะไรเรื่อยเปื่อย ความมืดภายนอกทำให้รู้ว่าการเดินทางยังไม่สิ้นสุด พลั้งอำนาจจากใบไม้ประจำตัวของใบโป้นจะพาผมไปยังดินแดนแห่งความเหมือน ผมจะช่วยใบกาดหาทางทำให้ดินแดนของเขาน่าอยู่เหมือนเดิม แล้วผมก็จะอยู่ที่นั่นตลอดไป... มันช่างเป็นความฝันสวยงามเสียจริง

ผมรู้สึกตัวเบาขึ้นเรื่อยๆ จนลอยได้ แต่เพียงชั่วอึดใจเดียวก็ตกลงสู่พื้นอย่างแรง ตัวผมกลับมีน้ำหนักมหาศาล พลั้งใบไม้แห่งจักรวาลที่โอบล้อมตัวผมไว้เริ่มคลายออก แล้วผมก็เป็นอิสระจากแรงดึงดูดของพลั้งอำนาจนั้น แสงสว่างค่อยๆ ฉายชัด จนในที่สุดผมเห็นก้อนเมฆสีเขียวลอยล่องอยู่บนท้องฟ้าสีตองอ่อน ช่างอัศจรรย์เหลือเกิน! โลกทั้งหมดกลายเป็นสีเขียว

ผมได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือดังมาจากต้นไม้ใหญ่ข้างหน้า เป็นเสียงร้องไห้ของหญิงสาว

"ช่วยด้วยจะ ใครก็ได้ช่วยครอบครัวฉันที!"

ผมรีบเดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง สิ่งที่ผมพบคือมนุษย์ใบไม้เพศหญิง ผมสีเขียวของเธอยาวสยายไปจนถึงหลัง เธอปกปิดเต้านมไว้ด้วยเสื้อยกทรงใบไม้ ผมคิดว่าเป็นแพ้นที่น่าสนใจ ถ้าพวกติไซเนอร์มาเห็นเข้าอาจลอกเลียนแบบไปทำยกทรงรูปใบไม้ด้วยก็ได้

"เธอเป็นใคร ทำไมถึงมีหน้าตาประหลาดอย่างนี้!"

หญิงสาวใบไม้พูดอย่างไม่เกรงใจผมเลย ผมต่างหากที่ควรบอกว่าเธอประหลาด แต่เธอกลับเป็นฝ่ายว่าผม แล้วผมก็นึกถึงเหตุผลที่เธอบอกว่าผมประหลาด ที่นี้คือดินแดนแห่งความเหมือน ผมมีลักษณะที่ผิดแผก

ไปจากพวกเขาจริงๆ

"ผมเป็นเด็กที่มาจากโลกมนุษย์ ที่นั่นคือดินแดนที่คาบเกี่ยวหรือซ้อนทับกับที่นี่ คุณเคยได้ยินไหม" ผมถาม

"ฉันกำลังอยากไปที่นั่น เวลานี้ครอบครัวของฉันล้มป่วย กำลังจะตาย ฉันอยากพาพวกเขาไปยังดินแดนใหม่ ได้ข่าวว่าดินแดนแห่งความต่างนั้นสามารถรักษาชีวิตของพวกเขาได้" หญิงสาวใบไม้บอก

"แต่ที่นั่นโหดร้าย ผมไม่อยากให้พวกคุณไป" ผมรีบห้ามเธอ

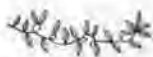
ผมเริ่มเห็นน้ำสีเขียวไหลออกมาจากช่องจมูกของเธอ ผมรีบหยิบผ้าเช็ดหน้าที่ติดอยู่ในกระเป๋ากางเกงส่งให้เธอซับ

"พวกเราป่วย ที่นี้เกิดโรคระบาด เพราะอำนาจความเหมือนกันทุกประการเสื่อมลง ยิ่งไปเป็นรวบรวมกองทัพแห่งความต่างต่อสู้แย่งชิงกำลังของกองทัพแห่งความเหมือนมากขึ้น ความเสื่อมก็ยิ่งทวีคูณ เวลานั้นมนุษย์ใบไม้ต้องเลือกระหว่างความตาย กับการเข้าไปรวมกลุ่มกับกองทัพแห่งความต่าง"

"ทำไมใบไม้ไปถึงต้องการทำลายความเหมือนนัก"

ผมถามอย่างโมโห ผมผิดหวังในตัวของใบไม้ไปมาก ลุงอันเล่าว่าเขาเคยเป็นมนุษย์ใบไม้ที่ดี ไร้เดียงสา และมีจิตใจงดงาม แต่ตอนนี้เขาไม่ได้เป็นอย่างนั้น คงเหมือนกับใบไม้ประจำตัวของเขาที่ได้เปลี่ยนเป็นสีดำ และคงจะทำให้กลับไปเป็นเช่นเดิมได้ยาก

"เขาบอกว่า ความเหมือนกันทุกประการทำให้คุณค่าของชีวิตด้อยลง ไม่มีการพัฒนาเหมือนโลกที่เขาเคยไปอยู่ ที่นั่นให้ความสำคัญในเอกลักษณ์เฉพาะ เขาต้องการให้มนุษย์ใบไม้แยกกันเป็นอิสระ และแตกต่างกันอย่าง

ชัดเจน" หญิงสาวใบไม้ชี้แจงอย่างละเอียด

ผมถอนใจ... ถ้าเช่นนั้นความสัมพันธ์อันเป็นหนึ่งเดียวก็จะถูกทำลาย
ผมยังฝันเห็นโลกที่เต็มไปด้วยความรู้สึกเดียวกัน คิด พูด ทำอย่างสมาน-
ฉันท์เป็นหนึ่ง ไม่มีความขัดแย้ง ไม่มีการแข่งขัน ทุกชีวิตต่างถูกระบบชาติ
กำหนดร่วมกัน ดินแดนเช่นนี้กำลังจะถูกทำลาย...

"ผมอยากพบใบโป้น"

หญิงสาวใบไม้มองผมอย่างตื่นตระหนก เธอเตือนผมว่า

"คุณจะถูกกลายเป็นส่วนหนึ่งของกองทัพเขา คุณไม่มีทางชนะพลัง
อำนาจที่เขาสะสมมาจากใบไม้ในดินแดนแห่งความต่างได้"

"ใบไม้ในดินแดนแห่งความต่าง หมายความว่าอย่างไร" ผมซัก

"เขาได้นำใบไม้จากโลกที่คุณอยู่มานี้ และพลังอำนาจของใบไม้นั้น
ก็ถ่ายทอดไปยังตัวเขาเพิ่มขึ้นทุกวัน จนตอนนี้ตัวเขาไม่ได้มีสีเขียวเหมือน
พวกเรา แต่เป็นสีดำ"

ผมตกใจกับสิ่งที่เพิ่งรู้เมื่อสักครู่ ใบโป้นมีร่างกายเป็นสีดำเช่นเดียวกับ
กับใบไม้ประจำตัวของเขาแล้ว ผมไม่รู้ว่าจะแก้ไขวิกฤตินี้อย่างไร

หญิงสาวใบไม้พาผมไปพบครอบครัวของเธอ ทั้งหมดกำลังป่วยหนัก
เลือดสีเขียวไหลออกมาจากช่องจมูกตลอดเวลา ผมไม่รู้จะช่วยพวกเขา
ได้อย่างไร

"ฉันจะไปยังดินแดนอิสราภาพ ที่นั่นเป็นที่พักพิงของมนุษย์ใบไม้ที่
กำลังป่วยหนัก"

หญิงสาวใบไม้กล่าวอย่างยากเย็น ผมได้ยินนางเรียกหญิงสาวใบไม้

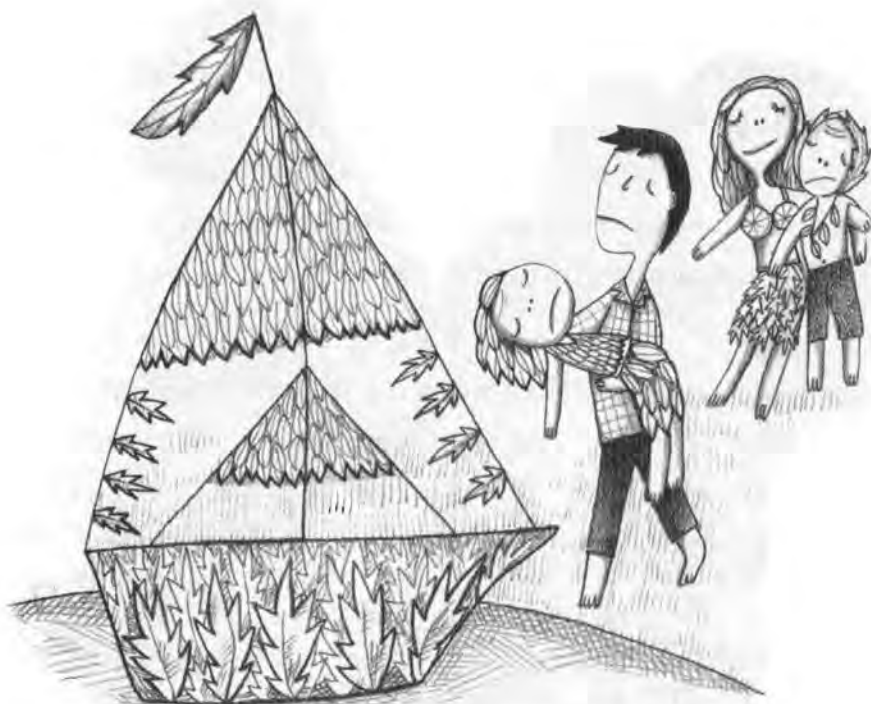
ว่า "ใบสวय" ผมเริ่มเห็นความแตกต่างของมนุษย์ใบไม้แต่ละคน ใบกาตเคยเล่าให้ผมฟังว่าพวกมนุษย์ใบไม้มีหน้าตาเหมือนกันราวกับพิมพ์เดียวกัน แต่เวลานี้มนุษย์ใบไม้ล้วนมีความแตกต่าง ผมรู้ว่าใครคือใบสวย ใครคือแม่ของเธอ และใครคือยายของเธอ มนุษย์ใบไม้เพศผู้กับเพศเมียก็มีความแตกต่าง คงเป็นเพราะอำนาจความเหมือนกันทุกประการได้เสื่อมลงเรื่อยๆ และความแตกต่างก็ค่อยๆ ชัดเจนขึ้น

ประชากรใบไม้เริ่มอพยพไปยังดินแดนอิสรภาพ ใบกาตและลุงอันคงอยู่ที่นั่น ผมควรจะไปสมทบกับพวกเขาดี หรือว่าควรไปหาใบโป้นก่อน ลุงอันอาจโกรธที่ผมใช้ใบไม้ประจำตัวของใบโป้นเดินทางมายังดินแดนแห่งความเหมือน ผมควรจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยก่อนที่ใบกาตกับลุงอันจะมา ผมจะไปพบใบโป้น อยากรู้ว่าเขาจะเป็นอย่างไรเมื่อเห็นใบไม้ประจำตัวของเขา

ผมช่วยใบสวยเคลื่อนย้ายผู้ป่วยในครอบครัวของเธอลงเรือใบไม้ยักษ์พาหนะของมนุษย์ใบไม้ น่าสนใจไม่น้อย ลักษณะของมันเป็นใบไม้ปิดทับกันหนาจนเป็นรูปโครงเรือ คงทำในลักษณะเดียวกันกับกระปุกออมสินที่ทำจากกระดาษหนังสือพิมพ์ เมื่อทุกคนลงไปในเรือแล้ว ทั้งหมดก็หยิบใบไม้ประจำตัวของแต่ละคนขึ้นมา ต่างพูดพร้อมกันว่า

"ด้วยพลังชีวิตใบไม้แห่งจักรวาล จงมอบอำนาจความเหมือนกันทุกประการมาสู่พลังในตัวเราทั้งหมดด้วย"

คลื่นใบไม้พัดมาอย่างแรง จนทำให้ผมลอยขึ้นไปบนอากาศ ใบไม้มหาศาลปลิวมาจากไหนไม่รู้ มันก่อตัวเป็นเจดีย์สูงปกคลุมเรือใบไม้ยักษ์ลำนั้น เรือค่อยๆ ลอยขึ้นและหมุนตัว...

ผมตื่นขึ้นมาจากการสลบไสล ได้ยินเสียงแหบห้าวพูดออกมาอย่าง
กราดเกรี้ยวว่า

“แกเป็นใคร!”

ผมลืมหึตาซ้ๆ ภาพที่เห็นคือมนุษย์ใบไม้สีดำ ผมมั่นใจว่าเขาคือ
ไบโปน...

“ผมเป็นมนุษย์ในดินแดนแห่งความต่าง คุณก็เคยไปมาแล้ว ผม
รู้จักคุณดี ไบโปน”

เขาหัวเราะเสียงดังน่ากลัว จ้องมองผมอย่างดูดนัย ผมไม่เคยคิดเลยว่า ไบโปันจะต่างจากมนุษย์ไบโม่อย่างไบกาดขนาดนี้

"ฉันจะเปลี่ยนแปลงที่นี่ให้เป็นเหมือนดินแดนแห่งความต่าง ความเหมือนจะต้องหมดสิ้นไปจากที่นี่" ไบโปันพูดอย่างเกรี้ยวกราด

"ทำไมคุณถึงต้องเปลี่ยนแปลงโลกที่คุณอยู่ด้วย มันไม่ดีตรงไหน พวกคุณเคยอยู่อย่างสงบสุขไม่ใช่หรือ" ผมพยายามทำให้เขาเปลี่ยนใจ

"แกไม่มีวันเข้าใจหรอกว่า มันเจ็บปวดสักแค่ไหน ถ้าใครสักคนอยู่เพียงลำพังในดินแดนที่ตัวเองรู้สึกแตกต่างจากคนอื่น ไม่ว่าจะอยู่ในดินแดนไหน ฉันก็กลายเป็นส่วนเกิน เมื่อฉันกลับมายังดินแดนแห่งความเหมือน ฉันก็ไม่สามารถเหมือนคนอื่นโดยธรรมชาติได้อีก ฉันถูกคนอื่นโจมตีทำร้ายซ้ำไล่ ฉันเกลียดความเหมือนกันทุกประการ ฉันจะทำลายมัน"

ไบโปันระบายความรู้สึกในใจออกมาอย่างไม่รู้ตัว ผมรับฟังอย่างหวาดกลัว ดวงตาตึกๆ รียวของเขา ชี้อันเหมือนดวงตาปีศาจ ลักษณะของเขาเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ตามจิตใจที่เลวร้าย ภาพไบโปันในอดีตไม่หลงเหลืออยู่เลย

"คุณจำเด็กชายอันได้ไหม"

ผมเห็นเขาสะดุ้ง รีบหันมาจ้องผมเขม็ง จากนั้นเขาก็หัวเราะลั่น ก่อนจะพูดว่า "มันก็แค่เด็กโง่ๆ คนหนึ่ง"

ผมรู้สึกโกรธมาก ทำไมถึงต่ำลงอันว่าเป็นแค่เด็กโง่ๆ ตลอดเวลาที่ลุงอันพูดถึงไบโปัน เขาไม่เคยพูดในทางไม่ดีเลย ไบโปันในความรู้สึกของลุงอันช่างงดงาม ผมยังเกือบหลงใหลในภาพความคิดของลุงอันไปด้วย

"คุณจำสิ่งนี้ได้ไหม"

ผมหยิบใบไม้ประจำตัวของใบโป้นขึ้นมาจากกระเป๋ากางเกงข้างซ้าย ยื่นให้เขาดู ใบโป้นมองมันอย่างพิจารณา แล้วก็พูดว่า

"เอาใบอะไรมาหลอกหล่อฉัน ไฉ้มนุษย์จอมปล้นปล้น!"

ผมไม่เข้าใจจริงๆ ทำไมเขาถึงเรียกผมว่า "ไฉ้มนุษย์จอมปล้นปล้น" ผมยังไม่เคยทำอย่างนั้นกับเขาเลย เพิ่งจะพบกันเมื่อไม่กี่นาทีก่อน

ผมยื่นใบไม้ประจำตัวของใบโป้นให้เขาจับไปส่องดู แล้วประกายแสงก็วาบขึ้น ใบโป้นรีบทิ้งมันทันที ผมเก็บมาใส่กระเป๋ากางเกงข้างซ้ายตามเดิม คิดว่ามันคงไม่มีความหมายสำหรับเขาอีกแล้ว แต่มันมีความหมายสำหรับผม เพราะผมต้องใช้ใบโป้นสีดำใบนี้ในการเดินทางกลับบ้าน แม้บางทีผมอาจจะไม่กลับ แต่ผมก็ควรเก็บตัวเดินทางเอาไว้มิใช่หรือ

"แกมาที่นี่ได้ยังไง"

"ผมหายตัวมา ผมเป็นเทวดาจำแลง"

ผมรู้สึกสนุกที่ได้แกล้งเขา ใบโป้นโกรธจนหน้าสีดำของเขามีประกายสีทองคล้ายท้องฟ้าที่เกิดฟ้าแลบขึ้นตอนกลางคืน

"ไฉ้มนุษย์ปล้นปล้น"

ผมหัวเราะขึ้น ใบโป้นคำรามเสียงดังว่า

"จับมันไปขังที่บ่อน้ำค้างพันปี"

ลูกสมุนมนุษย์ใบไม้สองคนเข้ามาจับผมไว้ แม้ผมพยายามดิ้นรน แต่รู้สึกไม่มีแรงเลย ราวกับว่าเวลานี้ผมกลายเป็นคนป่วย จึงถูกจับไว้ พวกมันพาผมไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง ไม่แน่ว่ามันอยู่ตรงส่วนไหนของ

ดินแดนแห่งความเหมือน ผมไม่เคยมาที่นี่ ถ้าดินแดนแห่งความเหมือน
คือโลกที่ซ้อนทับท่งหญ้าของลุงอ้น ผมก็คงอยู่ที่ไหนสักแห่งในท่งหญ้า
ของลุงอ้น หากเป็นเช่นนั้นจริง ผมก็ไม่ควรจะกลัวมิใช่หรือ

บ่อน้ำค้างพันปีมีลักษณะเป็นหลุมขนาดกว้างเท่าโอ่งมังกรใบใหญ่
แต่ความลึกของมันนี่สิ คงประมาณยาก เพราะมองลงไปมืดสนิท พวกมัน
กำลังจะจับผมโยนลงไป ผมร้องสุดเสียง

"ช่วยด้วย ช่วยด้วย!"

ผมไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป แต่ภาวนาให้เกิดปาฏิหาริย์ ใครก็ได้
ช่วยผมให้หลุดรอดจากเงื้อมมือของมนุษย์ใบไม้ฝ่ายธรรมด้วยเถิด!

บทที่ ๘

เจาะลึกลับปีศาจ

ผมถูกผลักลงไปใบบ่อน้ำค้างพันปีอย่างรวดเร็ว ร่างของผมหล่นลงไปในความมืด ระหว่างที่ลอยคว้างคว้างอยู่นั้น ผมนึกถึงพ่อ แม่ ครูแป้น คุณป้ามัทรี พี่มาลี ไต้ง ตุ๊กตา และสุดท้าย ผมเห็นใบหน้าของลุงอันอย่างแจ่มชัด เขายิ้มให้ผมอย่างอ่อนโยน ยื่นมือมาจับมือผมไว้ แล้วผมก็คว้ามือลุงอัน ทันใดนั้น ผมรู้สึกว่ามีมือของผมได้จับสิ่งยึดเหนี่ยวบางอย่างไว้ มันคล้ายมือใครสักคน แต่คงไม่ใช่มือลุงอัน

เท้าของผมเหยียบอยู่บนอะไรสักอย่างที่นุ่มนิ่มคล้ายฟองน้ำ ผมค่อยๆ ยึดมือที่จับผมไว้จนแน่นและค่อยๆ เดิน รู้สึกว่ามือนั้นกำลังจูงผมให้เดินต่อไป แม้ความมืดจะเข้ามาครอบคลุมจนทำให้ผมมองไม่เห็นสิ่งใด แต่ไม่สามารถอำพรางความรู้สึกของผมที่มีต่อมือนี้ได้

ผมยังคงจับมือปริศนานี้ไว้และเดินไปตามแรงที่ดูดดึง ผมรู้ว่ามือนี้น่าจะพาผมไปที่ไหนสักแห่ง ถ้าใครตกอยู่ในเหตุการณ์ที่น่ากลัวเหมือนผมและมีเพียงมือปริศนาเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวชีวิตเท่านั้น ผมเชื่อว่าเขาก็ต้องจับมือนั้นไว้แน่นเช่นเดียวกับผม

ผมเพิ่งรู้ว่า ไม่มีดินแดนใดน่ากลัวเท่ากับดินแดนที่กำลังนำชีวิตไปสู่ความตาย ผมกำลังจะตายหรือ

ผมเหยียบลงไปในช่วงว่าง คล้ายกับการเดินตกท่อ แต่มันน่ากลัวกว่านั้น เพราะถ้าเดินตกท่อ ผมยังรู้ว่ากำลังตกลงไปในท่อ แต่เวลานี้ผมไม่รู้ตัวเองกำลังอยู่ที่ไหน แล้วจู่ๆ แสงสว่างสี่เหลี่ยมก็พุ่งเข้ามาในลูกตา ผมเผลอร้องเรียก

"ลุงอ้น"

ผมตื่นขึ้นมาอีกครั้ง โลกสว่างแจ่มชัด มือที่จับผมไว้ตอนอยู่ในความมืดยังคงจับผมไว้อย่างเดิม เมื่อผมเห็นมือนั้นอย่างเต็มตา ผมแทบจะร้องกรี๊ด มันเป็นมือสีเขียวของมนุษย์ใบไม้ มือนี้อยู่กับแขนที่ยาวยืดออกไปจนไม่รู้ว่าลิ้นสุดตรงไหน ผมกำลังตกอยู่ในอ้อมมือมนุษย์เถาวัลย์

"ปล่อยผม ปล่อย..."

ผมพยายามแกะมือของมนุษย์เถาวัลย์ออก แต่ไม่สำเร็จ มันรัดผมแน่นขึ้นๆ จนผมไม่มีทางสลัดได้ ผมจำเป็นต้องรอคอย บางทีเดี๋ยวมันอาจเบื่อที่จะจับผมไว้ก็ได้

ผมได้ยินเสียงพูดดังก้อง ผู้พูดคงอยู่ไกลจากที่นี่มาก น้ำเสียงแปร่ง ฟังคล้ายคนเป็นหวัด

"ถ้าฉันไม่ช่วยเธอไว้ ป่านี่เธอตายไปแล้ว ในดินแดนอิสระเต็มไปด้วยภัยอันตราย ถ้าเธออยู่ไกลจากฉันละก็... รับรองเอาชีวิตไม่รอด"

"หมายความว่าที่นี่คือดินแดนอิสระ ใบกาดกับลุงอ้นคงอยู่แถวๆ นี้"

ผมพูดกับตัวเอง แต่นึกไม่ถึงว่ามนุษย์เถาวัลย์จะได้ยิน เขาพูดตอบกลับมาว่า

"ใครก็ตามที่หลงเข้ามาในดินแดน
อิสระ จะต้องตาย!"

เสียงหัวเราะดังสะท้อนมาจาก
ที่ไหนสักแห่ง แผลดก้องไปทั่วจนหูของ
ผมชา คนที่หัวเราะได้ดังขนาดนี้ จะ
ต้องมีร่างกายใหญ่โตมากทีเดียว

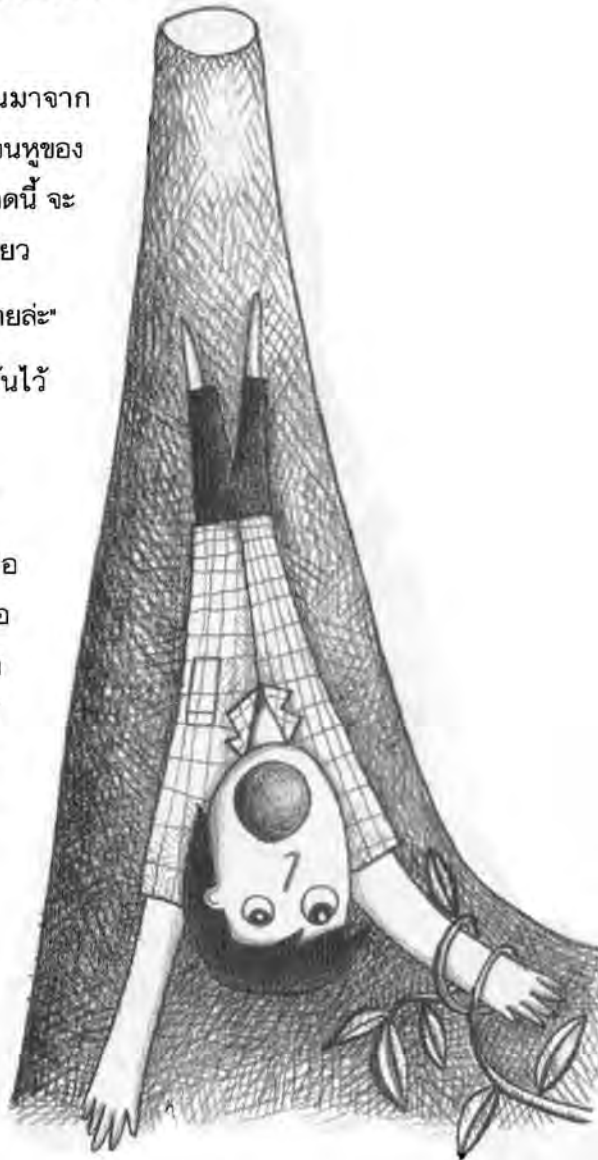
"แล้วทำไมผมถึงยังไม่ตายล่ะ"

"เพราะเธอช่วยชีวิตฉันไว้
เธอจะได้รับการคุ้มครอง"

"ผมหรือช่วยชีวิตคุณ"

"ใช่... มือของฉันถูกบ่อ
น้ำค้างพันปิดุดเข้าไป เมื่อเธอ
หล่นลงมากระแทก ฉันจึงดึงมือ
ออกมาจากช่องอากาศนั้นได้
และก็ดึงมือเธอออกมาด้วย
ฉันช่วยเธอให้รอดพ้นจาก
ความตาย แต่เธอก็ช่วยให้
ฉันเป็นอิสระ"

ผมดีใจที่ได้ช่วยชีวิต
คนอื่น แม้ว่าเขาจะไม่ใช่
คน แต่เขาก็คือสิ่งมีชีวิต
ที่รู้จักแสวงหาอิสรภาพ

ผมควรจะขอร้องเขาดี ๆ ให้ปล่อยมือผมเสีย ตัวเขายังไม่ชอบการถูกยึด-
เหนี่ยว ผมเองก็ไม่ชอบเหมือนกัน

"กรุณาปล่อยมือผมเถอะ ผมรู้สึกอึดอัดมาก"

"ฉันปล่อยเธอไม่ได้หรอก เพราะเมื่อมือของฉันสัมผัสกับอะไรก็ตาม
จะมีน้ำเมือกเคลือบสิ่งนั้นไว้ จนกลายเป็นเนื้อเดียวกัน ตอนนี้น้ำเนื้อของเธอ
กับของฉันกลายเป็นส่วนเดียวกันแล้ว เราแยกจากกันไม่ได้!"

ผมรีบดึงมือออก มันแน่นจริง ๆ ราวกับดึงมือตัวเองออกจากแขนของ
ตัวเอง นี่มันอะไร! ผมกำลังกลายเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์เถาว์ลย์ หรือเป็น
ฝาแฝดมือติดกันไปแล้ว ผมควรทำอะไร ถ้าผมกลับไปยังโลกที่เคยอยู่
ผมจะเดินเข้าบ้านอย่างไร มือของผมจะต้องลากมนุษย์เถาว์ลย์ตัวยาวเหยียด
นี้ไปด้วย ผมคงกลายเป็นมนุษย์ที่โดดเด่นที่สุด รับรองไม่มีใครเลียนแบบ
ได้แน่ ๆ แต่ผมไม่อยากเป็นแบบนี้ ผมไม่ต้องการแตกต่างจากคนอื่นเพราะ
มีมนุษย์เถาว์ลย์เป็นส่วนหนึ่งของผม

"ผมไม่อยากเป็นแบบนี้!"

"ฉันเสียใจ แต่ถ้าเธออยู่ในมือฉัน จะไม่มีใครกล้าแตะต้องเธอเลย
เธอจะปลอดภัย"

"แต่ผมขาดอิสรภาพ ชีวิตผมกลายเป็นของคุณไปแล้ว"

"แล้วทำไมเธอไม่คิดบ้างว่า ชีวิตฉันก็กลายเป็นของเธอเหมือนกัน"

"มันก็ไม่ดีทั้งสองอย่างนั้นแหละ"

ผมเริ่มรำคาญที่จะต่อล้อต่อเถียงกับมนุษย์เถาว์ลย์ ผมชวนเขาเดิน
ไปรอบ ๆ ดินแดนอิสระ ผมอยากสำรวจดูให้ทั่ว บางทีอาจพบร่องรอย

ของใบกาดกับลุงอัน ผมเริ่มเป็นห่วงคนทั้งสอง ในดินแดนอิสระนี้ เต็มไปด้วยเถาวัลย์ยั้วเยี้ยไปหมด ที่นี่ไม่น่าชื่อว่า "ดินแดนอิสระ" เลย มันท่าจะมีชื่อว่า "ดินแดนพันธนาการ" มากกว่า

ผมได้ยินเสียงใครคนหนึ่งร้องขอความช่วยเหลือ เสียงนั้นดังมาจากดงเถาวัลย์ยั้วเยี้ยที่อยู่ตรงหน้า ผมเริ่มมั่นใจว่าแขนมนุษย์เถาวัลย์กำลังพันร่างใครสักคนเอาไว้ ผมรู้สึกแปลกใจที่ดินแดนอิสระเต็มไปด้วยมนุษย์เถาวัลย์ ผมควรจะถามมนุษย์เถาวัลย์ที่มีมือติดกับมือผม แต่ไม่มีเวลาพอ ผมควรหาทางช่วยคนที่กำลังร้อง ยิ่งฟังเสียงก็ยิ่งคุ้นหู เขาน่าจะเป็นคนที่ผมรู้จัก

"ได้โปรดเถอะ อย่ากินผม ช่วยด้วย ใครก็ได้ช่วยผมด้วย!"

เสียงที่คุ้นเคยนั้นดังไม่หยุด ผมพยายามบุกเข้าไปในดงเถาวัลย์ที่กำลังพันร่างเด็กผู้ชายคนหนึ่งซึ่งมีเสียงคุ้นหูผม แต่มือของมนุษย์เถาวัลย์ที่ติดกับมือผมไม่ยอมร่วมด้วย เขาดึงมือผมไว้ทำให้ผมไม่สามารถบุกเข้าไปในดงเถาวัลย์ได้สำเร็จ

"อย่าทำอย่างนั้นเด็ดขาด เธอจะถูกน้ำเมือกที่พวกมันปล่อยออกมา และร่างกายของเธอก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของเถาวัลย์ปีศาจ"

"เถาวัลย์ปีศาจ!" ผมพูดซ้ำด้วยความตกใจ

"พวกมันกินมนุษย์ไปไม่ที่อยู่ในดินแดนอิสระเพื่อต่อชีวิตให้เป็นอมตะ มนุษย์เถาวัลย์อย่างฉันเป็นเพียงมนุษย์ไปไม้ที่กลายพันธุ์ แรกเริ่มฉันเป็นมนุษย์ไปไม้ที่อพยพมาอยู่ดินแดนอิสระ แล้วก็ถูกเถาวัลย์ปีศาจมันปล่อยน้ำเมือกมาถูกร่างกาย น้ำเมือกนั้นทำให้ผิวหนังฉันยืดยาวขึ้นเรื่อย ๆ มันยืดไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ฉันทนกับสภาพที่น่ารังเกียจนี้ไม่ได้ จึงคิดจะกลับ

ไปยังดินแดนแห่งความเหมือน ฉันรู้ว่าทางลัดไปสู่ดินแดนแห่งความเหมือน จะต้องผ่านลงไปใบบ่อน้ำค้างพันปี แล้วฉันก็ติดอยู่ในนั้น จนกระทั่งได้รับความช่วยเหลือโดยไม่ตั้งใจจากเธอ"

มนุษย์เถาวัลย์พยายามเลื้อยศีรษะของเขาเข้ามาใกล้ ๆ ผม หน้าตาเขาเหมือนมนุษย์ใบไม้จริง ๆ ไม่มีส่วนแตกต่างจากใบกาดเลย เพียงแต่เวลานี้ ร่างกายของเขายืดขึ้นเรื่อย ๆ แขน ขา ลำตัว ยืดออกจนไม่สามารถเดินตัวตรงได้ ต้องใช้วิธีนอนราบกับพื้น แล้วใช้อวัยวะเลื้อยไปตามทางตรง คล้ายต้นพืชประเภทเถาวัลย์

ผมเริ่มเห็นใจมนุษย์เถาวัลย์ที่กำลังเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตผม มือของเราติดกันจนผมเริ่มเป็นห่วงว่ามือผมจะยึดไปตามมือเขาด้วย ผมยังคงได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือ ไม่ว่าคนที่ติดอยู่ในตงเถาวัลย์ปีศาจนั้นจะเป็นใคร ผมก็ควรจะช่วยเหลือเขาไม่ใช่หรือ ผมไม่อาจทิ้งไปเฉยๆโดยไม่สนใจได้

"หาทางช่วยเหลือหน่อยสิ เขากำลังทรมาน" ผมพูดกับมนุษย์เถาวัลย์ เขาส่ายศีรษะช้า ๆ แล้วพูดว่า "เธอมาที่นี่ได้โดยวิธีใด"

"ผมถูกใบโป้นสั่งลูกสมุนให้โยนผมลงมาใบบ่อน้ำค้างพันปี ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่า ที่นี่คือดินแดนอิสระที่พวกมนุษย์ใบไม้ใฝ่ฝันถึง ถ้าผมพบมนุษย์ใบไม้อีก ผมจะห้ามพวกเขาว่าอย่ามาที่นี่ มันเต็มไปด้วยอันตราย"

"ถ้ากำจัดเถาวัลย์ปีศาจได้ ที่นี่จะเป็นดินแดนอิสระที่ปลอดภัยกว่าดินแดนแห่งความเหมือน"

"แล้วจะกำจัดปีศาจเถาวัลย์ยังไง"

"เราต้องใช้พลังอำนาจของใบไม้ประจำตัวของมนุษย์ใบไม้ ที่สามารถ

ข้ามมิติไปสู่โลกมนุษย์ ซึ่งมีอยู่เพียงสองใบคือ ใบโป้นกับใบกาด"

"ใช้ใบไม้ประจำตัวทำอะไร"

"รวบรวมพลังใบไม้ทั้งหมดตกลงในดงเถาว์ลัยปีศาจ ใบไม้แต่ละใบจะขับน้ำเมือกของมันจนแห้ง และเราจะใช้ไฟเผา ฉันคิดวิธีนี้ได้จากการเห็นน้ำเมือกในตัวฉันตอนถูกใบไม้ปลิวมาโดน ผิวส่วนนั้นจะแห้งและไม่มีน้ำเมือกไหลออกมาอีกเลย"

ผมรีบล้วงกระเป๋ากางเกงข้างซ้าย หยิบใบไม้ประจำตัวของใบโป้นออกมาแล้วชี้ให้มนุษย์เถาว์ลัยดู เขาพิจารณาอย่างละเอียดแล้วจึงพูดว่า

"ฉันไม่แน่ใจว่ามันจะใช้ได้ เพราะฉันไม่เคยเห็นใบไม้ประจำตัวของมนุษย์ใบไม้คนใดมีสีดำเลย"

"มันเป็นใบไม้ประจำตัวของใบโป้น ลุงของผมเก็บไว้ ตอนแรกมันก็มีสีขาวแต่เมื่อเก็บไว้นาน ๆ มันก็กลายเป็นสีดำแบบนี้ครับ"

"งั้นลองเสียดู เธอรีบขอพลังชีวิตจากใบไม้แห่งจักรวาลเถอะ"

ผมทำตามที่มนุษย์เถาว์ลัยบอก คาถาสำหรับเรียกพลังชีวิตจากใบไม้ดังขึ้น เพียงชั่วอึดใจ ใบไม้ที่อยู่ในดินแดนอิสระก็ลอยกระจัดกระจาย มันไม่ได้ปลิวมารวมกันที่ดงเถาว์ลัยปีศาจอย่างที่คาดหมาย แต่ใบไม้จำนวนมากกลับปลิวว่อนอยู่ในอากาศ

"ใบไม้ประจำตัวของใบโป้นใช้ไม่ได้ ต้องใช้ใบไม้ประจำตัวของใบกาด"

มนุษย์เถาว์ลัยพูดจบ ใบไม้ทั้งหมดก็หมุนเป็นเกลียวสว่าง หันมาเล่นงานพวกเรา ผมและมนุษย์เถาว์ลัยกำลังถูกปกคลุมด้วยคลื่นใบไม้ยักษ์ แทบหายใจไม่ออกและมองอะไรไม่เห็น ใบไม้จำนวนมากลอบ

ร่างผมและมนุษย์เถาว์ลย์ไว้ ผมได้ยินเสียงหัวเราะดังสนั่นหวั่นไหว มัน
เป็นเสียงเยาะหยันจากเถาว์ลย์ปีศาจ

ผมพยายามลุกขึ้นจากกองใบไม้ รู้สึกประหลาดใจ มือของผมเบา
หวิว ที่แท้มันเป็นอิสระจากมนุษย์เถาว์ลย์แล้ว ผมรีบตะโกนบอกให้เขารู้
กองใบไม้ยังคงปิดทับร่างเขาอยู่ ผมรีบตะกุกใบไม้ออก กว่าที่จะเห็นหัวของ
เขาโผล่ออกมาก็เล่นเอาเหนื่อย ผมหายใจถี่ยับ ค่อยๆ ปลุกเขาตื่น แต่ไม่
ได้ยินเสียงตอบ ผมรีบปัดใบไม้ออกจากร่างที่ยาวเหยียด พบว่าใบไม้ได้
ซึบน้ำเมือกในร่างของเขาจนแห้ง คล้ายผิวหนังสีเขียวดกสะเกิดไปทั่ว
ร่างกาย

มนุษย์เถาว์ลย์ค่อยๆ ลืมตาขึ้น ไม่สามารถกระตุกกระดิกอวัยวะ
ทุกส่วนได้อีกแล้ว ผมได้ยินเสียงผิวหนังแห้งแตกดังแปะๆ เขาพูดซ้ำๆ ว่า

"เธอต้องตามหาใบไม้ประจำตัวของใบกาตให้พบ มันเป็นสิ่งเดียวที่
จะทำให้สายชีวิตของเถาว์ลย์ปีศาจได้ ฉันทึ่งใจที่ต้องลาก่อน"

ผมรู้สึกเหมือนถูกแรงแห่งมหาศาลโถมเข้ามาในหัวใจจนแน่นอก เพื่อน
ที่เคยมีชีวิตร่วมเป็นร่วมตายกับผมได้ตายไปเสียแล้ว ผมเพิ่งรู้ว่าชีวิตไม่ใช่
เรื่องง่ายและสนุกอีกต่อไป ผมต้องแลกชีวิตมนุษย์เถาว์ลย์กับการเรียนรู้ว่า
การจะทำอะไรให้สำเร็จ บางครั้งอาจต้องสูญเสียใหญ่หลวง แต่ผมจะไม่
วันเลิกการช่วยเหลือเด็กที่ถูกเถาว์ลย์ปีศาจเขมือบอยู่ แม้เขาจะไม่ใช่นิยาม
ของผม แต่เขาก็กำลังร่วมชะตากรรมเดียวกับผม เรากำลังตกอยู่ในสภาพ-
การณ์เลวร้ายพอๆ กัน

บทที่ ๙

ใบไม้ร่วงที่หายไป

ผมเสียใจที่มนุษย์เถาว์ลย์เสียชีวิตแม้ว่ามันจะทำให้ผมมีอิสรภาพ ใบไม้ปกคลุมผิวหนังของมนุษย์เถาว์ลย์แล้วดูดซับน้ำเมื่อกจนแห้ง มือของผมจึงหลุดออกจากการถูกน้ำเมื่อกยึด ผมสะบัดมือแรงๆ รู้สึกซาอยู่ สักพักแล้วความรู้สึกก็คืนกลับมา

ผมจะจัดการกับเถาว์ลย์ปีศาจอย่างไรดี มันกำลังใช้แขนยาวยึด รัตร่างเด็กชายคนหนึ่งเอาไว้ เสียงร้องขอความช่วยเหลือเริ่มอ่อนแรง ผมต้องทำอะไรสักอย่าง เพื่อให้เถาว์ลย์ปีศาจหยุดคายน้ำเมื่อกสีเขียวออกมา

ผมเดินวนอยู่รอบศพของมนุษย์เถาว์ลย์ ไม่กล้าพอที่จะเคลื่อนย้าย ผมไม่รู้ว่าจะมีแขนขาของเถาว์ลย์ปีศาจอยู่ตรงไหนอีก ดินแดนนี้เต็มไปด้วย กิ่งก้านของต้นไม้เขียวครึ้มไปทั่ว ผมกลัวเดินไปถูกน้ำเมื่อกของเถาว์ลย์ ปีศาจ แล้วก็จะกลายเป็นคนโชคร้ายรายต่อไป ผมอยากช่วยเด็กชายคนนี้ แต่ก็ต้องระมัดระวังตัวเองด้วย

ผมเริ่มคิดถึงบ้านที่กรุงเทพฯ ที่นั่นมีเตียงนอนสุขสบาย ถ้าหิวก็ เปิดตู้เย็น แม่ซื้อของกินใส่ตู้เย็นไว้ทุกอาทิตย์ ผมไม่เคยเป็นทุกข์เรื่องหิว

แต่ทำไมผมจึงไม่มีความสุข ลำพังเพียงกินอิมอย่างเดียวไม่ได้ทำให้มนุษย์อย่างผมพอใจ ผมต้องการบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้หัวใจอิมด้วย

ตอนนี้ผมเริ่มหิว ที่นี้ไม่มีอะไรที่น่าจะกินได้ ต้นไม้ใบไม้ที่อยู่ในดินแดนนี้ ล้วนไม่น่าไว้วางใจ ผมกลัวว่ามันจะคายน้ำเมือกหรือยาพิษออกมา ถ้าขึ้นตะกะกินเข้าไป มันอาจจะทำให้ผมกลายเป็นมนุษย์เถาว์วัลย์ที่น่าสงสารอีกก็ได้ ผมกำลังรอให้ตัวเองหิวตายอย่างนั้นหรือ

เสียงร้องขอความช่วยเหลือเยียบลง หรือเด็กชายที่น่าสงสารคนนั้นตายไปแล้ว ผมเริ่มร้องไห้ สะอึกสะอื้นในลำคอ ตามปกติผมเป็นคนไม่ชอบร้องไห้ แต่ไม่รู้ทำไม เวลานี้ผมรู้สึกทรมานไหม้ มันโหดเหี้ยมยิ่งกว่าตอนอยู่บ้านที่กรุงเทพฯ เสียอีก อย่างน้อยตอนนั้นผมก็รู้อยู่ในบ้านของตัวเอง แม้เมื่อตื่นขึ้นมาผมจะไม่พบหน้าพ่อแม่ ซึ่งอาจกลับมาในวันรุ่งขึ้น แต่ผมก็รู้ว่า ทั้งสองกลับมาในช่วงที่ผมกำลังหลับ ผมคิดว่าการตัดสินใจหนีออกจากบ้านมาอยู่กับคุณป้ามัทรีจะมีความสุขกว่าเดิม แต่การอยู่กับครอบครัวคนอื่นก็ไม่ได้ทำให้ผมมีความสุขจริงๆ ผมอยากไปอยู่ที่ไหนสักแห่งที่ทำให้จิตใจผมดีขึ้น ดินแดนอิสระที่ช่วยทำให้ผมเข้าใจอะไรบางอย่าง ผมหนีบ้านหนีครอบครัวคุณป้ามัทรี แต่ไม่สามารถหนีความทุกข์ในใจได้ มันยังคงติดตามไปทุกหนทุกแห่ง ผมจะไม่หนีตัวเองอีกแล้ว

ผมได้ยินเสียงแว่วๆ คล้ายคนกำลังพูด ไม่แน่ใจว่าเป็นความจริงหรือว่าผมหิวจนเกิดอาการประสาทหลอน ผมน่าจะกินข้าวมาให้อิม และก่อนจะมาดินแดนสี่เขียวนี่ ควรจะดูอาหารมาด้วย ผมเพิ่งรู้ว่าสิ่งสำคัญในชีวิตคือการกินให้อิมก่อน

"ในดินนี้มีคุณค่าทางอาหารครบถ้วน กินไปเถอะ!"

เสียงผู้หญิงดังอยู่ใกล้ๆ ผมพยายามขยับตัวค้นหา แล้วผมก็พบ

มนุษย์ใบไม้ผู้หญิงอีกคน เธอไม่ใช่ใบสวายนั่น ผมจำได้ว่าใบสวายมีเต้านมเต่งตึง แต่ผู้หญิงใบไม้คนนี้มีเต้านมหย่อนยาน เธอคงเป็นมนุษย์ใบไม้ที่มีอายุมากแล้ว

“คุณเป็นพวกเดียวกับใบโป้นหรือเถาว์ล้วยปีศาจหรือเปล่า” ผมถามอย่างตรงไปตรงมา

“ฉันไม่ใช่พวกนั้นหรอก เธอคงเป็นมนุษย์ในดินแดนแห่งความตางไซ้ใหม่”

“ครับ ผมอยากมาช่วยใบกาต แต่ผมหาเขาไม่พบ” ผมบอก

“งั้นเธอคงชื่อตุลละลี” หญิงใบไม้พูด

“คุณรู้จักชื่อผมได้ยังไง” ผมถาม

“ตอนนี้ใบกาตกับลุงอันอยู่ในอาศรมอนุรักษของฉัน ฉันจะพาเธอไป” หญิงใบไม้ตอบ

ผมเชื่อว่าเธอพูดความจริง ตอนนี้ผมรู้สึกดีใจมาก เหมือนตอนที่พ่อมารับผมไปกินข้าวกับแม่ มันเป็นความรู้สึกตื่นเต้นยินดี ผมกำลังจะพบลุงอันกับใบกาตแล้ว พวกเขาจะทำให้ผมไม่รู้สึกโดดเดี่ยวอีกต่อไป

“คุณชื่ออะไรครับ” ผมถาม เสียงแหบแห้งอย่างคนกระหายน้ำ

“ฉันชื่อใบสร้อย” หญิงใบไม้ตอบ

“คุณคือพี่สาวของใบกาต ผมจำได้ว่าใบกาตเคยเล่าถึงพี่สาวที่ชื่อใบสร้อย”

ใบสร้อยยิ้ม เธอหยิบดินสีกลายตะไคร้ซุนขึ้นมากำมือหนึ่ง และบอกให้ผมกิน ผมรับมาจ้องดูอยู่สักพัก แล้วจึงค่อยๆ ใช้นิ้วแตะ มันมีรสเค็ม

ปะแล่มๆ ผมมองหน้าไบสร้อยอย่างไม่ค่อยมั่นใจ เธอจึงพูดว่า

“ไม่ต้องกลัวหรอกเด็กน้อย ฉันเป็นนักเวชไพรวิทยา ศึกษาเกี่ยวกับอาหารและยาของมนุษย์ใบไม้ ดินธัญญะนี้ไม่มีพิษต่อระบบอวัยวะของเธอแน่ ลุงอ้นก็กินมันเป็นอาหารตั้งแต่สมัยสามสิบกว่าปีก่อน ลุงอ้นเคยมาอยู่ในดินแดนแห่งความเหมือน และผ่านมาที่ดินแดนอิสระแล้ว เมื่อสักครู่นี้เขาก็เพิ่งกินดินธัญญะนี้เหมือนกัน”

ผมฟังไบสร้อยเล่า เริ่มเชื่อว่าดินธัญญะนี้กินได้ ผมจึงค่อยๆ กิน มันไม่ใช่อาหารที่เอร็ดอร่อย แต่ก็ดีกว่ากินดินที่โลกของเรา ดินธัญญะมีเนื้อละเอียดคล้ายแป้งขนม รสเค็มๆ มันๆ ถ้าผมไม่เคยกินอะไรที่อร่อยกว่านี้มาก่อน ผมคงคิดว่าดินธัญญะเป็นอาหารรสเลิศ

“ไปกันเถอะ” ไบสร้อยจูงมือผม แต่ผมผินเอาไว้

“เดี๋ยวก่อนครับ ผมอยากช่วยเด็กผู้ชายคนหนึ่ง เขาถูกเถาวัลย์ปีศาจรัดเอาไว้ โปรดช่วยเขาด้วยเถอะครับ” ผมอ้อนวอน

ไบสร้อยนิ่งไปสักพัก แล้วเธอก็บอกให้ผมคอยอยู่ที่นี้ก่อน สั่งห้ามไม่ให้ผมขยับตัวไปไหน เธอจะไปตามผู้ที่สามารถช่วยเด็กชายคนนี้มา

เมื่อผมอยู่คนเดียวอีกครั้ง ผมเริ่มกลัว นี่ถ้าหากว่าผมไม่อ้อนวอนให้ไบสร้อยช่วยเด็กชายคนนี้ ป่านนี้คงได้พบกับลุงอ้นและใบกาตแล้ว ถ้าไบสร้อยหายไปแล้วไม่กลับมาอีก ผมจะอย่างไร ทำไมผมต้องเป็นห่วงคนอื่นด้วยนะ

ผมเริ่มได้ยินเสียงร้องของเด็กชายคนนี้อีก เขาเริ่มมีแรงร้องให้ ผมรู้สึกดีใจที่เขายังไม่ตาย ถ้าผมตกอยู่ในสภาพนั้นผมคงหมดหวังในชีวิต ผมนึกถึงตอนที่ตกลงไปในบ่อน้ำค้างพันปี ความรู้สึกที่คิดว่าตัวเองกำลังจะตาย

ช่างทรมานเหลือเกิน ผมเข้าใจเด็กผู้นำสงสารคนนี้

ผมภาวนาให้ไบสร์อยกลับมา ผมเชื่อว่าเธอจะไปพาใครสักคนที่สามารถช่วยเด็กคนนี้ได้มาจริงๆ ผมรออีกชั่วประเดี๋ยว ไบสร์อยก็พาใครคนหนึ่งมาด้วย ผมดีใจมากที่เห็นใครคนนั้น ไบกาต... เป็นเขาจริงๆ

ไบกาตทักทายผม ทำให้ผมรู้สึกอบอุ่นใจกว่าเดิมขึ้นหลายเท่า เขาพูดกับผมว่า

"ผมจะใช้ไบไม้ประจำตัวของผม ขอพลังชีวิตไบไม้แห่งจักรวาลเพื่อทำลายเถาวัลย์ปีศาจ แต่ไบไม้ประจำตัวของผมไม่สมบูรณ์ ไม่รู้ว่าจะได้ผลหรือไม่"

"มนุษย์เถาวัลย์บอกผมว่า มีเพียงไบโป้นกับไบกาตเท่านั้นที่มีพลังในการต่อสู้กับอำนาจของเถาวัลย์ปีศาจ เขาบอกว่าถ้าพลังชีวิตไบไม้ในจักรวาลปกคลุมเถาวัลย์ปีศาจแล้ว ให้จุดไฟเผาทันที ไบโป้นใช้ไม่ได้ผล ไบไม้ในจักรวาลหันมาเล่นงานมนุษย์เถาวัลย์จนเขาต้องตาย เขาเป็นคนที่ช่วยชีวิตผมไว้ ไบโป้นสั่งให้ลูกสมุนของมันโยนผมลงไปในบ่อน้ำค้างพันปี โชคดีที่มีมือของมนุษย์เถาวัลย์ติดอยู่ในช่องอากาศ ผมจึงอาศัยมือของเขาหลุดรอดออกมาได้"

ผมเล่าเรื่องของผมให้ไบกาตรับรู้ เขาตั้งใจฟังราวกับว่ามันเป็นเรื่องสำคัญมาก ผมรู้สึกดีเหลือเกินที่มีใครสักคนสนใจเรื่องของผมอย่างจริงจัง

"รู้ไหมว่าเด็กคนนั้นเป็นใคร" ไบกาตถาม

"ผมรู้สึกที่ผมรู้จักเขา เสียงของเขาคุ้นหูผมมาก" ผมตอบ

ไบกาตเริ่มขอพลังชีวิตไบไม้แห่งจักรวาล ผมและไบสร์อยก็ช่วยท่องคาถานี้ด้วย

"ด้วยพลังชีวิตใบไม้แห่งจักรวาล จงมอบอำนาจความเหมือนกัน
ทุกประการมาสู่พลังในตัวเราด้วยเถิด"

ลมแรงหอบเอาใบไม้ทั่วสารทิศมารวมกันและหมุนควงเป็นเกลียว
สว่าน จับพลันั้น ใบไม้จำนวนมหาศาลก็ร่วงลงคลุมร่างเถาว์ลย์ปีศาจ
แรงต้านจากเถาว์ลย์ปีศาจทำให้แผ่นดินสะเทือน ต้นไม้ใหญ่เล็กสั่นไหวไป

ตามๆ กัน ใบกาตใช้หินตีให้เกิดไฟแล้วก่อไฟด้วยใบไม้จำนวนหนึ่งเผา
เถาว์ลัยปีศาจทันที กลิ่นไหม้ฟุ้งกระจายไปทั่ว ผมเริ่มได้ยินเสียงผิวหนัง
แห้งแตกดังแปะๆ คล้ายตอนที่มนุษย์เถาว์ลัยถูกใบไม้ปกคลุมผิวหนัง
แรงต้านอ่อนกำลังลงเรื่อยๆ จนกระทั่งสงบลง ใบไม้จำนวนมากปกคลุมร่าง
เถาว์ลัยปีศาจไว้ เพียงชั่วอึดใจ เด็กชายคนนั้นก็หลุดรอดออกมา ผม
แทบสิ้นสติเมื่อเห็นเขาอย่างชัดเจน เขาไม่ใช่ใครที่ไหน เป็นโด้งน้องชาย
ของผมเอง เขาส่ายคิ้ววัน เสื้อผ้ามีรอยไหม้ โชคดีที่ตอนนี้เขาปลอดภัย
แล้ว โด้งวิ่งมากอดผมแน่น แล้วเขาก็ร้องให้จนทำให้เสื้อของผมขึ้นไปหมด
ผมเหมือนถูกสาปให้เป็นก้อนหินไปเลย คิดอะไรไม่ออกจริงๆ เขามาที่นี่
ได้อย่างไร

ผมเริ่มควบคุมสติ รีบถามเขาว่า

‘มาที่นี่ได้อย่างไร’

‘ผมมากับตุ๊กตา เราค้นหาใบไม้ประจำตัวเสียที่หายไปนั้นได้ แล้ว
ตุ๊กตาก็บอกให้เราลองทดสอบคาถาที่เธอท่องจำมาจากพีตูกับพ่อแล้วก็
ตัวใบไม้ นั่น ถ้าผมรู้ว่าจะมาเจออะไรบ้างแบบนี้ ผมไม่มาหรอก’ โด้งพ้อ

‘แล้วตุ๊กตาล่ะ’ ผมรีบถาม

‘ผมพลัดหลงกับตุ๊กตาตอนที่ถูกเถาว์ลัยปีศาจจับ ผมไม่รู้ว่ตุ๊กตา
หายไปไหน พีตู่ ผมกลัว เรากลับบ้านกันเถอะ’ โด้งยังคงขวัญเสียกับ
เหตุการณ์เมื่อสักครู่นี้ จนทำให้เขาสีมคิดถึงน้องสาวที่น่าเป็นห่วง

‘จะกลับได้อย่างไร เราต้องตามหาตุ๊กตาให้พบ เราจะทิ้งเธอไปไม่ได้’

ผมตุน้องชาย ทำไมน้องทั้งสองคนนี่ชอบทำเรื่องยุ่งให้ผมอยู่เรื่อย
คราววันลอยกระทงก็ทีหนึ่งแล้ว ผมไม่รู้ว่ตุ๊กตาจะโชคดีเหมือนครั้งนั้น

หรือเปล่า และเธอก็ไร้เดียงสาเกินกว่าจะผจญภัยในดินแดนที่เต็มไปด้วยอันตรายเพียงลำพัง ผมต้องรีบหาเธอให้เร็วที่สุด

ไบกาดบอกผมและไต้งให้ไปพบลุงอันก่อน แล้วค่อยคิดว่าจะตามหาตึกตาอย่างไร เขาถามเรื่องไบไม้ประจำตัวของเขา ไต้งบอกว่าอยู่กับตึกตา เธอเป็นคนนำไบไม้เสี้ยวที่ขาคันนั้นใส่กระเป่ากระโปรงติดตัวไว้

"ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องห่วงนัก เพราะไบไม้ประจำตัวผมจะช่วยปกป้องคุ้มครองเธอ และถ้าเราพบเธอ ผมก็จะได้นำไบไม้ประจำตัวอีกเสี้ยวมาเชื่อมต่อกัน" ไบกาดบอก

"เชื่อมกับอะไรครับ" ผมถาม

"น้ำเมือกจากมนุษย์เถาวัลย์" ไบสร้อยตอบ

พวกเราทั้งหมดเดินทางไปที่อาศรมอนุรักษเพื่อพบลุงอัน เมื่อไปถึงที่นั่นก็พบว่าลุงอันกำลังป้อนยาให้ครอบครัวของไบสวอย มีมนุษย์ไบไม้ที่ป่วยหนักจำนวนมากพักอาศัยอยู่ที่นี่ ไบสวอยดีใจที่พบผม และผมก็รู้สึกดีใจที่ได้เห็นครอบครัวของเธอได้รับการรักษา

อาศรมอนุรักษเป็นสถานที่รับรองผู้ป่วยหนัก ไบสร้อยเป็นผู้ก่อตั้งอาศรมแห่งนี้ไว้เพื่อรักษามนุษย์ไบไม้ที่อพยพมาจากดินแดนแห่งความเหมือน ผมเพิ่งรู้ว่านักเวชไพรวิทยาก็คือหมอสมุนไพรนั่นเอง ลุงอันได้ใช้ความสามารถจากความคุ้นเคยกับไบไม้ช่วยเหลือไบสร้อย ไบไม้ชนิดใดที่ไบสร้อยไม่รู้จัก เมื่อถามลุงอันก็จะได้อำตอบทันที ผมเพิ่งรู้ว่าการเป็นนักสะสมไบไม้ของลุงอันมีประโยชน์มาก ด้วยการรักษาอาการเลือดสีเขียวไหลไม่หยุด จะต้องอาศัยไบไม้ชนิดหนึ่ง ซึ่งมีมากมายมหาศาลในโลกของเรา แต่ในดินแดนแห่งความเหมือนนั้น หาได้ยากมาก ไบไม้ชนิดนั้นก็คือไบหญ้าปักกิ่ง

ถ้ารู้ล่วงหน้า ผมคงหอบใบหญ้าปักกิ่งมาด้วย ลุงอันเริ่มใช้ความรู้เกี่ยวกับใบไม้อย่างเต็มที่ ทำให้ผมนึกถึงตำราศึกษาใบไม้ ผมน่าจะนำหนังสือทั้งสองเล่มนั้นมาด้วย ผมเริ่มอยากรู้ว่าอันจะกินหญ้าสีชมพูหรือเปล่า เขาจะทำลายความรู้สึกเป็นตัวของตัวเองหรือไม่ ตอนนี้ผมรู้สึกวุ่นวายแทนที่หวังใคร ไม่ได้เป็นเพียงหนังสือวรรณกรรมเยาวชนเสียแล้ว แต่มันเป็นเรื่องของพวกเราทุกคน

โต้งเล่าเรื่องทั้งหมดให้ลุงอันฟัง เขาร้องไห้ที่ไม่สามารถดูแลน้องได้ ผมรู้ว่าเขาเสียใจ และลุงอันก็เข้าใจความรู้สึกของโต้ง ลุงบอกกับลูกชายว่า

"โต้งจะต้องช่วยพ่อดูแลน้องตลอดไป พ่อเชื่อว่าโต้งทำได้"

ผมรู้ว่าโต้งยังไม่มี ความมั่นใจ เวลานี้เขาสูญเสียความมั่นใจในความ เป็นพี่ชาย ผมเห็นเขาเศร้าซึม และเริ่มรู้ผลลัพธ์ของความซุกซน ผมตอบว่า โต้งแล้วบอกเขาว่า

"เราจะช่วยกันตามหาตุ๊กตา นายก็ต้องช่วยด้วย"

โต้งพยักหน้า ผมกอดคอน้องชายเดินตามใบกาดและลุงอันไป พวกเราทุกคนหวังว่าจะพบตุ๊กตาปลอดภัย และใบไม้สีเขียวที่หายไปจะช่วยให้เหตุการณ์เลวร้ายทั้งหมดดีขึ้น...

บทที่ ๑๐

เด็กผู้พลัดหลงระหว่างทาง

โต้งเล่าให้ผมฟังว่า ตุ๊กตาค้นพบใบไม้ประจำตัวของใบกาดอีกเลี้ยวที่วางให้อาหารหมู มันคงปะปนไปกับอาหารหมู แต่หมูไม่ได้กินใบกาดเลี้ยวนั้นเข้าไป ตุ๊กตาเล่าเรื่องใบกาดให้โต้งฟังเพราะเธออยากกินไอศกรีมหนึ่งแท่งเท่านั้น โต้งใช้แผนการล่อด้วยไอศกรีมกับเด็กอย่างตุ๊กตา แล้วเธอก็เปิดปากเล่า ถ้าผมรู้ว่าการทำให้เด็กเล็กๆเปิดเผยความลับนั้นง่ายอย่างนี้ ผมคงไม่ปล่อยให้ตุ๊กตาทำอะไรมาแบบนี้

ผมเสียใจที่ทำให้น้องๆพลอยมาพบกับเรื่องร้ายๆ แต่โต้งก็ไม่ได้โทษผมเลย เขาเริ่มต้นต้นกับการผจญภัยในดินแดนอิสระ โต้งเกาะแขนผมไว้ตลอดเวลา ถึงเวลาที่ผมจะต้องปกป้องน้องชายที่ซื่อสัตย์ยิ่งกว่าผม ผมรู้สึกเป็นผู้ใหญ่ขึ้น แม้ว่าบางครั้งผมก็กลัวไม่น้อยไปกว่าโต้ง แต่ต้องพยายามฝึกความกล้าเอาไว้

โต้งเดินสะดุดเกือบหวัควะมำ เขาร้องโวยวายเสียงดังว่า

"เถาวัลย์ปีศาจตัวที่สอง!"

ผมตกใจจนก้าวเท้าไม่ออก ยืนที่อยู่อู้อย่างนั้น ลุงอ้นและใบกาดรีบเดินกลับมา แล้วพวกเขาก็หุบกิ่งไม้ขึ้น

"มันก็แค่กิ่งตะแบก" ลุงอ้นพูดแล้วหัวเราะ

โด่งสุดลมหายใจเข้าปอดเสียงดัง ผมจ้องหน้าเขาอย่างโกรธๆ เขาเกือบทำให้ผมแสดงความซี้ซาดออกมาให้ใครๆ หัวเราะเยาะ ผมตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่ใจเฟ้อแบบนี้อีก ผมไม่ควรทำตัวให้เป็นภาระของลุงอ้นและใบกาด แคโด่งคนเดียวก็ทำให้ขบวันทัพของเรายุ่งยากพอแล้ว

"ก็ผมไม่เคยเจออะไรที่น่ากลัวแบบนี้ ถ้าพี่ตุ๊กถูกแถววัลย์ปีศาจรัดไว้จนคิดว่าต้องตายแหงๆ พี่ตุ๊กก็คงเป็นโรคหวาดระแวงเหมือนผม"

ผมพยายามเข้าใจโด่ง อาจจริงอย่างนั้น ถ้าผมต้องตกอยู่ในสภาพที่คิดว่ากำลังจะตาย ผมอาจกลายเป็นคนซี้ซาด แต่ผมก็เคยผ่านเหตุการณ์ปางตายมาแล้วเหมือนกัน ตอนผมถูกจับโยนลงบ่อน้ำค้างพันปี ผมคิดว่ากำลังจะตายอยู่แล้ว เหตุผลที่ทำให้คนเราซี้ซาดคงไม่ใช่แค่นี้หรอก

ลุงอ้นเดินดูใบไม้ตามทางเดินไปด้วย ลุงคงค้นหาใบหญ้าปักกิ่งเพื่อนำไปให้ใบสร้อยปรุงยาชุบชีวิต รักษาอาการเลือดสี่เขียวไหลไม่หยุด ส่วนใบกาดก็แหวกแถววัลย์ที่ขึ้นกรูกรังอยู่ตามทางเดินอย่างไม่กลัวอันตราย ผมกับโด่งเดินตัวแข็งทื่อไปตามทางที่ลุงอ้นและใบกาดลากกลางไว้

"ตุ๊กตา ไดยินพ่อไหม ตุ๊กตา!" ลุงอ้นตะโกน

"เด็กหญิงช่างพูด เธอได้ยินฉันพูดไหม" ใบกาดพูดอย่างเป็นกันเอง ผมเพิ่งได้ยินเขาใช้สรรพนามแทนตัวเองว่าฉัน และใช้เรียกผู้อื่นว่า เธอ มันทำให้ผมรู้สึกแปลกๆ

พวกเราตามหาตุ๊กตาจนฟ้าเริ่มกลายเป็นสีเขียวเข้ม ผมมองเห็น

ขอบฟ้าเริ่มเป็นสีดำ ตอนกลางคืนท้องฟ้าในดินแดนอิสระก็กลายเป็นสีดำ และมีดวงจันทร์ส่องสว่างไม่ต่างอะไรกับโลกของเราเลย

ไต้งบอกว่าเหนื่อย ผมเชื่อว่าเขาต้องเหนื่อยมาก ขนาดผมเองยังรู้สึกวากำลึงจะแยกออกจากกัน พวกเราเดินทางไกลในป่ารศึมนานกว่าหกชั่วโมง ได้พักเพียงสองสามนาที่ ผมรู้สึกแย่มาก อยากนอนหลับบนเตียงนอนนุ่มๆ

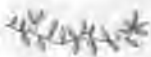
ใบกาตบอกลให้ลุงอันเฝ้าผมกับไต้งที่ได้ต้นไม้ใหญ่ และเขาจะออกตามหาตุ๊กตาต่อไป ลุงอันรับคำและขอบคุณใบกาตบแล้วซ้ำอีกจนผมรู้สึกรำคาญแทน ผมเริ่มรู้จักลุงอันของผมมากขึ้น ลุงซี้เกรงใจและไม่ชอบทำตัวเป็นภาระของคนอื่น ในดินแดนอิสระ ผมต้องยกให้ใบกาตบเป็นลูกพี่ เพราะเขารู้อะไรหลายอย่างที่ผมไม่รู้

ผมกำลังจะหลับ ลุงอันกลับพูดขึ้นว่า

“ตอนลุงอายุสิบสาม เคยมาที่นี่แล้ว มันเคยเป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยมิตรภาพ ต้นไม้ทุกต้น ใบไม้ทุกใบล้วนเป็นมิตร นึกไม่ถึงว่าเวลาผ่านไปสามสิบกว่าปี มันจะกลายเป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยความน่าสะพรึงกลัว เถาวัลย์แห่งความสุขกลายเป็นปีศาจร้าย โรคภัยกำลังคุกคามดินแดนเชื่อมต่อระหว่างความเหมือนกับความต่าง อีกหนอยมนุษย์ใบไม้ก็จะเป็นสิ่งมีชีวิตที่ไร้ดินแดน!”

“น่ากลัวจังนะฮะ”

ผมหลับตาพูด แม้ว่าอยากจะหลับ แต่หูยังฟังเสียงของลุงอันอยู่ ผมขยับตัวเพื่อวางหัวไต้งลงบนแขน เพราะเขานอนทับหน้าอกผมจนรู้สึกอึดอัด

"ลุงดีใจที่เธอและลูกๆ ของลุงมีโอกาสมาที่นี่" ลุงอันพูดต่อ

"ผมคิดว่าลุงจะไม่พอใจเสียอีก ที่โด่งกับตุ๊กตาตามพวกเรามา"

"ความยากลำบากจะทำให้มนุษย์เข้มแข็งและอดทนขึ้น เด็กที่ไม่เคยผ่านความทุกข์ยากอย่างโด่งกับตุ๊กตา จะไม่มีวันค้นพบศักยภาพของพวกเขาเลย จนกว่า..."

ผมไม่ได้ยินเสียงลุงอันอีกแล้ว เสียงนั้นค่อยๆ หายไปและผมก็รู้สึกสบายขึ้น ผมหลับอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่พร้อมกับโด่ง โดยมีลุงอันคอยเฝ้า ผมคิดว่าดินแดนที่ปลอดภัยที่สุดอยู่ตรงนี้

ผมปลุกโด่งให้ตื่นขึ้น เขารู้สึกสับสนจึงเริ่มสับสนขึ้น ท้องฟ้าสีเขียวสว่างเจิดจ้า ช่างเป็นโลกที่สดใสเต็มไปด้วยพลังชีวิต ผมลุกขึ้นสะบัดแขนขา มองไปรอบๆ ไม่เห็นลุงอัน จึงหันไปถามโด่งว่า

"ลุงอันหายไปไหน!"

"นั่นนะสิ เมื่อคืนพ่อยังอยู่กับพวกเราเลย"

ผมตกใจ นึกโกรธตัวเองที่เผลอนอนหลับไป บางทีลุงอันอาจจะถูกเถาว์วัลย์ปีศาจหรือปีศาจต้นไม้อะไรจับตัวไปอีกก็ได้ ผมไม่ไว้ใจดินแดนสีเขียวนี้อีกแล้ว โด่งรีบมาเกาะแขนผม พูดว่า

"เราไปตามหาพ่อกันเถอะ พี่ตุ"

"แต่ว่า... ถ้าไปกาดกลับมาล่ะ"

"ผมไม่สนใจคนอื่น ผมจะไปหาพ่อ พ่อเท่านั้นที่จะคุ้มครองพวกเรากลับบ้าน"

"โด่ง นายนึกถึงแต่ตัวเอง ไม่ห่วงตุ๊กตาหรือไง"

"ผมไม่ได้นึกถึงตัวเอง แต่ผมกลัว ผมไม่ชอบที่นี่"

ผมค่อยๆ ถากทางเดินไปเรื่อยๆ เวลาที่เราต้องระวังตัวมากขึ้น เพราะไม่มีลุงอันกับใบกาดคอยคุ้มครองพวกเราอีกแล้ว ผมถึงเถาต้นไม้ที่มีลักษณะคล้ายด้ายขึ้นมา ทันใดนั้น เถาไม้ก็เลื้อยมาอย่างรวดเร็วราวกับงู มันรัดขาผมไว้แน่น แล้วดึงร่างผมขึ้นไปบนต้นไทรใหญ่ ผมร้องตะโกนว่า

"โด้งอย่าขยับนะ เถาไม้เลื้อยนั้นเป็นกับดัก!"

ตอนนี้ผมห้อยต้องแตงอยู่บนต้นไม้ เกาะเส้นที่ย้อยระโยงระยางบนกิ่งไทร และเท้าก็ถูกเถาไม้เลื้อยรัดจนแน่น ผมคิดว่ามันอาจจะขาดก็ได้ ถ้าขึ้นยังรัดไว้แบบนี้ โด้งถอยหลังไปเรื่อยๆ ร้องตะโกนว่า

"ช่วยด้วย! พี่ตุ๊กกับดักเถาไม้เลื้อย ช่วยด้วยครับ! พ่อ ใบกาด"

ผมได้ยินเสียงโด้งตะโกนอย่างบ้าระห่ำ โด้งจะทิ้งผมไปได้ถ้าเขาไม่ห่วงผม แต่น้องชายของผมกำลังหาวิธีช่วยอย่างเต็มที่ เขาไปหยิบไม้ท่อนยาวมาพยายามเขี่ยเถาไม้เลื้อยให้หลุดออกจากเท้าผม

ผมรู้สึกหมดแรง หมดหวัง คงไม่รอดแล้ว เลือดไม่ได้ไปเลี้ยงเท้า ข้างซ้ายของผมหลายนาที่ มันอาจพิการแล้วก็ได้ ขณะที่ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังเลวร้าย ใครคนหนึ่งก็ไผ่ล่อออกมาจากหลุมใต้ต้นไทร ส่งเสียงหัวเราะจนแทบแก้วหู เขาเป็นมนุษย์ใบไม้ซีเล่น อีกสองนาที่ผ่านไปก็มีอีกคนหนึ่งไผ่ล่อออกมาจากหลุมนั้น ทำให้ผมกับโด้งแทบร้องกรี๊ดด้วยความดีใจสุดขีด เธอคือตุ๊กตา

มนุษย์ใบไม้ซีเล่นปล่อยผมเป็นอิสระ ผมรู้สึกโมโหมากที่ถูกทำร้ายแบบนั้น ผมต่อว่าเขาที่ทำกับดักเถาไม้เลื้อยขึ้นมา แล้วมนุษย์ใบไม้ซีเล่นจึงอธิบายว่า

‘ฉันทำเพื่อป้องกันภัย ถ้าไม่มีเถาไม้เลื้อยลอยฟ้า ฉันอาจตายไปแล้วก็ได้ ฉันหนีการตามล่าของไบโป้น พวกมันส่งคนมาตามล่าฉัน ต้องระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ’

‘คุณไม่ได้ทำร้ายน้องสาวผมนะ’

‘ฉันไม่มีวันทำร้ายเพื่อนของฉันหรอก’ มนุษย์ไบไม่ซีเล่นพูดจริงจัง

‘เราเป็นเพื่อนกัน เขายังทำของเล่นให้หนูเลย นี่ไง’

ตุ๊กตาพูดจ้อตามเคย เธอส่งกั๊กันที่ทำด้วยไม้ไผ่ให้ผม พิจารณาดูแล้วมันเป็นของเล่นธรรมดาๆ ที่ทำด้วยไม้และเชือกกล้วย แต่ถูกอกถูกใจตุ๊กตามาก ผมดีใจที่ตุ๊กตาไม่เป็นอะไร ทุกครั้งที่เธอหายไป เธอจะอยู่กับคนแปลกหน้าและเป็นเพื่อนกับเขาด้วย ผมเริ่มเชื่อแล้วว่าตุ๊กตาเป็นเด็กแห่งมิตรภาพ เธอสามารถเป็นเพื่อนกับทุกชีวิตโดยไม่คิดแบ่งแยกหรือรังเกียจใครเลย

“เพื่อนหนูคนนี้ชื่อไบกร้อม รู้จักไบกาดด้วย แต่เป็นศัตรูกับไบโป้น”

ตุ๊กตาคุยจ้อ เวลาเธอรู้อะไร เธอจะเล่า...เล่า...เล่า เธอเป็นนักเลาเรื่องที่นารักมาก เพราะเธอจะเล่าทุกเรื่องแม้กระทั่งเรื่องที่ไม่รู้

“หนูรู้ค่ะว่าไบโป้นกำลังจะมาทุกคน เขาจะมาที่ตุ้ พี่โต้งด้วย”

ผมเขหัวน่องสาวสู้ เธอคงฟังมาจากไบกร้อม ผมตงหากที่เคยเห็นไบโป้นมาแล้ว ผมรู้ว่าเขากำลังถูกโรคร้ายครอบงำจิตใจ เพราะไม่มไ้ไบไม้ประจำตัว สิ่งที่สำคัญคือไบไม้ประจำตัวของเขากลายเป็นสีดำ ถ้ารักษาไบไม้ประจำตัวของเขาให้กลับคืนเป็นสีขาวเหมือนเดิมได้ เขาก็อาจจะกลับมาเป็นไบโป้นคนเดิมเหมือนเมื่อสามสิบกว่าปีก่อนที่ลุงอันเคยรู้จัก

ไบกร้อมเล่าเรื่องของเขาให้ผมฟังอย่างย่อ ๆ เขาเคยเป็นสมุนคนที่สิบของไบโป้น มีหน้าที่สร้างกับดักทำร้ายมนุษย์ไบไม้ที่ไม่ยอมรับความแตกต่างคนอื่น ๆ แต่วันหนึ่งกับดักก็ทำร้ายแม่ของเขาเอง เขาเสียใจมากและตั้งใจว่าจะไม่ทำร้ายมนุษย์ไบไม้คนอื่น ๆ อีกแล้ว จึงหนีมาอยู่ดินแดนอิสระ

ไบกร้อมทำให้ตุ๊กตาหัวเราะได้ตลอดเวลา ชอบทำหน้าตาตลกๆ เช่นแบะปากกระจิริตของเขาจนยิดกว้างถึงแก้ม ใช้นิ้วสีเขียวจิ้มเข้าไปใน

โพรงจมูกข้างหนึ่ง แล้วส่งน้ำมูกสีเขียวออกมาจากจมูกอีกข้างหนึ่ง และบอกว่าน้ำมูกของเขามีคุณสมบัติพิเศษคือใช้ปั้นเล่นได้ ผมเห็นตุ๊กตาเล่นปั้นน้ำมูกอย่างสนุกสนาน ผมคิดว่าน่าจะเป็นของสกปรก เพราะเป็นของเสียจากร่างกาย แต่ของเสียจากมนุษย์ใบไม้ไม่มีลักษณะแปลกอยู่สักหน่อยซี หรือจะเรียกอย่างสุภาพว่าอุจจาระของมนุษย์ใบไม้ไม่มีกลิ่นเหม็นเลย แต่เป็นกลิ่นหอมของใบไม้ ดอกไม้ เช่นเดียวกับน้ำมูกของมนุษย์ใบไม้ก็มีลักษณะเขียวใสคล้ายว่านหางจระเข้และมีกลิ่นหอมอ่อนๆ ด้วย

ใบกร่อมพาพวกเราสามคนมาส่งที่ต้นไม้ใหญ่ที่ผมกับโด่งพลัดหลงกับลุงอัน เมื่อมาถึง พวกเราก็พบใบกาดและลุงอันกำลังนั่งคอย พวกทั้งสองเห็นพวกเรา แววดาของพวกเขาก็ฉายความปิติยินดีออกมา

ตุ๊กตารีบวิ่งเข้าไปสวมกอดลุงอัน แล้วเธอก็พูดว่า

"หนูพบใบไม้ประจำตัวอีกเลี้ยวแล้วค่ะ"

"ยังอยู่หรือเปล่า" ลุงอันถาม

ตุ๊กตาหยิบใบไม้ประจำตัวของใบกาดออกมาจากกระเป๋ากระโปรง เธอส่งให้ลุงอัน ใบไม้ประจำตัวของใบกาดเลี้ยวที่หายไปมีขนาดเล็กกว่าเลี้ยวที่อยู่กับเรา เรานำมันมาต่อเข้ากันพอดี แต่ยังไม่สามารถเชื่อมให้ติดกันอย่างสมบูรณ์ พวกเราต้องกลับไปที่อาศรมอนุรักษ์ เพื่อให้ใบสร้อยใช้น้ำเมือกจากเถาวัลย์ปีศาจเชื่อมใบไม้ให้ติดกัน ใบสร้อยเก็บน้ำเมือกนั้นไว้ในโถยาเพื่อใช้ประโยชน์ เมื่อพวกเราพบตุ๊กตาแล้ว ภารกิจในดินแดนอิสระก็เสร็จสิ้นลง ใบกาดได้ใบไม้ประจำตัวของเขากลับคืนมา ถ้าเชื่อมต่อกันได้แล้ว เขาก็จะพาลุงอันไปยังดินแดนแห่งความเหมือน เพื่อรื้อฟื้นความทรงจำของใบปิ่น

ลุงอ้นยังมีความหวังว่าไบโป้นจะจดจำมิตรภาพระหว่างเขาได้ และอาจนำไปสู่ความสงบสุขในดินแดนแห่งความเหมือนอีกครั้ง ผมก็หวังให้ไบโป้นกลับตัวกลับใจ ไบโป้นประจำตัวของเขายังอยู่ในกระเป๋ากางเกงผม ผมหยิบมันออกมาส่องดู มันยังคงเป็นสีดำ

ไบสร้อยขอไบโป้นประจำตัวของไบโป้นไปจากผม เธอพิจารณาดูอย่างละเอียด แล้วจึงวางไบโป้นลงบนจานไบบัว เธอหยดน้ำสีเขียวใส่ลงไปหนึ่งหยด

"ไม่รู้ว่าจะได้ผลไหม ฉันหวังว่ามันจะทำให้ไบโป้นไบนี้กลับคืนมาเป็นสีเขียวอย่างเดิม"

"หยดน้ำสีเขียวนี้เรียกว่าอะไรครับ" ผมถาม

"หยดน้ำดาผีเสื้อ" ไบสร้อยตอบ

"หยดน้ำดาผีเสื้อ!" พวกเราทุกคนพูดซ้ำอย่างพร้อมเพรียงกัน

"มันเป็นน้ำที่ได้มาจากการรีดผีเสื้อจนตัวแห้ง ฉันเพิ่งค้นพบผีเสื้อที่หลังอาศรมอนุรักษ เป็นสัตว์ชนิดแรกที่ผมมองเห็นชัด ความจริงแล้วมันเกิดจากตัวหนอน ในดินแดนอิสระมีตัวหนอนเกิดขึ้นนานแล้ว" ไบสร้อยอธิบายให้พวกเราฟัง ผมรู้ว่าในดินแดนแห่งความเหมือนเป็นดินแดนของพืช และสัตว์ชนิดเดียวที่มีชีวิตอยู่ก็คือไส้เดือน สำหรับมนุษย์ไบโป้นั้นผมคิดว่าพวกเขาไม่ใช่พืชและก็ไม่ใช่อัตว์ เขาเป็นสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์ผสม มันอาจจะฟังพิลึก แต่มันไม่ใช่เรื่องพิลึกเกินไปสำหรับผมเวลานี้ผมเจอเรื่องราวที่เต็มไปด้วยความพิลึกมากเสียจนเรื่องสายพันธุ์ผสมเป็นเรื่องธรรมดา ในโลกของเราเต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิตแปลกๆ ไม่ว่าจะเป็นไดโนเสาร์ แมว หมา ลิง กอริลลา จะเข้ ช้าง สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ยังได้รับ

การยอมรับ ทำไมผมจะยอมรับมนุษย์ใบไม้เป็นสิ่งมีชีวิตอีกอย่างด้วยไม่ได้ พวกเขาอาจเป็นสิ่งอัศจรรย์สำหรับคนที่ยังไม่เคยเห็น แต่สำหรับผมแล้ว มนุษย์ใบไม้ก็เหมือนเพื่อนปกติธรรมดาทั่วไป พวกเขาฉลาด สื่อสารกับผม และญาติพี่น้องผมได้ และผมก็เชื่อว่าตอนนี้ผมไม่ได้ฝันไป พวกเขาไม่ได้เป็นเพียงจินตนาการของผม มนุษย์ใบไม้มีชีวิตจริงๆ กำลังดำเนินชีวิตของพวกเขายืนในดินแดนที่ซ้อนทับโลกนี้อยู่ และดินแดนนั้นก็เรียกว่า ดินแดนแห่งความเหมือน

ผมมีความเชื่อว่าการจักรวาลเต็มไปด้วยการซ้อนทับของดินแดนต่างๆ มันอาจเหมือนกับที่ใครๆ เชื่อกันว่ามีมนุษย์ต่างดาวอยู่บนดาวอังคาร และเมื่อโลกนี้ถึงจุดวสาน มนุษย์ก็จะย้ายไปอยู่ดาวอังคาร ผมฟังเรื่องนี้มาจากรายการมิตติพิศวง เรื่องราวของมนุษย์ต่างดาวถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์หลายเรื่อง แต่ไม่มีเรื่องใดพูดถึงมนุษย์ใบไม้ในดินแดนสีเขียว ผมนี่แหละ จะกลับไปเล่าให้นักสร้างภาพยนตร์เหล่านั้นรู้ถึงการมีอยู่ของมนุษย์ใบไม้

ผมอยากให้ทุกคนรู้ว่า ในขณะที่เราอยู่บนโลกที่สุขสบาย แต่โลกอีกมิติหนึ่งกำลังถูกพลังความแตกต่างจากโลกนี้ทำลายล้างโลกของพวกเขา ไม่รู้ว่าเพราะอะไรในเวลานี้ผมถึงต่อต้านความแตกต่างที่ทำให้มนุษย์คิดว่าตนเป็นหนึ่ง จนสามารถสร้างหรือทำลายอะไรก็ได้ตามอำเภอใจ

บทที่ ๑๑

นักปีนป่ายผู้กล้าหาญ

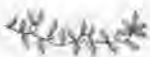
ลุงอ้นบอกให้ผมพาน้องๆกลับบ้าน คุณป้ามัทรีคงกำลังเป็นห่วงพวกเราทุกคน เวลาผ่านไปสองวันสองคืนแล้ว ปานนี้คุณป้ามัทรีคงตกใจมาก ที่ทุกคนหายออกไปจากบ้านอย่างไร้ร่องรอย โด่งเลิกล้มความตั้งใจที่จะกลับบ้าน เพราะเขากำลังถูกใจใบกร้อมอย่างมาก ใบกร้อมสอนให้เขาทำของเล่นจากเถาวัลย์ และเขากำลังติดลมกับการสร้างของเล่นให้ตุ๊กตาขึ้นชม

"พี่โด่งเก่งจังเลย" ตุ๊กตาพูด

"เธอไม่เคยขึ้นชมเพื่ออย่างนี้มาก่อนเลย แล้วนี่ก็ยังไปถึงมาชมกันแบบนี้ล่ะ" โด่งพูดอย่างเขินอาย ผมรู้ว่าเขาพอใจกับคำชื่นชมของน้องสาว

"เมื่อก่อนพี่โด่งทำอะไรไม่เป็นนี่นา แต่ตอนนี้พี่ทำของเล่นให้หนูได้"

โด่งกำลังถักเปียเถาวัลย์เพื่อใช้เป็นสายรั้งธนู เขาทำธนูให้ผมหนึ่งอัน หลังจากที่เขาทำตุ๊กตาไม้เคลื่อนไหวแล้ว โด่งก็เริ่มมีความคิดสร้างสรรค์ในการประดิษฐ์ของเล่นขึ้นมาเอง ผมลองใช้ธนูที่โด่งทำให้

แม้ว่ามันจะไม่สมบูรณ์แบบ แต่ก็ใช้อยู่ในระยะใกล้ๆ ได้จริง ผมเองก็ชอบประดิษฐ์สิ่งของ จึงลองแก้ไขสายรังธนูให้ยาวขึ้น เพื่อให้รั้งได้ไกลมากขึ้นอีก พวกเรากำลังสนุกกับการทำของเล่นโดยมีใบกร้อมเป็นครู

"หนูอยากได้ตุ๊กตาพูดได้" ตุ๊กตาบอกใบกร้อม

"นี่ไง มันพูดได้แล้ว สวัสดิ์จะ ฉันทซื้อตุ๊กตาแสนหล่อ" ใบกร้อมขยับแขนตุ๊กตาไม้แล้วพูดเสียเอง เขาฉีกปากเล็กๆ จนเหี่ยดยาวสุดแก้ม แก้มยังยักคิ้วข้างเดียว หน้าตาของใบกร้อมตลกชะมัด

"ป่านนี้แม่คงกำลังเป็นห่วงพวกเราอยู่" ลุงอันพูดขัดจังหวะขึ้น โต้กับตุ๊กตาขานรับพร้อมกัน แต่พวกเขายังคงสนใจกับของเล่นที่กำลังประดิษฐ์อยู่

"เรามีเรื่องที่จะต้องทำให้เสร็จ อย่ามัวเสียเวลาอยู่เลย ใบกร้อม"

ลุงอันเตือนพวกเราทุกคน ผมจึงนึกขึ้นได้ว่าพวกเราต้องไปดินแดนแห่งความเหมือนเพื่อพบกับไบโปน แล้วผมก็เห็นใบกาดกำลังนั่งหน้าเค้าร่ำลักพักเขาก็ร้องไห้เหมือนเด็กๆ ใบกร้อม โต้ และตุ๊กตารีบเก็บของเล่นใส่ถุงใบตองไว้

"หนูฝากของเล่นไว้ที่นี่ก่อน แล้วจะมาเอากลับบ้านด้วย" ตุ๊กตายังเป็นห่วงของเล่น ลุงอันรีบเข้าไปลอบใจใบกาดว่า

"เรากำลังคิดหาทางช่วยเหลือดินแดนแห่งความเหมือน แต่พวกเด็กๆ อาจเป็นอุปสรรคกับพวกเรา"

"ผมขอโทษครับ ใบกาด ตอนผมอยู่ในโลกของผม ผมไม่เคยเล่นอะไรอย่างมีความสุขแบบนี้เลย ผมไม่มีเพื่อนสนิท เพราะพวกมันสนใจแต่

การกินอาหารฟาสต์ฟู้ด ดูหนัง โทรศัพทคุยกับแฟน มนุษย์ใบไม้ไม่เคยสนใจกับสิ่งเหล่านั้น พวกคุณกำลังสนใจแต่เพียงว่า ทำอย่างไรดินแดนแห่งความเหมือนของพวกคุณจะกลับคืนสู่ความสงบสุขอย่างเดิม ความหมายในการมีชีวิตอยู่ของพวกคุณต่างจากเพื่อนๆ ในโรงเรียนผม มนุษย์ใบไม้ไม่ได้ต้องการอยู่เพื่อโดดเด่นกว่าคนอื่น ตรงกันข้ามพวกคุณต้องการมีชีวิตอยู่เพื่อกลมกลืนกับเพื่อนๆ เป็นเหมือนกับเพื่อนๆ ฉะนั้น ความเป็นที่หนึ่งจึงไม่มีความหมายต่อพวกมนุษย์ใบไม้เลย ผมอยากอยู่ในดินแดนนี้ เพราะผมพอใจในความเหมือนมากกว่าความแตกต่าง แม้ว่าในความเป็นจริงแล้วผมไม่มีวันรู้สึกอย่างนั้นได้จริงๆ เพราะผมไม่ใช่มนุษย์ใบไม้ คงเหมือนกับอัน ตัวละครในหนังสือของลุงอันเรื่อง "ตำนานแห่งพงไพร" ที่ไม่มีวันรู้สึกเหมือนทุกประการกับมนุษย์ใบไม้อื่นๆ ได้ นอกเสียจากว่าเขาจะยอมกินหญ้าสีชมพูเพื่อล้างความเป็นตัวของเขาออกไปเสียก่อน ผมเริ่มเข้าใจปัญหาของอัน ไบกร้อมทำให้ผมรู้ว่ามนุษย์ใบไม้ในเวลานี้ ต่างต้องการกินหญ้าสีชมพูเช่นเดียวกัน" ผมระบายความในใจออกไปเสียยี่ดียว

มาถึงตอนนี้ไบกร้อมกับไบกาดเริ่มทะเลาะกัน ไบกร้อมคิดฆ่าไบโป้นให้ตาย แต่ไบกาดยืนยันว่าไบโป้นจะกลับตัวกลับใจ และไม่เป็นพิษภัยต่อดินแดนแห่งความเหมือนอีก ถ้าเขาได้รู้ฟื้นความทรงจำและจดจำลุงอันในอดีตได้ ไบไม้ประจำตัวของเขาจะกลับเป็นสีขาวเหมือนเดิม และไบโป้นก็จะเป็นพลเมืองที่มีความเหมือนกันทุกประการกับมนุษย์ใบไม้คนอื่นๆ อีกครั้ง

ไบกร้อมพยายามบอกพวกเราทุกคนว่าไบโป้นไม่มีวันเปลี่ยนแปลงได้ ความแตกต่างได้แทรกซึมเข้าสู่หัวใจของไบโป้นจนยากจะเยียวยารักษา แม้ยาวิเศษของไบสร้อยก็ไม่อาจทำให้ไบโป้นกลับเป็นปกติ แล้ว

ใบกร้อมก็เล่าเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งให้พวกเราฟัง...

"เขากินหญ้าสีน้ำเงินเข้าไป ใบกาดคงรู้สรรพคุณของหญ้าสีน้ำเงินดี"

"มันจะทำให้ผู้ที่กินเข้าไปประสาทหลอน และต้องการในปริมาณเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดก็จะกลายเป็นมนุษย์ใบไม้พินเพื่อน" ใบกาดช่วยอธิบายให้พวกเราฟัง

"แล้วใบโป้นกินหญ้าสีน้ำเงินเข้าไปทำไมครับ" ไตงถามในสิ่งเดียวกับที่ผมอยากรู้ด้วย ใบกร้อมจึงอาสาตอบ

"ตอนแรกใบโป้นเพียงอยากทดสอบสรรพคุณของหญ้าสีน้ำเงิน แต่เมื่อกินเข้าไปแล้ว เขาก็ต้องการมันเรื่อย ๆ ยิ่งกินมากเท่าไรใบโป้นก็จะร้ายกาจขึ้น ต้องการแตกต่างจากผู้อื่นมากขึ้น หญ้าสีน้ำเงินทำให้เขากลายเป็นมนุษย์ใบไม้วิปลาสาไปแล้ว"

"ผมไม่นึกเลยว่า ในดินแดนแห่งความเหมือนก็มียาเสพติดด้วย" ผมพูดกับลุงอัน ตึกดาเงยหน้าขึ้นถามว่า

"ใบโป้นติดยาเสพติดหรือคะ"

ลุงอันถอนใจเสียงดัง แล้วก็ส่ายหน้า ผมรู้ว่าลุงอันกำลังเสียใจมากที่ใบโป้นตกเป็นทาสของหญ้าสีน้ำเงิน ใบกาดปลอบใจว่า

"ไม่ต้องห่วง ใบสร้อยฟ้าสาวผมจะต้องรักษาเขาได้ เธอศึกษาเรื่องเวชไพรวิทยามาเป็นเวลานาน เธอรู้สรรพคุณของหญ้าและพืชทุกชนิดในดินแดนสีเขียว ซึ่งรวมสองดินแดน คือดินแดนแห่งความเหมือนและดินแดนอิสระเอาไว้"

"ผมจะพาใบโป้นมาที่อาศรมอนุรักษ์ให้ได้ เขาต้องได้รับการรักษา"

อย่างรวดเร็วที่สุด เราไปกันเถอะ" ลุงอันพูดอย่างจริงจัง

ใบกร้อมยังลังเลที่จะไปกับพวกเรา แต่โด่งและตุ๊กตาขอร้องให้เขาไปด้วยเพราะน้องทั้งสองชอบเขามาก ใบกร้อมเล่าเรื่องและชวนเล่นสนุกอยู่ไม่ขาด การเดินทางที่เต็มไปด้วยอันตรายจะมีสีสันขึ้นถ้าใบกร้อมไปเป็นเพื่อนพวกเรา อย่างน้อยโด่งกับตุ๊กตาก็คงลืมกันไปได้สักพัก ลุงอันกำชับผมถึงเรื่องสัญญาว่าจะกลับไปยังโลกของเราเมื่อทุกอย่างเรียบร้อย พวกเราได้แต่หวังว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยจริงๆ

การเดินทางจากดินแดนอิสระไปสู่ดินแดนแห่งความเหมือนไม่จำเป็นต้องใช้ใบไม้ประจำตัวและพลังจากอำนาจของใบไม้ในจักรวาล พวกเราทุกคน ได้แก่ ใบกาต ลุงอัน ใบกร้อม โด่ง ตุ๊กตา และผม จะต้องเดินทางผ่านขึ้นไปในบ่อน้ำค้างพันปี ซึ่งเป็นทางลัดไปสู่ดินแดนแห่งความเหมือน ผมรู้สึกหวาดกลัวที่นั่น มันช่างเหมือนดินแดนนรกในจินตนาการ ทั้งมืดและน่ากลัว ตอนที่ผมตกลงมาในความมืดและเงื้อมเงา จนมาพบกับมนุษย์เถาวัลย์และสามารถหลุดรอดมาได้ นั่น ผมคิดว่าจะไม่กลับเข้าไปที่นั่นอีกแล้ว แต่ในที่สุดผมก็ต้องกลับขึ้นไปในความมืดนั้นอีก

"เราจะปีนขึ้นไปยังไงครับ" ผมถามใบกาต เพราะผมรู้ดีกว่าใครๆ ทั้งหมดว่า การขึ้นไปสู่ปากบ่อน้ำค้างพันปีไม่ใช่เรื่องง่าย

"เราจะเกาะเถาวัลย์ไต่ขึ้นไปจากส่วนล่าง ฉะนั้นเราจะต้องเกาะข้างใดข้างหนึ่งของบ่อน้ำค้างพันปีไว้ เหมือนการไต่เชือกกลับหัว เชือกเถาวัลย์จะยึดส่วนล่างเอาไว้ ถ้าใครคิดว่าไปไม่ได้ ก็รออยู่ที่อาศรมอนุรักษ์ก่อน"

ผมเริ่มใจผ่อ โด่งก็เริ่มแสดงอาการไม่สู้ ลุงอันรีบพูดว่า

"ให้เด็กๆ รอเราอยู่ที่อาศรมอนุรักษ์ดีกว่า มันอันตรายเกินไปสำหรับ

พวกเขา ตู โต้ง ตึกตา ไปรออยู่กับโบสร้อยเถาะ"

"ไม่เอา หนูจะไปด้วย หนูไม่กลัวสักหน่อย" ตึกตาพูดจะฉาน ผมเชื่อว่าเธอไม่กลัว เพราะผมไม่เคยเห็นน้องสาวคนนี้จะกลัวอะไรเลย เธอเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องสนุกไปหมด ผมกับโต้งเท่านั้นที่รู้ว่ามันไม่ใช่เรื่องสนุก

"ผมจะไปครับ ลุงอ้น ผมอยากไปพบโบโป้นและช่วยให้เขากลับมาเป็นโบโป้นที่เคยเป็นเพื่อนของลุงอ้น ผมไม่เอารถรออยู่อย่างคนขี่ตลาด"

"พี่ตูไป ผมก็ไปด้วย" โต้งพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงชิงชัง

เมื่อเด็กทุกคนยืนยันว่าจะไปด้วย ลุงอ้นจึงตกลงให้พวกเราไปโบกร้อมผูกเถาว์ล้อยต่อกันยาวจนแน่ใจว่าเถาว์ล้อยเส้นนี้แข็งแรงและยาวพอที่จะพาพวกเราทุกคนไปจนถึงสุดปากบ่อได้ ด้วยความชำนาญของโบกร้อม นักประดิษฐ์กลไกที่มีฝีมือ เถาว์ล้อยของนักได้บอกกลับหัวจึงเสร็จลงอย่างรวดเร็ว ลุงอ้นมัดตึกตาไว้กับตัวอย่างแข็งแรง ส่วนผมกับโต้งก็ถูกผูกมัดติดกันแน่นหนา โบกร้อมเป็นผู้นำทาง และโบกาดเป็นผู้รั้งท้ายเชือก พวกเรากำลังไต่ขึ้นสู่ปากบ่อท่ามกลางความมืดสนิท ผมมองเห็นดวงดาวสว่างเป็นเมื่อดลูกแก้วสองเม็ดต่อหน้าผม นั่นเป็นดวงตาของโต้งแน่ เราต่างจ้องดูดวงตาของกันและกัน ชีวิตของเราอยู่ในความร่วมมือซึ่งกันและกัน เวลานี้ผมและโต้งจะต้องร่วมแรงพยุงตัวขึ้นทีละน้อยๆ เราต้องช่วยกันออกแรง ผมรู้ว่าโต้งพยายามและผมก็กำลังพยายามเช่นกัน เวลานี้ผมเพิ่งเรียนรู้ถึงความมีน้ำหนึ่งใจเดียวว่ามันมีค่าแค่ไหน เราจะต้องพร้อมใจกันขยับตัวขึ้น ถ้าใครต่อต้านหรือไม่ให้ความร่วมมือ เราก็จะไม่สามารถขยับตัวขึ้นได้

ผมกับโต้งกำลังถีบขากับข้างบ่อพร้อมๆ กัน จังหวะที่ถีบขา เชือกที่มีมัดโต้งไว้กับผมเกิดหลุดขึ้นมา โต้งหลุดออกจากแนวเชือกของพวกเรา

ทั้งหมด ผมรีบใช้มือจับชายเสื้อของน้องชายไว้
โต้งก็จับเถาว์ลัยได้เท้าของผมไว้ได้ แต่เราจะ
จับกันไว้อย่างนี้ไม่ได้เด็ดขาด น้องชายของผม
ร้องให้ลุงอ้นช่วย ทุกคนเป็นห่วงโต้งมาก แล้ว
ผมก็ไม่ได้ห่วงเขาน้อยไปกว่าชีวิตของผมเลย
ผมพยายามดึงเสื้อเขาไว้จนเกือบขาด ผม
ร้องตะโกนให้ทุกคนช่วยน้องชายผม

"ลุงครับ เสื้อจะขาดแล้ว ผมจับ
ไว้ไม่อยู่แล้ว" ผมตะโกนอย่างสุดชีวิต

ใบกาดตัดสินใจยื่นมือของเขา
ออกมาจากการจับเชือก และใช้นิ้ว
เท้าหนีบเชือกเถาว์ลัยเอาไว้แทน
เวลานี้พวกเรากำลังอยู่ในท่า
ที่อันตราย แล้วใบกาดก็
หงายท้องลงขณะที่เท้าหนีบ
เถาว์ลัยเอาไว้ราวกับ
กำลังเล่นกายกรรม

"โต้ง พยายามกระโดด
ขึ้นมายืนบนท้องผมให้ได้"
ใบกาดพูด

โต้งพยายามตั้งท่าจะกระโดด
แต่เขายังไม่กล้าปล่อยมือจากการจับ
เชือกเถาว์ลัยได้เท้าของผม

"ผมทำไม่ได้" ไต้งร้องไห้ ผมรู้ว่ามันยากมากที่จะให้ใครปล่อยมือ แล้วกระโดดไปยืนบนท้องของใบกาดอย่างนั้นได้ เราไม่ใช้ร่างกายกรรมที่ได้รับฝึกฝนมาให้เล่นอะไรหวาดเสียวอย่างเชี่ยวชาญ ผมจึงเข้าใจไต้ง เขาไม่กล้าปล่อยมือออกจากเชือกเถาว์ลย์ ในไม้ซ้าก็จะหมดแรงและไต้งก็จะตกลงไปสู่กันบ่อที่มีน้ำค้ำแข็งแหลมคมคอยรองรับร่างของเขา

"ไต้ง เชื้อพ่อนะลูก ปล่อยมือแล้วกระโดดอย่างกล้าหาญ เวลานี้ลูกต้องคิดว่ากำลังทำเพื่อพ่อ แม่ พี่ตุ้ ตุ๊กตา ทุกคนรักลูก ต้องการให้ไต้งกล้าหาญ ปล่อยมือ แล้วกระโดด!"

ลุงอ้นให้กำลังใจไต้งเต็มที่ แล้วในที่สุดตุ๊กตาก็พูดขึ้นว่า

"พี่ไต้งซี้ซลาด ไม่รู้จักรักษาชีวิตของตัวเอง ชอบทำให้คนอื่นเป็นห่วง พี่ไต้งชอบทำให้ตุ๊กตาเป็นห่วง หนูไม่รักพี่ไต้งแล้ว เพราะพี่ไต้งชอบแบล้งให้หนูร้องไห้"

ผมไม่รู้เพราะอะไรคำพูดของตุ๊กตาจึงสามารถทำให้ไต้งตัดสินใจทำในสิ่งที่กล้าหาญที่สุด เขาปล่อยมือและกระโดดขึ้นมายืนอยู่บนท้องของใบกาดได้อย่างปลอดภัย หลังจากนั้นใบกร้อมก็ค่อยๆ ปลดเชือกมัดร่างเขาลงมา และสั่งให้ไต้งผูกตัวเองไว้กับเชือกเถาว์ลย์นั้นให้แน่นที่สุด

ใบกาดอนุญาตให้ไต้งมัดเชือกไว้กับลำตัวของเขาก่อนชั้นหนึ่ง เวลานี้ไต้งจึงอยู่ภายในเชือกจากส่วนบนและส่วนล่าง เขาคงไม่มีทางหลุดได้อีกแล้ว

การไต่ขึ้นไปบนปากบ่อน้ำค้ำพันปีต้องอาศัยความอดทนอย่างมาก พวกเราใช้เวลากว่ายี่สิบเจ็ดชั่วโมงในการพิชิตปากบ่อน้ำค้ำพันปี ผมหิวและเหนื่อยจนหมดแรง ลุงอ้นบอกพวกเราว่าดินแดนแห่งความเหมือนตอนนี้ ต่างจากเมื่อสามสิบกว่าปีก่อนมาก เพราะแต่ก่อนที่นี่ไม่มีหอยทาก

และแทบไม่มีสัตว์ใดเล่นนอกจากไส้เดือนดิน

แต่เวลานี้หอยทากกำลังไต่ยัวเหยียดไปหมด มันได้ขึ้นมาบนท่อนขา
ของพวกเราทุกคน ตุ๊กตาร้องกรี๊ดๆ เพราะเธอกำลังหอยทาก ในที่สุดผม
ก็รู้แล้วว่า ตุ๊กตากลัวในสิ่งที่เราทุกคนไม่กลัวเลยสักนิด...

บทที่ ๑๒

คำสัญญาที่ลืมน

พวกเรามาถึงดินแดนแห่งความเหมือนอย่างปลอดภัย ใบกาตบอ
ให้ทุกคนระวังหอยทากเปลือกสีม่วง มันเป็นหอยทากที่ดูดเลือดสิ่งมีชีวิต
อื่นๆ พร้อมกับคายสารปวดเสปปวดร้อนออกมาด้วย สารชนิดนี้อาจทำให้
เลือดของมนุษย์ใบไม้แข็งตัวจนไม่สามารถไหลเวียนได้ แต่กับมนุษย์แล้ว
อาจทำให้เลือดสีแดงกลายเป็นเลือดสีเขียว และในไม่ช้ามนุษย์ที่ถูกหอยทาก
ดูดเลือดก็จะตาย เพราะมนุษย์ไม่สามารถใช้เลือดสีเขียวหล่อเลี้ยงชีวิต

ตุ๊กตาร้องเสียงดัง เธอตะโกนเรียกลุงอ้วนว่า

"พ่อ...พ่อจ๋า หอยทากสีม่วงกำลังกัดหนู!"

ทุกคนตกใจและรีบช่วยกันแกะหอยทากออก เปลือกของมันเป็น
สีแดงเข้ม ใบกาตบอใจอย่างโล่งอก เพราะตุ๊กตาไม่ได้ถูกหอยทากสีม่วง
กัด แต่เป็นหอยทากเปลือกสีแดงซึ่งไม่มีพิษสงใดๆ เพียงแต่เมื่อมันกัดแล้ว
จะทำให้คันยิบ

ตุ๊กตากระโดดเหิงๆ พลังเกายิกๆ พุดพรั่วว่า

"หนูต้องตายแน่ๆ แล้ว หนูถูกหอยทากสีม่วงกัด"

ผมหัวเราะในท่าทางกลัวตายของตุ๊กตา โด้งก็พลอยหัวเราะผสมโรงไปด้วย แล้วทุกคนก็หัวเราะจนเสียงดังก้องไปทั่ว หอยทากได้ยินเสียงหัวเราะดังจึงค่อยๆ ไต่หลบเข้าไปในโพรงไม้ที่สะอาด โด้งพูดกับลุงอ้นว่า

"พ่อ พวกหอยทากมันกลัวเสียงหัวเราะดังๆ ของพวกเรา"

ลุงอ้นพยักหน้า รับจับหอยทากเปลือกสีขาวตัวสุดท้ายที่กำลังวิ่งเข้าไปในโพรงไม้ แล้วพูดว่า

"หอยทากสีขาวตัวนี้ เราจะนำกลับไปบ้านของเราดีไหม"

"ดีค่ะ หนูจะเอาไปเลี้ยงร่วมกับหอยก้ามปูนะค่ะ" ตุ๊กตาบอก

"อย่านำสิ่งมีชีวิตในดินแดนแห่งความเหมือนกลับไปยังโลกของพวกคุณเลย"

ใบกาดขอร้อง น้ำเสียงของเขาน่าเชื่อถือมาก ผมคิดว่าเขาต้องมีเหตุผลที่ดีในการขอร้องเช่นนั้น แล้วเขาก็พูดต่อว่า

"สิ่งมีชีวิตในดินแดนแห่งความเหมือนไม่สามารถไปอยู่ในโลกของพวกคุณได้อีก ถ้าทุกอย่างกลับคืนเป็นเหมือนเดิม หอยทากพวกนี้ก็จะตาย เพราะมันเกิดจากวิวัฒนาการทางสายพันธุ์ของแมลงในดิน สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ล้วนเกิดจากโรคร้ายที่พวกคุณเรียกว่า มะเร็งทางสายพันธุ์ของพืชสีเขียว"

ผมไม่ค่อยเข้าใจสิ่งที่ใบกาดอธิบายมากนัก รู้แต่ว่าเขาไม่ต้องการให้ลุงอ้นนำหอยทากสีขาวกลับไปยังโลกของเรา ลุงอ้นจึงปล่อยหอยทากเปลือกสีขาวนั้นไป ตุ๊กตาบ่นเสียดาย เธอคงคิดว่าหอยทากเปลือกสีขาวเป็นสัตว์เลี้ยงที่น่าสนใจไม่แพ้หอยก้ามปูที่เธอเลี้ยงในอ่างหลังบ้าน ขณะที่

ทุกคนมัวแต่สนใจหอยทากเปลือกสีขาว่ากำลังคลานเข้าไปในโพรงไม้ยุ้งนั้น
หอยทากเปลือกสีม่วงตัวหนึ่งก็ออกมาจากหลุม มันค่อยๆ ปีนขึ้นมาบนขา
ข้างซ้ายของลุงอัน กว่าที่ผมจะแน่ใจและร้องให้ทุกคนช่วย หอยทากเปลือก
สีม่วงก็กัดกางเกงขาดและดูดเลือดลุงอันเสียแล้ว

ลุงอันย่อตัวลงนั่ง ใบกาตริบแกะหอยทากเปลือกสีม่วงออก ที่น้อง

ข้างซ้ายของลุงมีรอยเจาะรูเล็กๆ สองรู ตามตัวเริ่มเป็นจ้ำสีเขียวๆ และเริ่ม
 ลูกกลมจนผิวหนังของลุงอันกลายเป็นสีเขียวอย่างรวดเร็ว ดูกดาร์รองให้
 และโต้งก็เริ่มจะร้องตามด้วย ผมรู้แต่เพียงว่าลุงอันจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป
 ผมขอร้องไห้บอกดาวีชีช่วย เขาทุบหอยทากเปลือกสีม่วงจนละเอียด
 แล้วนำผงที่เป็นซากของหอยทากเปลือกสีม่วง ละลายกับน้ำลายของเขา
 แล้วรีบป้อนใส่ปากลุงอันทันที

"ผมใช้วิธีสกัดพิษทำลายพิษ ใบสร้อยเคยสอนผมให้เรียนรู้วิธีทำลาย
 พิษจากสัตว์ด้วยการเพิ่มปริมาณพิษเข้าไปอีก และใช้น้ำลายของพวกเราเป็น
 ตัวละลาย ในน้ำลายของมนุษย์ใบไม้มีสารชนิดหนึ่งชื่อว่าหินปูนซา จะช่วย
 ทำให้เลือดสีเขียวเกาะตัวเป็นตะกอน"

"แล้วลุงอันจะปลอดภัยไหมครับ" ผมรีบถามใบกาด

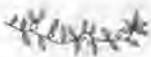
"เขาจะอยู่ได้ห้าวัน จนกว่าจะได้กินหญ้าสีชมพู คุณสมบัติของหญ้า
 สีชมพูคือ จะล้างเลือดเสียและขับตะกอนเลือดสีเขียวออกมา แต่ว่าเมื่อกิน
 หญ้าสีชมพูไปแล้ว เขาจะกลายเป็นคนที่ไม่มีความทรงจำ"

"หมายความว่าพ่อจะลืมทุกสิ่งทุกอย่าง ลืมผม ลืมดึกดา ลืมพีตุ แล้ว
 ก็ลืมบ้านของพวกเรางั้นหรือครับ"

"ใช่! เขาจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของความเหมือนกันทุกประการโดย
 ธรรมชาติ" ใบกาดตอบ

"ผมไม่ให้พ่อกินหญ้าสีชมพูนะ พีตุ พ่อจะกลายเป็นคนบ้า จำพวกเรา
 ไม่ได้" โต้งพูด

"หนูไม่อยากให้พ่อจำหนูไม่ได้ แต่ก็ไม่อยากให้พ่อตายด้วย" ดึกดา
 พูดบ้าง

"แล้วมีวิธีอื่นอีกไหมที่จะรักษาชีวิตของลุงอันพร้อมกับรักษาความทรงจำของเขาด้วย"

ผมถามใบกาดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ไซ้...ผมกำลังจะร้องไห้ แต่ผมก็พยายามกลักริ้นเก็บมันไว้จนแน่นอก ถ้าผมอ่อนแออีกคน น้องๆ คงจะเสียขวัญมากกว่านี้ ในเวลานี้ผมรู้เพียงว่าผมเป็นพี่ชายคนโต แม้พวกเขาจะไม่ใช่น้องแท้ๆ ของผม แต่ผมกลับรู้สึกผูกพันรักใคร่จนไม่อาจทำให้พวกเขาสูญเสียกำลังใจได้อีก ผมเพิ่งรู้ว่าการมีพี่น้องช่างมีความหมายยิ่งใหญ่เหลือเกิน พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตที่ผมจะต้องดูแล ซึ่งไม่ต่างกับการดูแลตัวเอง ความรู้สึกแบบนี้เพิ่งจะเกิดขึ้นหลังจากที่พวกเราได้ร่วมผจญภัยด้วยกัน

"อาจมีอีกวิธีก็คือ จะต้องมีคนหนึ่งสละเลือดสีแดงครึ่งหนึ่งในร่างกาย ถ่ายเข้าไปให้ลุงอันโดยไม่ต้องกินหญ้าสีชมพู แต่มันจะเสี่ยงมากกับคนที่ยอมถ่ายเลือด!"

"หนูยอมค่ะ!...ผมก็ยอมครับ!" โต้่งและตุ๊กตาแย่งกันพูด ผมรู้ดีว่าน้องๆ ยังไม่เข้าใจอะไรมากนัก พวกเขารักพ่อบังเกิดเกล้าและต้องการช่วยชีวิตพ่อ แต่ผมรู้ว่าการเสียสละครั้งนี้จะต้องแลกด้วยชีวิต แล้วผมก็สุดลมหายใจเข้าปอด พูดอย่างเข้มแข็งที่สุดว่า

"ใบกาดครับ กรุณาถ่ายเลือดของผมให้ลุงอันเถอะ!"

"แต่ต้องตรวจดูว่า เลือดของคุณเข้ากับเลือดลุงอันได้หรือเปล่า เพราะคุณไม่ใช่สายเลือดของเขาโดยตรง"

ลุงอันสลับสไลแน็ง ใบกาดเค้นเลือดสีแดงออกมาจากนิ้วของลุงอันกว่าจะได้เลือดสีแดงก็ต้องเค้นเอาเลือดสีเขียวออกไปจำนวนไม่น้อย เลือด

ในร่างกายของลุงอันกลายเป็นสีเขียวเกือบครึ่ง ผมเจาะเลือดของผมลง
ไปผสมกับเลือดของลุงอัน ใบกาดจึงดูเลือดที่แยกส่วนของผมอย่างผิดหวัง
แล้วเขาก็บอกว่า

‘เลือดของคุณไม่สามารถใช้ได้’

ผมพอจะรู้ว่าการถ่ายเลือดต้องใช้เลือดกรุ๊ปเดียวกัน และผมก็มีเลือด
กรุ๊ปบี ส่วนลุงอันมีเลือดกรุ๊ปเอ เรื่องนี้ผมรู้มาตั้งแต่ต้น ในทางการแพทย์
แล้ว เลือดของผมกับลุงอันก็ไม่สามารถใช้แลกเปลี่ยนกันได้ ผมเรียนมา
จนถึงมัธยมปีที่สามแล้ว ผมยอมรู้เรื่องง่าย ๆ แบบนี้ แต่ผมยังหวังว่าผมจะ
ช่วยลุงอันได้

ชีวิตผมไม่มีความหมายนัก พ่อแม่ไม่เคยสนใจผมมาตั้งนานแล้ว
และผมก็ตั้งใจว่าจะไม่กลับไปยังโลกนั้นอีก ผมจะมีชีวิตต่อไปหรือไม่ก็ได้
มีความหมายอะไรเลย ผมจะอยู่ในดินแดนแห่งความเหมือนอย่างมีชีวิต
หรือกลายเป็นศพมันก็คงไม่ได้แตกต่างอะไรนัก แต่น้อง ๆ ของผมมีครอบครัว
ที่อบอุ่น พวกเขาต้องกลับไปอยู่กับลุงอันและคุณป้ามัทรีอย่างมีความสุข
ผมไม่อยากให้ลุงอันตื่นขึ้นมาแล้วพบว่า ลูกสุดที่รักคนใดคนหนึ่งของเขา
ต้องตายไป เพราะช่วยเหลือพ่อของเขา

ใบกร่อมเดินมาตบไหล่ผม แล้วพูดว่า

‘มีอีกคนที่ช่วยลุงอันของเธอได้’

‘ใครครับ!’ ผมรีบถาม

‘ใบโป้น!’ ใบกร่อมตอบ แล้วเขาก็พูดต่ออีกว่า

‘เลือดสีดำของใบโป้นมีสารเปลี่ยนสีเลือด เขากินหญ้าสีน้ำเงินเข้า

ไปมาก และหญ้าสีน้ำเงินก็เข้าไปเปลี่ยนสีเลือดในร่างกายของมนุษย์ใบไม้
จนเลือดของใบไม้มีคุณลักษณะใกล้เคียงมนุษย์มาก ฉันรู้เรื่องนี้ก็เพราะ
ใบไม้เคยจับมนุษย์คนหนึ่งทีพลัดหลงมายังดินแดนนี้ และเขาก็กินเลือด
มนุษย์ผู้นั้น เลือดของใบไม้กับมนุษย์ผู้นั้นสามารถรวมกันได้"

"เคยมีมนุษย์พลัดหลงเข้ามาหรือ ทำไมผมไม่รู้" ใบภาดรีบถามขึ้น
ท่าทางเขาดกใจมาก

"ตอนนั้นคุณไม่อยู่ในดินแดนแห่งความเหมือนแล้ว คงเป็นเวลาที่
คุณไปโลกมนุษย์เพื่อค้นหาดินแดนอพยพ เมื่อประมาณเก้าวันที่แล้ว มิติ
คู่ขนานระหว่างดินแดนแห่งความเหมือนกับโลกมนุษย์ได้เปิดเข้าหากัน
และเด็กคนหนึ่งก็พลัดหลงเข้ามาในดินแดนนี้ แล้วเขาก็ตกเป็นเหยื่อของ
การทดสอบเลือดสามสี ใบไม้มีเลือดของมนุษย์อยู่ในตัว เขาไม่มีทางยอม
ช่วยเหลือสูงอันแน่ แต่ถ้าเราเชื่อมั่นแล้วใช้เลือดสีดามาล้างเลือดสีเขียว
ให้สูงอัน ทุกอย่างก็เรียบร้อย" ใบกร่อมพูดอย่างดุดัน เขาต้องการฆ่าใบไม้
อยู่ตลอดเวลา ผมรู้วาระระหว่างเขากับใบไม้มีความแค้นมหาศาลต่อกัน แต่
ผมไม่ต้องการให้เขาอาศัยชีวิตสูงอันมาเป็นข้ออ้างในการฆ่าใบไม้

"ผมจะไปขอรับรองใบไม้ให้เห็นแก่เพื่อนเก่า สูงอันเคยเป็นเพื่อนรัก
ของเขา เขาต้องจำได้" พูดจบผมก็รีบวิ่งจากมา เพื่อไปตามหาใบไม้ ผม
เคยพบเขาตรงต้นไทรใหญ่ใกล้ๆ แถวนีแหละ จำได้ว่าบ่อน้ำค้างพันปีอยู่ไม่
ห่างกับสถานที่ที่ผมพบกับใบไม้มากนัก ใบภาดตะโกนไล่หลังมาว่า

"ขอให้คุณปลอดภัย ตู้อเพื่อนรัก"

ผมรู้สึกอบอุ่นขึ้น อย่างน้อยในสถานการณ์เลวร้าย ก็ยังมีเพื่อนรัก
ที่คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผม โต้ง ตึกตา และสูงอัน ยังมีใบภาดและ

ใบกร้อมที่พร้อมจะช่วยเหลือเรา แม้ใบกร้อมกับใบกาตจะมีความคิดไม่ลงรอยกันเรื่องการจัดการกับใบโป้น แต่ผมก็แน่ใจว่าทั้งสองหวังดีต่อลุงอัน

ผมตามหาใบโป้นตามอาศรมไม้ที่รกร้างหลายแห่ง มนุษย์ใบไม้ต่างอพยพไปอยู่ในดินแดนอิสระกันมาก ส่วนที่เหลือจึงเป็นพวกสมุนของใบโป้นที่ต้องการให้ดินแดนแห่งความเหมือนกลายเป็นดินแดนที่มีความแตกต่างทั้งหมด ผมพบสมุนมนุษย์ใบไม้ผู้หนึ่งกำลังกินหญ้าสีน้ำเงินอย่างมูมมาม เขาไม่ทันเห็นผม ลักษณะของเขาเหมือนคนกำลังเมา

ผมได้ยินเสียงที่คุ้นหูมากดังมาจากอาศรมข้างหน้า จึงรีบวิ่งไปหลบอยู่ด้านหลังอาศรมหลังนั้น มองลอดช่องไม้เข้าไปดูข้างใน เห็นใบโป้นกำลังกินหญ้าสีน้ำเงินอยู่เช่นเดียวกัน ผมดีใจมากที่พบใบโป้นแล้ว

"ใบโป้น! ผมต้องการให้คุณไปช่วยใครคนหนึ่ง กรุณาตามผมไปเถอะ"

ผมวิ่งวน ใบโป้นเปล่งเสียงหัวเราะก้องกังวาน เขาส่ายยิ้มอย่างน่ารักแล้วพูดว่า

"โอ้เด็กน้อย ยังไม่ตายอีกหรือ ถ้าอย่างนั้นคงกลับมาขอความตายละสิ"

"ใบโป้น! คุณจำลุงอันได้ไหม เด็กชายอัน เพื่อนของคุณไง อันที่คุณยอมเสียสละใบไม้ประจำตัวให้เขา อันที่เคยรับปากคุณว่าจะเขียนเรื่อง 'ตำนานแห่งพงไพร' เขาเขียนจริง ๆ นะครับ แต่ผมลืมหยิบมาด้วย คุณจำได้หรือยัง อันที่คุณเคยเจอที่ทุ่งหญ้าในดินแดนแห่งความต่าง แล้วเขาก็ติดตามคุณมาที่นี้ด้วย เขายังจดจำคุณได้ แล้วตอนนี้เขาก็ต้องการความช่วยเหลือ เขากำลังจะตาย คุณกรุณาให้เลือดสีดำแก่เขาลึกหยดเถอะ"

ครับ เลือดสีดำของคุณจะช่วยล้างเลือดสีเขียวในตัวของเขาออกได้"

ผมพยายามขอร้อง วังวอนให้เขาเห็นใจ แต่ไปป็นยั้งนึ่ง ตาดีของเขาทอดลงต่ำ น้ำเสียงอ่อนลงราวกับว่าเขาเห็นใจในความพยายามของผม แล้วไปป็นพูดว่า

"อันหรือ... ทำไมฉันจะจำไม่ได้ เขาทำให้ฉันต้องกลายเป็นเด็กที่ไม่มีใครยอมรับ ฉันต้องทรมานใจแคไหนที่ต้องถูกมนุษย์หัวเราะเวลาที่ฉันอยู่ในโลกของเขา ทุกคนเห็นฉันเป็นตัวประหลาด ฉันรู้สึกมีปมด้อยจนไม่สามารถอยู่ในโลกของอันได้ แล้วเมื่อฉันชวนเขามาอยู่ดินแดนแห่งความเหมือน เขาก็ทำให้ฉันกลายเป็นส่วนเกินของที่นี่ แต่ฉันไม่เคยนึกโกรธเขาเท่ากับที่เขาลืมสัญญาที่ให้ไว้กับฉัน"

"สัญญาอะไรครับ" ผมถาม

"สัญญาที่เขาบอกว่าจะกลับมาหาฉันอีก และจะนำใบไม้ประจำตัวของฉันกลับมาคืน เขาจะอยู่ที่นี้ตลอดไป เราจะอยู่ด้วยกันโดยไม่สนใจว่าเราจะมีคามเหมือนหรือแตกต่างกันยังไง"

"ลุงอันเคยสัญญาแบบนี้ด้วยหรือครับ"

"ก็แน่ละ... เขาลืมมัน เขาไม่กลับมาและก็ไม่นำใบไม้ประจำตัวของฉันกลับมาคืน ฉันรอเขาวันแล้ววันเล่า จนในที่สุดฉันก็เกลียดทุกคนที่เหมือนและต่างจากฉัน ฉันค่อยๆ ทำลายมนุษย์ใบไม้ที่รังเกียจความต่างของฉัน และฉันตั้งใจไว้ว่าจะทำให้ดินแดนแห่งนี้มีความหลากหลาย แย่งชิงกันวุ่นวายเหมือนโลกของอัน!"

"คุณยังจดจำทุกอย่างได้" ผมพูด

"ฉันจดจำทุกอย่างได้ โดยเฉพาะสัญญาที่นายอันลิมเลื่อน" ไบโป้นพูดอย่างคับแค้น ผมเพิ่งรู้ว่ามีบางอย่างที่ลุงอันลิมเล่าให้ผมฟัง อาจเป็นเพราะลุงอันลิมหลงลืมไปจริงๆ และเพราะเหตุนี้ จึงทำให้ไบโป้นกลายเป็นไบโป้นที่ไม่มีความรักให้แก่ใครอีก

บทที่ ๑๓

เลือดสามสีจากมิตรภาพ

ลุงอันลื้มสัญญาที่ให้ไว้กับไบโปน ผมรู้ที่มาของคำว่า "ไอ้มนุษย์จอมปลิ้นปล้อน" แล้ว เพราะเหตุนี้เองเมื่อไบโปนพบกับผมครั้งแรก เขาก็เรียกผมว่า "ไอ้มนุษย์จอมปลิ้นปล้อน" ทั้งๆที่ผมไม่เคยปลิ้นปล้อนหลอกวงเขาเลย ไบโปนคงจดจำการผิดสัญญาของลุงอันไว้ในใจตลอดเวลา

"ผมขอโทษ ลุงอันคงไม่ได้ตั้งใจ เขารักคุณมากนะ ไบโปน เขาเขียนเรื่องของคุณจนกลายเป็นหนังสือเล่มใหญ่ เพื่อบอกว่าเขาคิดถึงคุณตลอดเวลาสามสิบกว่าปีที่ผ่านไป"

ผมพยายามแก้ตัวให้ลุงอัน แต่ดูเหมือนยิ่งพูดไบโปนก็ยิ่งโกรธ เขาคำรามตุตันว่า

"ไม่ต้องพูดแล้ว! พวกมนุษย์โง่โง่ไม่ได้เหมือนกันหมดทุกคน ฉันจะกินเลือดของแก เจ้าเด็กน้อย"

ไบโปนเดินใกล้เข้ามาทีละนิดๆ ผมถอยหลังหนีจนติดผนังอาคาร คิดว่าตอนนี้คงถูกไบโปนฆ่าตายแน่แล้ว แต่เมื่อเขาจ้องเข้ามาในดวงตาผม

เขาก็หยุดชะงัก ใบหน้าสีดำนิดหนึ่ง ค่อยๆเปลี่ยนสี กลายเป็นสีน้ำเงิน ใบโป้นตาค้าง แล้วก็ลงไปชักดินชั่งงอต่อหน้าผม พูดว่า

"ช่วยให้เลือดฉันสักหยดเถอะ!"

ผมตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ใบโป้นกำลังทรมาณบางตาย ผมเห็นเขา ทูรันทูรายอย่างน่าสงสาร และพรีาขอเลือดผม

"เอาหญ้าสีน้ำเงินมาบดผสมกับเลือดสีแดงของเธอ ไม่อย่างนั้นฉันจะต้องตายแน่ๆ"

ผมไม่รู้ว่าควรเชื่อใบโป้นดีไหม แต่ผมก็ทำตามที่เขาขอร้อง เอาหญ้าสีน้ำเงินมาบดจนละเอียด แล้วผมก็กัดนิ้วตัวเอง หยดเลือดลงไปหลายหยด คลุกเคล้าผงละเอียดสีน้ำเงินกับเลือดสีแดงจนกลายเป็นผงสีม่วง แล้วป้อนใส่ปากของใบโป้น เขารับกลืนผงหญ้าสีน้ำเงินผสมเลือดสีแดง ในไม่ช้าเหงื่อสีเขียวก็ไหลออกมาเต็มใบหน้า

"ขอบคุณที่ช่วยฉัน" ใบโป้นพูดและมีอาการหอบ

"คุณเป็นอะไร" ผมถาม

"ฉันมีอาการลงแดงเนื่องจากขาดหญ้าสามสี เมื่อแกว้นก่อน มิติระหว่างดินแดนสีเขียวกับโลกมนุษย์ได้เปิดขึ้น เด็กคนหนึ่งพลัดเข้ามาในดินแดนนี้ และฉันก็ได้ดื่มเลือดเขา จากนั้นก็มีอาการอยากกินหญ้าสีน้ำเงินอย่างหนัก ฉันทดแทนมันด้วยการผสมเลือดของเด็กมนุษย์ลงไปหญ้าสีน้ำเงิน เมื่อผสมกับเลือดสีแดง มันก็กลายเป็นหญ้าสีม่วงที่มีสรรพคุณเสพย์ติดหัวใจ ฉันเสียใจที่ดื่มเลือดเด็กมนุษย์เข้าไปทำให้เลือดในร่างกายของฉันมีถึงสามสี คือสีเขียว แดง และดำ ฉันจะอยู่ได้โดยกินหญ้าสีม่วงที่มีส่วนผสมของหญ้าสีน้ำเงินกับเลือดมนุษย์" ใบโป้นชี้แจงอย่างละเอียด

"คุณถึงอยากดื่มเลือดผม" ผมพูดเหน็บแนม

"ฉันตั้งใจจะมาเธอ เพราะต้องการเลือดสีแดงของเธอ แต่ตอนนี้ฉันเปลี่ยนใจแล้ว" ไบโปันพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนลง

"ทำไมคุณถึงไม่ฆ่าผม" ผมถาม

"ฉันติดหนี้เธอ เด็กน้อย เธอทำให้ฉันนึกถึงเรื่องเก่าๆ สมัยที่เคยมีเพื่อนเป็นเด็กมนุษย์ ฉันจำอันได้ แต่เขาสืมสัญญา ฉันจึงเกลียดอัน!"

ไบโปันพูดกับผมอย่างตรงไปตรงมา เขาแสดงความซาบซึ้งที่ผมสละเลือดให้ และบอกว่า

"เธอขอร้องให้ฉันช่วยอันใช่ไหม"

"ครับ ลุงอันถูกหอยทากเปลือกสีม่วงดูดเลือด ไบกร้อมบอกว่า คุณสามารถช่วยลุงอันได้ เลือดของคุณจะช่วยล้างเลือดสีเขียวออกจากตัวลุงอันได้"

"เธอคิดว่าฉันจะช่วยอันเพราะเห็นแก่ความเป็นเพื่อนในอดีตนะหรือเปล่าเลย! ฉันเห็นแก่เธอที่ยอมให้เลือดฉันต่างหาก"

ไบโปันยอมตกลงจะช่วยลุงอันแล้ว ผมดีใจจนเผลอร้องไชโย เวลาที่ผมรู้สึกภาคภูมิใจในตัวเองมากที่สามารถทำให้ไบโปันยอมไปกับผม เขาเดินตามผมไปทางเดียวกับที่จะไปป้อนน้ำค้างพันปี ผมเริ่มจดจำทางที่เต็มไปด้วยต้นไม้และพวงห้อยสีแปลกๆ ที่ไม่เคยเห็นในโลกของเรา แล้วผมก็มาถึงจุดที่ลุงอันและทุกคนกำลังรออยู่

ไบกร้อมแสดงอาการโกรธแค้นไบโปันทันทีที่เห็นหน้า จนต้องให้โด่งจับไบกร้อมเอาไว้ ไบกาดยีนประจันหน้ากับไบโปัน มนุษย์ไบไม้ที่มีร่างกาย

สีเขียวกับมนุษย์ใบไม้ที่มีร่างกายสีดำช่างแตกต่างกันจริง ๆ ผมเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่า ดินแดนแห่งความเหมือนจะกลับมามี "ความเหมือนกันทุกประการ" ได้อีก เพราะทุกสิ่งทุกอย่างในดินแดนนี้เต็มไปด้วยความแตกต่างมากมาย แม้แต่ใบกาด ใบโป้น และใบกร่อม พวกเขาก็ก็น่าจะไม่เหมือนกันเลย

"เขาเป็นผู้ใหญ่แล้วจริง ๆ" ใบโป้นมองดูลุงอันที่กำลังสลับส่ายอยู่ เขาผลอมองลุงอันด้วยสายตาห่วงใย ผมเริ่มรู้สึกว่ใบโป้นกำลังจะกลับมาเป็นใบโป้นที่เคยเป็นเพื่อนรักกับลุงอัน แต่แล้วเขาก็คำรามขึ้นอีกว่า

"ไอ้มนุษย์จอมปลิ้นปล้อน!"

ผมคาดเดาอารมณ์ของใบโป้นไม่ถูกเลย เดียวก็ดีเดี๋ยวก็ร้าย หวังว่เขาคงไม่ลืมเรื่องที่รับปากว่จะยอมให้เลือดสามสีแก่ลุงอัน

"ขอเลือดของนายใส่ลงมาบนใบตองนี้เถอะ"

ใบกาดใช้ใบตองรองรับเลือดสามสีของใบโป้น เขานั่งอยู่สักพักแล้ว ก็ก่ดนิ้วหยดเลือดลงในใบตองนั้น เลือดสามสีของใบโป้นมีลักษณะคล้ายน้ำมันดิบ มีประกายรุ้งระยับสามสีเมื่อสะท้อนกับเงาแดดสีเขียว ผมเห็นใบกาดใส่ผงละเอียดยดสีน้ำตาลผสมลงไปกับเลือดสามสีนั้นด้วย

"คุณผสมอะไรลงไป" ผมรีบถาม

"ใบไม้ชื่อใบซุบชีวิต เป็นยาช่วยละลายที่ผมรู้จักดี" ใบกาดตอบ

ตุ๊กตาเดินเข้าไปใกล้ใบโป้น แล้วเธอก็เขย่่มือเขาเบา ๆ พูดเสียงใส น่าฟังว่

"ขอบคุณมากคะ คุณใจดีที่สุดในโลก"

ใบกร่อมรีบดึงตุ๊กตาออกมาจากใบโป้น แล้วพูดว่

"เธอไม่รู้หรือว่าเขาใจร้ายแค่ไหน เขาทำร้ายญาติพี่น้องของฉัน
ทำร้ายเพื่อนมนุษย์ไปไม้อีกหลายคน แล้วเขาก็ชอบกินเลือดเด็กมนุษย์
อย่างเธอด้วย!"

"แต่เขาช่วยชีวิตพ่อของหนู!" ตึกตาเถียง

ใบกาตป้อนเลือดสามสีที่มีส่วนผสมของใบชุปชีวิตให้ลุงอันกิน สักครู่ต่อมา สีเขียวตามใบหน้าและร่างกายของลุงอันก็ค่อยๆ จางลง แล้ว ลุงอันก็อาเจียนออกมาเป็นก้อนคล้ายก้อนเลือดสีเขียวเข้มอยู่เกือบครึ่งชั่วโมง ทำทางเขาดีขึ้นเมื่อได้เอาเจ้าก้อนสีเขียวนี้ออกมา

ลุงอันยังมีการเพี้ยน จึงกลับไปอีก ใบกาตบอกว่าลุงอันปลอดภัยแล้ว ไม่ต้องกินหญ้าสีชมพูและก็ไม่ต้องสูญเสียความทรงจำ เพราะใบโป้นยอมให้เลือดสามสีแก่ลุงอัน

สมุนของใบโป้นผ่านมาพบเข้า จึงตรงเข้าจับใบกร้อมทันที โด้ง และตุ๊กตารีบเข้าช่วย แต่น้องๆ ของผมถูกจับเหวี่ยงไปไกล ผมรีบเข้าไปช่วยพวยงโด้งและตุ๊กตา

"อย่าทำร้ายใบกร้อมนะ!" ผมตะโกน

ใบโป้นจึงพูดเสียงดังว่า

"ปล่อยใบกร้อมเดี๋ยวนี้ พวกแกกลับไปทำอาศรมร้างก่อน แล้วฉันจะตามไป"

"แต่ว่าใบกร้อมมันหักหลังพวกเรานะ หัวหน้า" สมุนคนหนึ่งพูดขึ้น

"ฉันจัดการเอง" น้ำเสียงของใบโป้นฟังน่ากลัวมาก สมุนของเขา รีบจากไปทันที ผมเริ่มรู้แล้วว่าพวกสมุนของใบโป้นโกรธแค้นใบกร้อมมาก พวกเราไม่มีทางสู้กับสมุนของใบโป้นได้ เพราะมีจำนวนมากกว่าพวกเรา และคิดว่าคงมีมากกว่านี้อีกแน่

ใบกาตเจรจากับใบโป้นด้วยดี เขาบอกว่าจะช่วยรักษาใบโป้นให้หาย จากการติดหญ้าสีม่วง ซึ่งเป็นส่วนผสมของหญ้าสีน้ำเงินกับเลือดมนุษย์ ใบโป้นหัวเราะเสียงดัง ไม่รับข้อเสนอของใบกาต

"ฉันจะรอนกว่านายอันพื้น แล้วฉันจะสะสางเรื่องในอดีตระหว่างฉันกับเขา"

ผมภาวนาให้ทั้งสองคืนดีกัน เพราะลุงอันเท่านั้นที่จะเปลี่ยนใจไบโป้นได้ ถ้าทั้งสองกลับมาเป็นเพื่อนรักกันเหมือนในอดีตอีกครั้ง ไบโป้นก็จะยอมเลิกราในเรื่องการทำให้ดินแดนแห่งความเหมือนพังพินาศ สมุนของเขาทุกคนก็จะได้รับการรักษา พวกเราจะพาเขากลับอาศรมอนุรักษ์เพื่อให้ไบสร้อยพยาบาล ผมหวังว่าสิ่งที่ผมวาดไว้จะเป็นจริง

เมื่อลุงอันฟื้นขึ้น ไบกาตให้ลุงกินดินธัญญะเข้าไปอีก ในระหว่างที่เราอยู่ในดินแดนสีเขียว ผม ไต้ง และตุ๊กตาก็กินดินธัญญะด้วย พวกเราเริ่มคุ้นเคยกับมันเหมือนการกินข้าว แต่รสชาติของดินธัญญะนั้นออกจะอ่อยกว่า เพราะมีทั้งรสเค็มและมัน

ไบโป้นมองดูลุงอันเคี้ยวดินธัญญะด้วยสายตาที่ผมอ่านไม่ออก เขาอาจจะกำลังรำลึกถึงเรื่องราวในอดีต แล้วไบโป้นก็พูดขึ้นว่า

"นายเคยชอบกินดินธัญญะกับน้ำหวานจากยอดหญ้าเยาวมิตร แต่ตอนนี้หญ้าเยาวมิตรสูญพันธุ์ไปหมดแล้ว"

ลุงอันยิ้ม แล้วขุดหาไส้เดือนได้หลายตัว ลุงยื่นให้ไบโป้นปลางพูดขึ้นว่า

"นายเคยกินไส้เดือนกับดินธัญญะ นายเคยชอบกินมาก"

"ฉันเลิกกินไส้เดือนกับดินธัญญะนานแล้ว นายไม่มีวันรู้หรอกว่าฉันต้องปรับตัวให้เข้ากับ ความเปลี่ยนแปลงยังไงบ้าง อัน...ฉันกับนายต้องสะสางเรื่องเก่าๆ ของเราเสียที ทำไมนายไม่กลับมาหาฉันที่นี่อีก นายเอาไบไม้ประจำตัวของฉันไป"

"ฉันขอโทษ ฉันอยากจะกลับมา แต่ว่าฉันต้องเลือกระหว่างการเป็นเพื่อนที่ดีของนายกับการเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ ฉันเพิ่งรู้ว่าพ่อแม่เป็นห่วงฉันมาก เมื่อฉันหายไปพวกเขาก็เป็นทุกข์และแม่ก็ป่วย ฉันทิ้งพวกเขากลับมาหานายไม่ได้ แล้วเมื่อเวลาผ่านไป ฉันก็คิดว่านายคงไม่ต้องการให้ฉันกลับมาอีก แต่ฉันก็อยากจะนำไปไม้ประจำตัวของนายมาคืนเสมอ มันดำขึ้นเรื่อย ๆ จนคิดว่าคงเสื่อมอำนาจลง จึงเก็บไว้เป็นที่ระลึกเพื่อจะได้คิดถึงนายตลอดเวลา ไปโป้น ฉันเขียนเรื่องของเราเป็นหนังสือเล่มใหญ่ เพื่อจะได้เล่าถึงมนุษย์ไปไม้ที่แสนดีอย่างนาย"

ลุงอันได้ระบายสิ่งที่อยู่ในใจออกมาเต็มที่ ไปโป้นหัวเราะเสียงดัง กึกก้อง ผมไม่รู้ว่าเขาทำอะไรนะ แล้วก็คำรามอย่างดุตันขึ้นอีกครั้ง

"ฉันไม่ใช่มนุษย์ไปไม้ที่แสนดีอีกต่อไปแล้ว ฉันเป็นมนุษย์ไปไม้ที่ใครๆ พากันสาปแช่ง เพราะนายทำลายความหวังของฉัน นายทำให้ฉันไม่ไว้วางใจใครอีก นายโกหก นายทำร้ายฉัน"

ไปโป้นตรงเข้าทำร้ายลุงอัน พวกเราทุกคนรีบจับไปโป้นไว้ แต่ไปโป้น มีแรงมหาศาล เขาเหวี่ยงโบกาด โบกร้อม โต้ง ตุ๊กตา และผมจนกระเด็นไปไกล ผมคิดว่าเขาต้องฆ่าลุงอันแน่ๆ แล้ว แต่ในที่สุดเขาก็ทำร้ายลุงอันไม่ลง

"นายกลับมาที่นี่อีกเพื่ออะไร" ไปโป้นปล่อยมือออกจากลำคอของลุงอัน แล้วถามขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนลง

"ฉันกลับมาขอคืนชื่อนาย ไม่ต้องการให้นายถูกฉันทำร้ายอีก ถ้าฆ่าฉันแล้วหายแค้นทุกสิ่งทุกอย่าง นายจะเลิกทำร้ายตัวเอง เลิกทำร้ายคนอื่น และเลิกทำร้ายดินแดนแห่งความเหมือน ฉันยินดีให้นายฆ่า และจะมีความสุขมากถ้าทำให้นายกลับมาเป็นไปโป้นเพื่อนรักคนเดิมของฉัน"

ผมเห็นน้ำตาซึมออกมาจากดวงตาเรียวหยีของไบโป้น เขาใช้มือ
สีดำเข้มปาดน้ำตา พลังขยับปากกระจิดพุดว่า

"ตอนที่นายยังเป็นเด็ก นายเคยชวนฉันเล่นเกมทายปัญหา เราต่างตอบ
ปัญหาได้คนละสองในสามข้อ อัน ฉันอยากเล่นเกมทายปัญหาอีก ถ้าฉัน
แพ้ ฉันจะยอมรับข้อเสนอนาย แต่นายแพ้ นายต้องอยู่ที่นี้ตลอดไป
ขดีให้นายผิดสัญญา"

"ตกลง" ลุงอันตอบทันที

ทุกคนพยายามทักท้วง แต่ลุงอันไม่ยอมเปลี่ยนใจ ลุงเรียกตุ๊กตา
เข้ามาใกล้ ลูบศีรษะเธอเบาๆ แล้วพูดว่า

"ตุ๊กตา ลูจะต้องเล่นเกมทายปัญหากับไบโป้นแทนพ่อ จำไว้ว่า
ถ้าเล่นแพ้ พ่อจะไม่ได้กลับบ้านกับลูก แล้วเราจะไม่ได้พบกันอีกเลย"

"ทำไมพ่อถึงให้ตุ๊กตาเล่นแทนละอะ ตุ๊กตาเป็นแค่เด็กอายุหกขวบ
เธอโง่จะตาย" โด่งريبโต้แย้งลุงอัน เขาคิดว่าตุ๊กตาไม่มีทางเอาชนะไบโป้น
ได้แน่ แต่ผมไม่คิดอย่างโด่ง ตุ๊กตาจะต้องช่วยให้ทุกอย่างดีขึ้น เพราะเธอ
มีปัญหาง่ายๆที่ทำให้ผู้ใหญ่หลายคนต้องจมนมเสมอ ผมรู้เรื่องนี้ดี

บทที่ ๑๔

นักสู้พันธุ์งู

ตอนนี้ นักสู้เกมทายปัญหาคือไบโป้นกับตุ๊กตาต่างตั้งใจฟังกติกาจากไบกาดและลุงอ้น ผมไม่เคยเล่นเกมทายปัญหาที่มีกฎกติกาแบบนี้มาก่อน กติกานี้ได้รับความเห็นชอบจากไบโป้นและตุ๊กตาเรียบร้อยแล้ว

กติกาข้อแรก นักสู้ทั้งสองมีสิทธิ์ถามใครก็ได้หนึ่งคนถ้าไม่แน่ใจในคำตอบของตนเอง

กติกาข้อที่สอง นักสู้มีสิทธิ์ขอพักเป็นเวลาครึ่งชั่วโมง

กติกาข้อที่สาม นักสู้ต่างฝ่ายต่างถามอีกฝ่ายละสามคำถาม ตอบถูกต้องคนละหนึ่งคะแนน ผู้ที่ได้มากกว่าเป็นฝ่ายชนะ หากได้คะแนนเท่ากันคำถามตัดสินจะต้องมาจากกรรมการ

เมื่อฟังกติกาแล้วผมนึกเป็นห่วงตุ๊กตาเพราะท่าทางเธอฟังกติกาไม่รู้เรื่อง เธอนั่งจ้องดูคนนั่นทีคนนี่ทีด้วยดวงตาไร้เดียงสา ผมเริ่มไม่มั่นใจว่าตุ๊กตาจะเอาชนะไบโป้นได้ อาจจริงอย่างที่โด่งบอก ตุ๊กตาเป็นเพียงเด็กเล็ก ๆ เธอจะตอบปัญหายากๆ ได้หรือ

ใกล้ถึงเวลาที่นักสู้ทั้งสองต้องปะทะกันแล้ว ไบกาตและลุงอันนั่งอยู่ในที่กรรมการ และผมกับโด้งก็นั่งลุ้นอยู่ข้างหลังตุ๊กตา ผมบอกน้องสาวว่า ถ้าเธอไม่มั่นใจคำตอบใดให้รับถามผม แล้วโด้งก็แย้งพูดบ้างว่าให้ถามเขาดีกว่า ตุ๊กตากลับพูดว่า

"หนูจะถามหมดทุกคนเลย"

"ไม่ได้ ถามได้คนเดียว" ผมรีบบอกเธอ

คำถามแรกไบโป้นเป็นผู้ถามก่อน เพราะเขาเลือกจับไบไม่ได้ไบใหญ่กว่า ตุ๊กตาจึงเป็นฝ่ายตอบ

"อะไรเอ่ย เหมือนกันที่สุดในโลก"

ตุ๊กตาทำท่าคิดหนัก คิ้วทั้งสองขมวดจนขีดกัน ผมเริ่มนึกหาคำตอบ แล้วผมก็นึกไม่ออก ผมคิดว่าตุ๊กตากงไม่รู้อะไร โด้งกับลุงอันตบมือเป็นจังหวะให้กำลังใจเธอ ผมจึงตบมือเข้าจังหวะตามไปด้วย แล้วสັกพักตุ๊กตาก็ก้าวขึ้นว่า

"หนูรู้แล้วค่ะ ท้องฟ้าเวลากลางคืนที่บ้านของหนูกับที่นี่ เป็นสีดำเหมือนกันที่สุดในโลกเลย"

ไบกาตขานคะแนนตุ๊กตาทันที ผมและโด้งรีบกระโดดจับมือกัน ตอนนี้ตุ๊กตาน่าอยู่หนึ่งคะแนนต่อศูนย์คะแนน ผมเริ่มมีความหวัง ถ้าตุ๊กตาสามารถเอาชนะไบโป้นได้ เธอจะกลายเป็นวีรสตรีไปทันที เพราะเธอจะช่วยทำให้ไบโป้นยอมจำนน ถ้าเขายึดมั่นในคำพูดจริงๆ

ไบโป้นั่งนิ่ง รอฟังคำถามของตุ๊กตา ผมเองก็อยากรู้ว่าเธอจะถามอะไร

“อะไรเอ่ย เป็นสิเขียว!”

ผมจะบ้าตาย! ตึกตากลมคำถามแบบนี้ได้อย่างไร มันเป็นคำถามที่ใครๆ ก็ตอบได้ถ้าไม่ใช่คนตาบอด ได้ถึงกับหงุดหงิดเมื่อไปป้อนตอบว่า

“ตันไม้”

แต่ลุงอันกลับขานคะแนนตึกตากลม ทุกคนมีปฏิกิริยา โดยเฉพาะไปป้อนเขาต่อว่าขึ้นทันที

“กรรมการซีโกง”

“ผมไม่ได้ซีโกง แต่เพราะคุณตอบผิดจริงๆ คำถามว่า อะไรเอ่ย เป็นสิเขียว คุณตอบว่าตันไม้ ซึ่งตันไม้ไม่ได้มีสีเขียวเสมอไป บางตันก็มีดอกสีแดง สีขาว ตันไม้บางชนิดก็มีใบสีแดง สีเหลือง และที่สำคัญ ตันไม้มีลำต้นเป็นสีน้ำตาล ไม่ใช่สีเขียว มันจึงเป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง”

ผมกับได้รื้บกระโดดกอดกันอย่างดีใจ ผมเริ่มมั่นใจแล้วว่าเราส่งตัวแทนไปต่อสู้กับไปป้อนไม่ผิดแน่ ตึกตากล่นเกมทายปัญหาเก่งจริงๆ ผมคิดว่าคำถามง่ายๆ ของเธอจะเป็นคำถามได้เปล่าของฝ่ายตรงข้าม แต่แล้วกลับพลิกล่ือก

คำถามต่อไป ไปป้อนต้องเป็นฝ่ายถาม เขาเริ่มมีสีหน้าเคร่งเครียด ใบหน้าสีดำของเขาเริ่มมันจนขึ้นเงา

“อะไรเอ่ย ใหญ่กว่าฟ้า เล็กกว่ารูเข็ม”

โอ้โฮ! ผมเริ่มปวดหัว ขณะที่ตึกตากล่นกำลังใช้ความคิด ผมเองก็คิดไปด้วย ถ้าเธอถามผมขึ้นมา ผมจะตอบว่าอะไรยังไม่รู้เลย มันเป็นคำถามที่ยาก และทุกคนก็มีสีหน้าเคร่งเครียด ยกเว้นไปป้อน เขาเริ่มยิ้มออก

ใบกาตรีบเสนอว่า

"ตุ๊กตามีสัทธัมมใดก็ได้คนหนึ่ง จะถามผม ใบกร้อม ตุ้ โต้ง หรือ
ลุงอ้น"

ตุ๊กตาตอบโดยไม่คิดว่า "ไม่ถามค่ะ"

โต้งตะโกนขึ้นว่า

"โธ่เอ๊ย! ไ้อ้คนอวดเก่ง"

แล้วตุ๊กตาก็ตอบว่า

"คนอวดเก่ง"

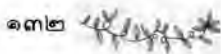
ทุกคนแปลกประหลาดใจในคำตอบของตุ๊กตา เพราะไม่มีใครคาด
คิดว่าเธอจะเอาคำตอบว่าของโต้งไปเป็นคำตอบโดยไม่หยุดคิดเลย

ใบกาตคิดอยู่ชั่วครู่แล้วเขาก็ชวนให้คะแนนตุ๊กตาอีก คราวนี้ใบโป้น
คัดค้านเต็มที่ เขาเริ่มบอกว่ากรรมการไม่มีความยุติธรรม แต่แล้วใบกาต
ก็อธิบายว่า

"คนอวดเก่งนี้เราสามารถตีความได้ว่าเวลาที่เขาโอ้อวด หยิ่งลำพอง
ในความรู้สึกของตัวเองยิ่งใหญ่มากกว่าฟ้า แต่ในความเป็นจริงแล้วเขาหลอก
ตัวเอง หลอกคนอื่น เขาเล็กนิดเดียว เล็กกว่ารูเข็มด้วยซ้ำไป คนอวดเก่ง
มีความหมายอย่างนี้ ภายนอกใหญ่มากกว่าฟ้า แต่ภายในเล็กกว่ารูเข็ม"

ใบโป้นถอนหายใจเสียดังพริ๊ด เขายอมรับการตีความของใบกาต
แต่ก็ยังแสดงความไม่พอใจ เวลานี้คะแนนของตุ๊กตาน่าอยู่สามคะแนนแล้ว
เขาไม่มีสิทธิ์ชนะในคำถามปกติ จะต้องทำคะแนนติดันให้ได้อีกสาม
คะแนนสุดท้าย และตัดสินด้วยคำถามจากกรรมการ ซึ่งหมายความว่าต่อ

จากนี้ไปโป้นไม่มีสิทธิ์แพ้อีก เขาจะต้องทำคะแนนให้ได้สถานเดียว

พวกเราเริ่มเห็นชัยชนะอยู่รำไร ผม โต้ และโบกร้อมเริ่มร้องเชียร์ ตึกตาเป็นจิ้งหะ แต่ลุงอันกลับร้องเชียร์ไปโป้นว่า

“ไปโป้นขอให้นายสู้ต่อไป ฉันทิ้งกำลังใจนาย”

ตึกตาเริ่มคำถามต่อไปว่า

“อะไรเอ่ย เหมือนผีแต่ไม่ใช่ผี”

ไปโป้นขอพักครึ่งชั่วโมงผมรู้ว่าเขาเครียดกับการตอบคำถามข้อนี้มาก ถ้าเขาตอบผิด เขาจะแพ้ทันทีโดยไม่ต้องสู้กันต่อไปอีก เพราะสี่ต่อคุณนั่น คือตึกตาชนะขาด

ลุงอันแนะนำไปโป้นให้ถามใครก็ได้ ถ้าเขาไม่รู้คำตอบหรือไม่แน่ใจ แต่นักสู้ผู้หยิ่งทะนงอย่างไปโป้น กลับไม่ยอมทำตามคำแนะนำของลุงอัน เขาขอตัวเดินเล่นในละแวกใกล้ๆ นี้ ดินแดนแห่งความเหมือนเต็มไปด้วยต้นไม้แฝบสีเขียว ผมคิดว่าถ้ามองใกล้ๆ คงเหมือนเวลายืนอยู่ชายทะเล แล้วมองขึ้นไปบนภูเขาที่ปกคลุมด้วยต้นไม้แฝบสีเขียวครึ้ม ดินแดนแห่งความเหมือนทำให้ผมนึกถึงบรรยากาศของภูเขาริมทางเวลาที่แล่นรถผ่าน มองดูคล้ายดินแดนสีเขียวที่เต็มไปด้วยต้นไม้ แต่ตอนนี้ผมไม่ได้มองจากที่ใกล้ๆ ผมอยู่ในดินแดนที่เต็มไปด้วยต้นไม้จริงๆ และเป็นต้นไม้ขนาดใหญ่ มากแฝบสีเขียวคลุมไปทั่วบริเวณ เมื่อไปโป้นเดินออกไป พวกเราจึงมองไม่เห็นว่าเขาหายไปไหน

“ถ้าเขาไม่กลับมาเล่นต่อล่ะครับ” โต้ถามขึ้น

“ไม่มีทาง เขาต้องกลับมา” ลุงอันตอบ

"เรารู้หรือเปล่าว่าอะไรเหมือนผีแต่ไม่ใช่ผี" ผมถามตุ๊กตา

"หนูไม่รู้" ตุ๊กตาตอบ

ลุงอันถอนใจเบาๆ แล้วพูดว่า

"ถามในสิ่งที่ตัวเองก็ไม่รู้ แล้วถ้าอีกฝ่ายตอบ เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาตอบถูกหรือผิด"

พวกเราทุกคนร้องฮือขึ้นพร้อมกัน ถ้าไบโป้นให้ตุ๊กตาเฉลย เธอจะเฉลยได้อย่างไร คราวนี้เห็นทีไบโป้นคงไม่ยอมแน่

ไบโป้นเดินกลับมา แล้วนั่งลงตรงที่เดิมเพื่อตอบคำถาม

"คำตอบก็คือตัวฉันเอง"

ทุกคนเงยบกริบ ไบกาดแสดงอาการครุ่นคิดออกมาทางดวงตา แล้วเขาก็ขานให้คะแนนไบโป้น ตอนนี้คะแนนอยู่ที่ตุ๊กตาได้สามคะแนน และไบโป้นได้หนึ่งคะแนน

ผมเริ่มตื่นเต้น ไบโป้นกลับมาด้วยท่าทางที่มั่นใจเต็มเปี่ยม ผมอยากรู้ว่าเขาหายไปไหนมา บางทีเขาอาจไปถามใครสักคนโดยไม่ให้พวกเรารู้ ก็แน่ละ เขาคงไม่ไวใจพวกเรา ไม่ว่าผม โต้ ไบกร้อม ลุงอัน ต่างก็เป็นฝ่ายเดียวกัน เขาย่อมไม่เชื่อว่าพวกเราจะช่วยเขาจริงๆ แต่ผมคิดว่าถ้าไบโป้นตอบไม่ได้แล้วถามผม ผมก็จะตอบอย่างดีที่สุด เพราะเมื่อเขาไวใจผม ผมก็จะไม่ทำร้ายเขาเด็ดขาด แต่ไบโป้นไม่ไวใจผม และไม่ไวใจใครสักคนที่อยู่ตรงนี้เลย

ไบโป้นถามคำถามที่ห้า เขาถามว่า

"อะไรเอ๋ยมี่พันตา"

ผมถึงกับสะอึก ช่างเป็นคำถามที่ยากเสียจนไม่รู้จะตอบอย่างไร ผมนึกถึงสับปะรดแต่นั้นก็ไม่ถึงพันดาแน ผมอยากรู้ว่าเด็กฉลาดอย่างตุ๊กตาจะตอบว่าอะไร

ตุ๊กตาหันไปถามลุงอ้น ผมเห็นลุงอ้นมองหน้าไบโป้น แล้วเขาก็คิดอยู่ชั่วครู่จึงพูดว่า

"พ่อไม่รู้ เสียใจด้วยนะ ตุ๊กตา พ่อตอบไม่ได้"

ตุ๊กตาหมดสิทธิ์ถามคนอื่นแล้ว เธอจะต้องตอบด้วยตนเอง แล้วเธอก็ตอบว่า

"คนหำร้อยคน"

ผมตบมือดีใจ คิดว่าเธอตอบถูกแน่ แต่ไบกาตกลับพูดว่า

"คนหำร้อยคนไม่ถือว่าเป็นสิ่งเดียว ซึ่งคำว่าอะไรเอ่ยมีความหมายว่า จะต้องเป็นหนึ่งสิ่งเดียวกัน คนหำร้อยคนไม่มีความเหมือนกัน ถือว่าเป็นสิ่งเดียวกันไม่ได้"

ผมไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมไบกาตถึงตัดสินใจให้ตุ๊กตาแพ้ ตอนนี้ทุกคนอยากรู้ว่าคำตอบนั้นคืออะไร

ไบโป้นหัวเราะก๊อง เขาพูดว่า

"คำถามนี้ ไบกาตรู้ดีอยู่แก่ใจ นายอ้นเองก็เช่นกัน ทำไมไม่ช่วยฝ่ายตัวเอง"

ไต้กับผมตะโกนขึ้นเกือบจะพร้อมกันว่า

"จริงหรือฮะ!"

"คำตอบคือต้นหูกวางพันตา มันคือต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ของดินแดนแห่งความเหมือน พ่อเคยรู้จัก แต่พ่ออยากให้ตุ๊กตารู้จักด้วยตนเอง พ่ออยากให้ตุ๊กตาเป็นนักสู้ผู้หยิ่งทะนง"

แม้ผมจะเสียใจที่ลุงอ้นไม่ยอมช่วยตุ๊กตา แต่ผมก็มั่นใจว่าตุ๊กตาจะต้องชนะ ผมยังเชื่อว่าตุ๊กตาจะต้องถามคำถามสุดท้ายได้

คำถามสุดท้าย ตุ๊กตาเป็นฝ่ายถาม เธอถามว่า

"อะไรเอ่ยมีผมสีชมพู ตาสีฟ้า ชุดสีขาว รองเท้าสีแดง"

ทุกคนเงยบ ลักพักจึงมีเสียงฮือฮอล ผมและโด้งพยายามคาดเดาว่าคำตอบคืออะไร แต่ผมไม่รู้จริงๆ ว่าคำตอบนั้นคืออะไรกันแน่ บางทีตุ๊กตาอาจหมายถึงตุ๊กตา แต่ตอบแค่ตุ๊กตาคงไม่ได้เพราะในโลกนี้อาจมีตุ๊กตาเป็นล้านๆ ตัว บางตัวมีผมสีดำ สีน้ำตาล ไม่ใช่สีชมพู คำตอบนี้จึงมีเพียงผู้ถามเท่านั้นที่จะเฉลยได้

ไบโป้นเองก็รู้ว่าคำตอบอาจหมายถึงตุ๊กตา เขาตอบว่า

"ตุ๊กตา..." แล้วเขาก็แสดงอาการหงุดหงิดที่คิดไม่ออก

คำถามนี้สำคัญมาก ถ้าไบโป้นตอบไม่ได้ ก็หมายถึงเกมยุติทันที ไบโป้นจะต้องเป็นฝ่ายแพ้ แต่ถ้าไบโป้นชนะ ก็จะตัดสินด้วยคำถามจากกรรมการ

ใบกาดขานว่าใกล้หมดเวลา ไบโป้นใช้เวลาพักไปแล้ว เขาจึงไม่มีสิทธิ์พักได้อีก ใบกาดนับ เก้า แปด เจ็ด หก ห้า สี่ สาม สอง หนึ่ง ศูนย์ ตอบเดี๋ยวนี้

ไบโป้นรีบตอบว่า "ตุ๊กตาของตุ๊กตา"

ทุกคนรอดูกตาเฉลย เธอพูดว่า

“ผิดค่ะ ดูกตาของหนูไม่มีผมสีชมพู ผมสีชมพู ตาสีฟ้า ชุดสีขาว
รองเท้านีแดง เป็นดูกตาของพีมาลี มันชื่อว่าดูกตานั่งกระแตะ ในโลกนี้มี
อยู่ตัวเดียว”

ไบโป้นประกาศยอมแพ้ดูกตา ผมเพิ่งคิดได้ว่าการเอาชนะไบโป้น
ไม่จำเป็นต้องใช้คนเก่งกล้าสามารถอะไร เพียงให้เด็กไร้เดียงสาคนหนึ่ง
เล่นเกมทายปัญหาด้วย ก็สามารถโค่นความหยิ่งทะนงของนักสู้ผู้ร้ายกาจ
อย่างไบโป้นได้แล้ว

ผมเริ่มเห็นหลายสิ่งหลายอย่างเปลี่ยนไป เด็กเล็กๆ อย่างดูกตาไม่ได้
ทำแต่เรื่องยุ่งยากให้ทุกคนเป็นห่วง แต่เธอมีความหมายต่อการเดินทาง
ผจญภัยที่นี้มาก ทุกคนต่างมีความหมายและไม่มีใครเป็นตัวถ่วง ผมเห็น
คุณค่าของทุกสิ่งทุกอย่างหลังการต่อสู้ระหว่างไบโป้นกับดูกตาลิ้นสุดลง

บทที่ ๑๕

นุควางพันตา

เมื่อไบโป้นพ่ายแพ้ตกตาแล้ว เขาก็ยอมรับข้อเรียกร้องของไบกาด และลุงอัน แต้ยื่นข้อเสนอมว่า

"ฉันยอมเปลี่ยนแปลงตามความประสงค์ของนาย แต่นายจะต้องแลก กับสัญญาหนึ่งข้อ นายจะยอมหรือไม่"

"สัญญาอะไร" ไบกาดถาม

"ไม่เกี่ยวกับนาย แต่เกี่ยวกับนายอันเท่านั้น" ไบโป้นตอบ

"สัญญา" ลุงอันตอบทันที

ผมรีบคัดค้าน เพราะถ้าสัญญานั้นมีผลร้ายต่อลุงอัน จะทำอย่างไร การจะรับปากสัญญาอะไร เราควรพึงเสียก่อนว่าจะยอมทำตามได้ไหม แต่ ลุงอันกลับพูดอธิบายว่า

"ฉันรู้ว่านายต้องการให้ฉันทำตามสัญญาเดิม คือมาอยู่ในดินแดน แห่งความเหมือนกับนายที่นี้ตลอดไป ครั้งหนึ่งฉันเคยผิดสัญญาทำให้นาย เกลียดชังมนุษย์ และไม่ไว้วางใจใครอีก ฉันจะชดใช้ความผิดโดยการอยู่กับนาย

จนกว่านายจะไม่ต้องการฉัน"

ผมรู้ว่าลุงอันพูดจริง แต่ลุงจะอยู่ที่นี้ตลอดไปได้อย่างไร ลุงยังมีครอบครัว มีคุณป้ามัทรี พี่มาลี โต้ง และตุ๊กตา ทุกคนจะต้องอยู่พร้อมหน้ากัน ผมไม่อยากให้ลุงอันจากคนในครอบครัวที่อบอุ่นไปเลย ผมคิดว่าคนที่ควรอยู่ที่นี้น่าจะเป็นผมมากกว่า ผมตั้งใจจะอยู่ดินแดนแห่งความเหมือนตลอดไปตั้งแต่แรก ผมมาที่นี่เพื่อหนีครอบครัวแตกแยกของผม หนีปัญหาส่วนตัวที่ผมจะต้องกลับไปสอบซ่อมให้ผ่าน ผมอยากต่อรองกับไบโป้นให้เขาเลือกผมแทนลุงอัน

"ให้ผมสัญญาแทนลุงอันเถอะนะ ผมอยากอยู่ดินแดนแห่งความเหมือน ผมชอบที่นี่มาก"

ไบโป้นจ้องมองผมอย่างใช้ความคิด แล้วพูดว่า

"เธอชอบที่นี่หรือ"

"ครับ ผมรู้ว่าจะใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนนี้ยังไง"

"เธอยังไม่รู้อะไรอีกมาก เมื่อฉันยอมเปลี่ยนแปลงพลังในตัวฉัน อำนาจ ความแตกต่างก็จะค่อยๆ ถูกทำลายลง รอยต่อระหว่างโลกคู่ขนานก็จะเชื่อมเข้าหากัน ถึงเวลานั้นดินแดนแห่งความเหมือนจะเกิดแผ่นดินไหวอย่างหนัก ความแตกต่างจากโลกมนุษย์จะแทรกแซงเข้ามาทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง มนุษย์ไบโป้นจะต้องพบกับภัยพิบัติก่อนดินแดนจะสงบอีกครั้ง พลังความแตกต่างในตัวฉันช่วยต้านเวลาที่โลกคู่ขนานจะเชื่อมเข้าหากันไว้ ถ้าฉันทำลายพลังนี้ ดินแดนแห่งความเหมือนก็ต้องพบปัญหาที่ฉันบอก"

"ตอนนี้เราอย่าเพิ่งคิดว่าใครจะอยู่ที่นี้เลย ไบโป้นจะยอมเปลี่ยนแปลงพลังในตัวเองหรือเปล่า คุณแพ้ตุ๊กตาแล้ว คงไม่คิดกลับคำ" ไบกาดาคัดค้าน

เอาคำยืนยันกับใบปิ่น ระหว่างที่รอให้ใบปิ่นตัดสินใจ ลุงอ้นก็ร้องเพลงขึ้น

ในดินแดนแห่งความเหมือน
 ที่นี่ย่ำเตือนคำสัญญา
 อยู่ไกลกันสุดฟากฟ้า
 ชี้อะดาของพวกเรา
 ในความต่างมีความรัก
 ผูกสมัคไว้คอยเฝ้า
 เพื่อนในยามทุกข์เหงา
 มองดูเงาจะเข้าใจ
 พลังใบไม้แห่งคุณธรรม
 ช่วยชี้นำแสงสว่างไสว
 รวมความต่างกับความเหมือนไว้
 หลอมรวมภายในมนุษย์
 เด็กน้อยลืมหาดูโลก
 เสร้าโศกและสุขสุดสุด
 เหมือนต่างเรียนรู้เป็นชุด
 พรายพร่างผ่องผุดแปดเปื้อน
 โลกคู่ขนานมีอยู่ทุกที่
 จะดีหรือชั่ว แตกต่างหรือเหมือน
 ขาวดำ มีดสว่าง ร้างเลือน
 เฝ้าอยู่เป็นเพื่อนทุกดินแดน

เพลงของลุงอันเพิ่งจบลงไป ไบโป้นยอมรับเงื่อนไขทั้งหมด ความหวังที่พวกเราเคยกำลังจะเป็นจริง แต่จะต้องแลกกับมหันตภัยชั่วคราวต่อระหว่างโลกคู่ขนาน เมื่อใดที่พลังความต่างในตัวไบโป้นค่อยๆ สลายลงในดินแดนแห่งความเหมือนจะไม่มีแรงต้านความแตกต่างจากโลกมนุษย์ถึงเวลานั้น ทุกคนในที่นี้อาจต้องตาย อย่าว่าแต่ผม ไตง ตุ๊กตา หรือลุงอันที่เป็นมนุษย์เลย มนุษย์ไบไม่อย่างไบโป้น ไบกาต ไบกร้อม ไบสร้อย ไบสวย ก็ต้องตายด้วย

ผมไม่กลัวอะไรอีกแล้ว พวกเราผ่านความตายมามากหลายครั้ง จนรู้ว่าทุกขณะ ทุกเวลา ทุกสถานที่ ล้วนเต็มไปด้วยภัยอันตราย ขอเพียงมีกำลังใจในการต่อสู้กับภัยต่างๆ นั้นก็พอ

ไบโป้นยอมไปที่อาศรมอนุรักษ์ในดินแดนอิสระเพื่อรับการรักษาจากไบสร้อย เขาจะต้องกินยาสมุนไพรเพื่อละลายฤทธิ์เสพยาติดของหนู่าสีน้ำเงิน ไบกาตวางแผนให้ไบโป้นประกาศคืนความเหมือนให้แก่ดินแดนแห่งความเหมือน พวกสมุนของไบโป้นจะได้ยอมจำนนด้วยทั้งหมด

ลุงอันจะรอทุกคนอยู่ที่นี้ก่อน ผม ไตง และตุ๊กตาก็จะอยู่ที่นี้ด้วย เราวางแผนล่วงหน้าถึงเหตุการณ์รอยต่อคู่ขนานเปิด ถ้าทุกคนรวมตัวกันและใช้พลังไบไม้แห่งจักรวาลต่อต้านพลังความต่างในโลกมนุษย์ไว้ ดินแดนแห่งความเหมือนก็จะปลอดภัย

ผมฟังไบกาต ไบกร้อม ไบโป้นเจรจาต่อรองกันอย่างไม่เข้าใจมากนัก พวกเขารู้ว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นถ้าการรักษาไบโป้นล้มเหลว ดินแดนแห่งความเหมือนก็จะถูกทำลายด้วยพลังความแตกต่างจากการเปิดรอยต่อของโลกคู่ขนาน เรื่องราวที่ยังไม่เกิดขึ้นนี้ทำให้พวกเด็กๆ พวกกันจินตนาการไปต่างๆ นานา ตุ๊กตาบอกว่าดินแดนแห่งความเหมือนคงจะระเบิดตูมแล้ว

หายไป แต่ต้องกลับคิดว่าดินแดนแห่งความเหมือนคงจะค่อยๆ ถล่มลงเหมือนแผ่นดินไหว แต่สำหรับผม การล่มสลายของดินแดนแห่งความเหมือนอาจเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเช่นตอนนี คงไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่าการที่มนุษย์ใบไม้ถูกคุกคามด้วยโรคเลือดสีเขียวโหลไม่หยุด และการยึดครองของใบโป้น

ใบกาดตกลงกับใบโป้นได้อย่างสันติ ใบโป้นยอมประกาศคืนความเหมือนให้แก่ดินแดนของเขา พวกสมุนของใบโป้นตกลงตามไปที่อาศรมอนูรักษ์เพื่อรักษาตัว ทั้งหมดต้องการให้ใบไม้ประจำตัวของตนกลับมาเป็นสีขาวดังเดิม ใบสร้อยพร้อมที่จะช่วยเหลือพวกเขาอยู่ที่อาศรมอนูรักษ์

ข้อแม้ของใบโป้นก็คือ ลุงอันจะต้องอยู่ที่นี้ตลอดไป

พวกมนุษย์ใบไม้กำลังออกเดินทางไปอาศรมอนูรักษ์ พวกเขาจะต้องกลับไปย้งบ่อน้ำค้างพันปีอีกครั้ง ผมรู้สึกหวาดเสียวแทน การไป-มาระหว่างดินแดนอิสระกับดินแดนแห่งความเหมือนไม่ใช่เรื่องง่ายเลย โชคดีที่พวกมนุษย์ใบไม้ให้พวกเรา (หมายถึงผม โต้ง ตุ๊กตา และลุงอัน) เฝ้ารออยู่ที่นี้

โต้งชวนผมออกสำรวจบริเวณรอบๆ ที่พักของใบโป้น แต่ลุงอันกลับบอกว่าจะพาพวกเราไปคารวะหูกวางพันตา

"อยู่ใกล้ไหมอะ" ผมถาม

"ลุงก็ชักจะลึ้มๆ แล้ว แต่คิดว่าคงอยู่ไม่ไกลจากอาศรมนี้"

ตุ๊กตาเก็บดอกไม้สีขาวขึ้นมาจากพื้นดิน ส่งให้ลุงอันดู

"นี่ดอกอะไรคะ พ่อ"

"ดอกเสมือนมิตร" ลุงอันตอบ

"ทำไมชื่อแปลกจัง ไม่มีในโลกของเราใช่ไหมครับ" ผมถามขึ้นอีก

"มันเป็นดอกไม้มีพิษ แต่ก็มีประโยชน์ ตอนกลางวันเป็นสีขาว ตกกลางคืนจะเป็นสีเทา ถ้าขึ้นใช้กินเป็นยาถ่าย ถ้าแห้งใช้กินเป็นยาพิษ ตอนลูงอยู่ที่นี้ มันเป็นดอกไม้ชนิดเดียวในดินแดนแห่งความเหมือน แต่เวลานี้ที่นี้มีดอกไม้หลากหลายชนิด"

"เพราะพลังความต่างแทรกซึมเข้ามาทำให้ที่นี่เปลี่ยนไป แล้วหูกวางพันดาจะเหมือนเดิมหรืออะ" ผมลองเสนอความคิดเห็น ลูงอันเก็บดอกเสมือนมิตรใส่กระเป๋ากางเกง เวลานี้ในกระเป๋ากางเกงทั้งสองข้างของลูงอันตุงไปด้วยใบไม้ดอกไม้สารพัดชนิด ไม่ใช่แต่ลูงอันหรอก ผม โต้ง และตุ๊กตาต่างก็เก็บสิ่งที่พวกเราสนใจใส่กระเป๋าทุกใบที่มีอยู่ในเสื้อผ้าของเรา

ระหว่างที่พวกเรากำลังเดินอยู่ในวงล้อมของต้นหญ้าสูงทึบนั้น ผมก็ถูกใบหญ้าสูงทึบพันรอบขาซ้าย ตุ๊กตาโดนเข้าที่แขนขวา โต้งกำลังติดหนึบที่เท้าทั้งสองข้าง เหลือเพียงลูงอันที่รอดพ้นพิษสงของต้นหญ้าชนิดนี้

"บอกให้ใช้เถาดำสิงกวาดไปรอบๆ ก่อนจะเดินผ่านหญ้าสูงทึบก็ไม่มีใครทำตาม เห็นไหมว่ามันเป็นหญ้าที่ชอบเกาะไปทั่ว"

ผมจำได้ว่าลูงอันบอกเรื่องนี้ตั้งแต่ก่อนออกเดินทาง แต่พวกเรามัวสนใจเก็บใบไม้ดอกไม้แปลกตาจนลืมเรื่องต้นหญ้าสูงทึบไป กว่าพวกเราจะแกะหญ้าออกจากตัวได้ก็เสียเวลานาน เพราะมันชอบเกาะแข่งเกาะขา พันแขนพันมือไปทั่ว ราวกับว่ามันหลงรักพวกเรามากมาย ต้นหญ้าสูงทึบขึ้นล้อมเป็นวง คล้ายด่านกับดักให้คนผ่านทางหลงทาง เพราะมัวแต่แกะต้นหญ้า ที่มาเกาะตามร่างกายออก อาจทำให้เส้นทางที่ตั้งใจจะไปได้

ต้นหญ้าสูงทึบไม่น่ากลัวเลย มันทำให้พวกเราเสียเวลานิดหน่อย

แต่ก็สนุกดี ไม่เหมือนตอนที่ผมตกลงไปในบ่อน้ำค้างพันปีแล้วเจอมนุษย์
เถาวัลย์ที่ติดหนึบเป็นเนื้อเดียวกับผม ตอนนั้นผมรู้สึกหวาดกลัว แต่เมื่อ
เขาตายไป ผมก็เสียใจ ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผมผ่านเรื่องหน้าสิ่วหน้าขวาน
จนต้นหญ้าलगทศกลายเป็นเพียงเรื่องเสียเวลานิดหน่อย โต้งและตุ๊กตาก็
รู้สึกเหมือนผม พวกเขาไม่ตกใจหวาดกลัว กลับรู้สึกรำคาญแต่ก็สนุก
เวลาที่ผมปิดต้นหญ้าलगทศออกไปแล้วมันก็กลับขึ้นมาเกาะอีก จนต้อง
ดึงมันให้หลุดออกจากดิน ผมนึกถึงแมวเวลาที่มันชอบเคล้าแข้งเคล้าขา
ไล่ให้ไปก็ไม่ยอมไปจนต้องถีบไปแรงๆ มันเหมือนที่ผมบอกจริงๆ

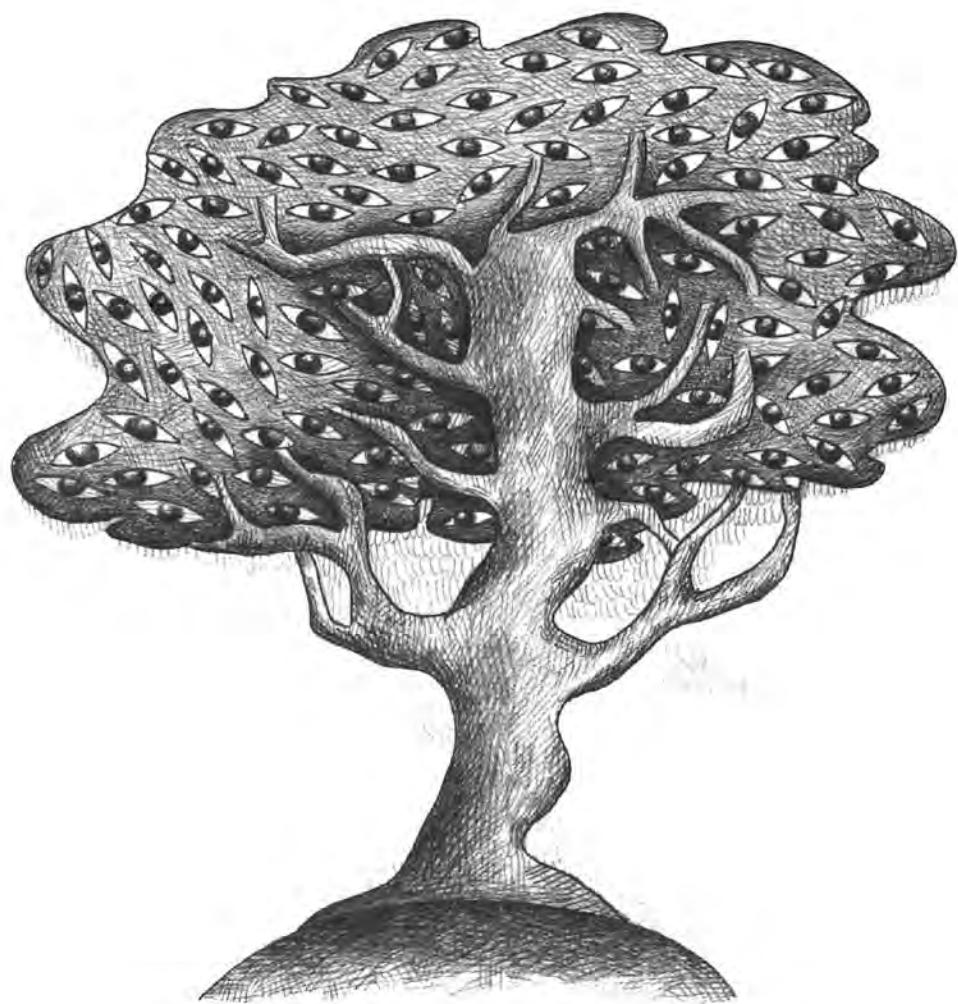
ในที่สุดพวกเรา ก็หลุดออกจากต้นหญ้าलगทศ ลุงอันให้พวกเราถือ
เถาดำสิงไว้ และกวาดไปรอบๆ ก่อนจะเดินผ่าน เถาดำสิงในดินแดนแห่ง
ความเหมือนนี้คล้ายเครื่องดูดฝุ่นเปี้ยบเลย มันจะดูดสิ่งที่อยู่ตรงหน้าให้
ลอยไปไกลในรัศมีกว่าสองเมตร ต่างจากเครื่องดูดฝุ่นที่ดูดเข้ามาอยู่ภายใน
เครื่องไม่ได้

ถ้าผมอยู่ที่นี้ สิ่งแรกที่ผมจะต้องเรียนรู้ก็คือ ต้นไม้ทุกชนิดมีความ
สามารถอะไร เพื่อผมจะได้ใช้มันอย่างถูกต้อง

หูกวางพันตาเป็นต้นไม้ใหญ่ ใบสีแดงทั้งต้น แต่ละใบมีตาอยู่หนึ่งตา
มีลักษณะคล้ายตาของพวกมนุษย์ใบไม้ หรีเล็กและกะพริบได้ มันเป็นต้นไม้
ที่สามารถมองเห็นและพูดได้ ตอนแรกผมพยายามค้นหาว่าปากของ
มันอยู่ตรงไหน แต่หาเท่าไรก็ไม่พบ ลุงอันจึงต้องบอกพวกเรา

"ปากของหูกวางพันตาอยู่ที่รากแก้ว"

ผมลองฟังเสียงพูดของมันอีกครั้ง เสียงนั้นดังออกมาจากพื้นดิน
จริงๆ

ตุ๊กตาถามหูกวางพันดาว่า

"เธอเห็นฉันไหม"

"เห็นสิ เธอเป็นมนุษย์ตัวเล็กที่น่าสนใจทีเดียว" หูกวางพันดาตอบ

"เขาบอกว่าหนูน่าสนใจ" ตุ๊กตารับอวด

ผมไม่รู้จะคุยอะไรกับหูกวางพันดา ไต๋งและตุ๊กตาช่วยกันชักจูงผม ไม่มีอะไรจะถาม จนกระทั่งเสียงของหูกวางพันดาเริ่มแปร่งไป ลมพัดแรง ขึ้นเรื่อย ๆ ใบสีแดงร่วงพรุ แผ่นดินเริ่มไหวจนผมรู้สึกยืนไม่อยู่ ลุงอันรีบสั่งให้พวกเราเกาะหูกวางพันดาเอาไว้

"ดีมาก เกาะฉันไว้ให้แน่น ๆ ตอนนี้โลกคู่ขนานกำลังจะเปิดรอยต่อเข้าหากันอีกครั้ง ทุกคนจงระวังตัวไว้"

ผมกอดลำต้นหูกวางพันดา พวกเราทุกคนก็กอดลำต้นหูกวางพันดาไว้อย่างดีที่สุด ได้ยินเสียงลมหอบใบสีแดงลอยว่อน แผ่นดินแผดเสียงร้องอย่างน่ากลัว แต่หูกวางพันดากลับปละบโยนพวกเราทุกคนด้วยเสียงเพลงแสนไพเราะ

อย่ากลัวธรรมชาติที่แสนใจดีเลย เด็กน้อยผู้บริสุทธิ์

พวกเธอคือแสงในดวงใจของฉัน

ขอเพียงเธออย่าทำร้ายดวงตาไป

ธรรมชาติก็จะไม่ทำร้ายเธอ ผู้อยู่ในสายลมสีทอง

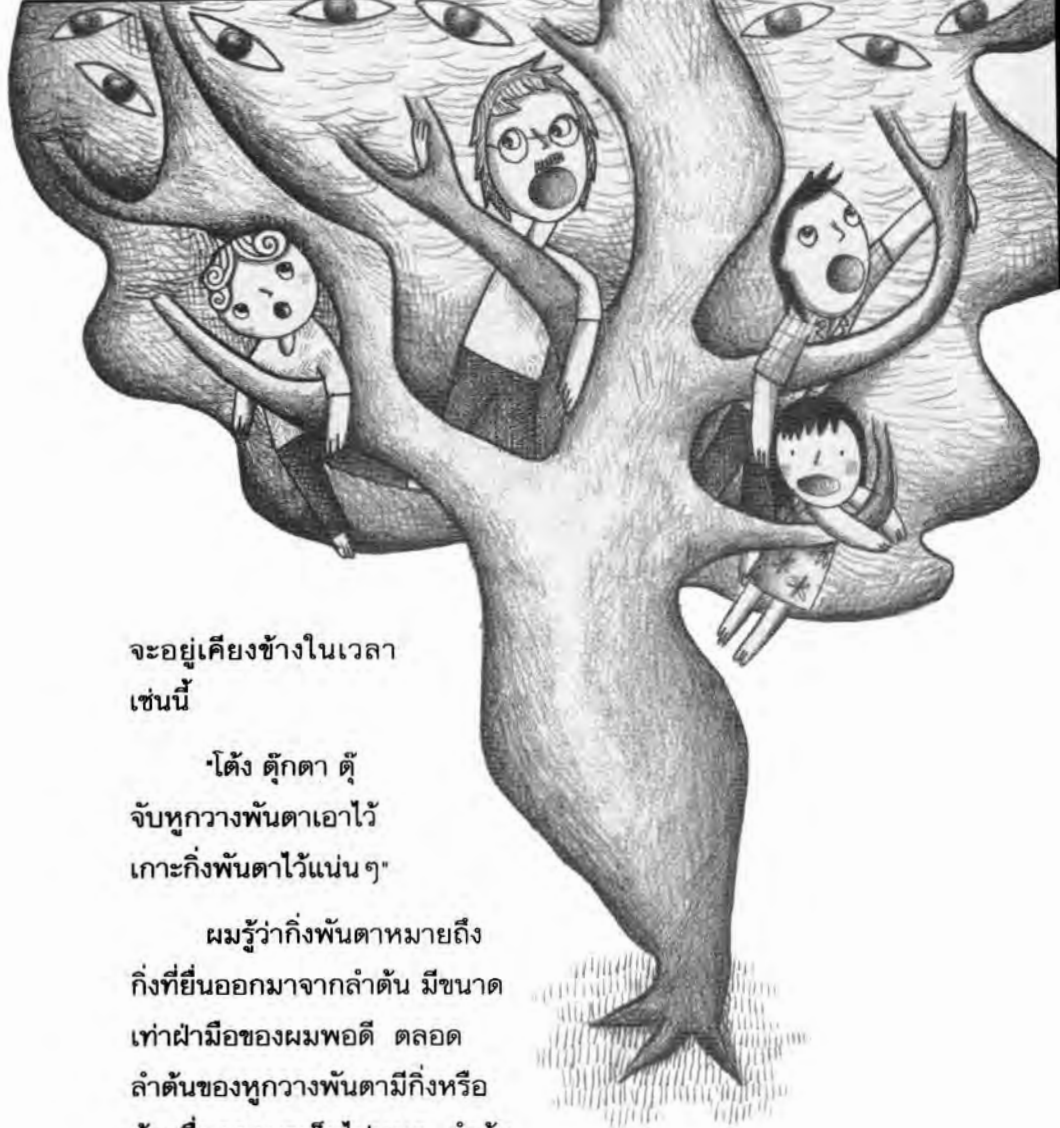
บทที่ ๑๖

โลกคู่ขนาน

แผ่นดินสั่นไหวราวกับคลื่นในทะเล ผมรู้สึกวิ่งเวียนอยากรจะอาเจียน
ลุงอันสั่งให้พวกเราเกาะหูกวางพันดาไว้เป็นระยะๆ เสียงเพลงยังคงดังไม่
หยุด เวลานี้มีเงาซ้อนในบริเวณรอบๆ ต้นไม้ทุกต้นมีเงาเหลื่อมกันคล้าย
มีการซ้อนทับของโลกอีกใบ ผมเห็นเงาลุงอัน โด่ง และตุ๊กตาซ้อนอยู่ข้างๆ
ตัวของพวกเขา แน่นอน ตัวผมก็ต้องมีเงาแบบนี้เหมือนกัน!

เงาของหูกวางพันดาทาบบอยู่บนพื้นดินที่กำลังกระดกขึ้นกระดกลง
ถ้าตอนนี้พวกเราอยู่ในทะเล หูกวางพันดาก็เปรียบเสมือนเสากระโดงเรือ
มหาสมุทรที่มีค่าต่อลูกเรือที่กำลังจะจมน้ำตาย ผมไม่เคยคิดว่าชีวิตนี้จะเจอ
เจอกับเหตุการณ์ร้ายๆ ครึ่งแล้วครึ่งเล่า แต่เมื่อผมมีครอบครัวของลุงอันอยู่
ใกล้ๆ เป็นเสมือนเพื่อนตายที่คอยให้กำลังใจผม อาจจะยังดีกว่าการที่ผม
นอนหลับอยู่ในบ้านที่ปลอดภัยของพ่อแม่ แต่ไม่มีใครอยู่ใกล้ๆ เพื่อให้กำลังใจ
ในการดำรงชีวิตเลย

เสียงลุงอันเรียกชื่อเราทั้งสามตลอดเวลา ผมรู้สึกอบอุ่นใจและไม่กลัว
อันตรายที่กำลังเกิดขึ้น อย่างน้อยผมก็มีลุงอันและน้องอีกสองคนที่พร้อม

จะอยู่เคียงข้างในเวลา
เช่นนี้

“โด้ง ตุ๊กตา ตุ๊กตา
จับหูกวางพันตาเอาไว้
เกาะกิ่งพันตาไว้นั่นๆ”

ผมรู้ว่ากิ่งพันตาหมายถึง
กิ่งที่ยื่นออกมาจากลำต้น มีขนาด
เท่าฝ่ามือของผมพอดี ตลอด
ลำต้นของหูกวางพันตามีกิ่งหรือ
ก้านยื่นออกมาเต็มไปหมด ลำต้น
ไม่ได้เรียบเหมือนต้นไม้ใหญ่ทั่วไป
กิ่งหรือก้านนี้เองที่ทำให้พวกเราเกาะลำต้นหูกวางพันตาไว้ได้มันคง

“ระวัง! โลกคู่ขนานกำลังเคลื่อนซ้อนกันแล้ว”

หูกวางพันตาตะโกนบอกเสียงดังสนั่น แผ่นดินก็สั่นสะเทือนไปทั่ว
ปากของหูกวางพันตาอยู่ที่รากแก้วในผืนดินนี้ เมื่อตะโกนเสียงดัง ผืนดิน

ก็เลยลั่นสะเทือนไปตามแรงตะโกน ดุ๊กตาร้องเสียงดังว่า

"หนูอยากฟังเพลง หูกวางพันตาร้องเพลงอีกสิคะ"

หูกวางพันตาร้องเพลงขึ้นอีกครั้ง เสียงเพลงอ่อนโยนขับกล่อมให้พวกเราดีขึ้น เงาซ้อนที่เกิดขึ้นกำลังจะกลายเป็นตัวเป็นตนขึ้นมา ใครจะเชื่อผมบ้าง ผมกำลังบอกว่าเงากำลังจะกลายเป็นสิ่งที่เป็นตัวเป็นตนเงาของต้นหูกวางพันตากำลังจะกลายเป็นหูกวางพันตาอีกต้น โลกคู่ขนานกำลังจะเปิดรอยต่อเชื่อมเข้าหากัน ผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าโลกคู่ขนานที่ใครๆพากันหวาดกลัวนั้นมีความน่ากลัวเพียงใด ถ้าเงาของผมกำลังจะกลายเป็นตัวผมขึ้นมาอีกคนหนึ่ง ผมควรจะทำอย่างไรเพื่อให้ลุงอัน ไต้ง ดุ๊กตาจำตุ้คนเดิมได้ ผมไม่ต้องการให้เงามาแทนที่ตัวจริงของผม

หูกวางพันตาร้องเพลงใหม่ ทำให้ผมรู้สึกสงบลง

"อย่าเชื่อสายตาที่เธอเฝ้ามอง สิ่งของที่เห็นเป็นเพียงมายา
หลับตาแล้วค่อยมอง จดจ้องทุกสิ่งด้วยใจ
ใจเธอจะเห็นสิ่งที่เป็นความจริง ทุกสิ่งที่เป็นมายาหายไป
หลับตาแล้วใช้หูฟัง โลกนี้ก็ยังสดใส
เงาที่เห็นไม่มีวันมาใกล้ เพราะว่ามันไม่ใช่ความจริง
จงหลับตาสิ จงหลับตาสิ จงหลับไป..."

ผมเริ่มรู้สึกเคลิ้ม เพลงของหูกวางพันตาช่างไพเราะจริงๆ เด็กเล็กๆอย่างดุ๊กตาหลับปุ๋ยไปแล้ว ไต้งก็ค่อยๆเงิบเสียงลง ผมคิดว่าเขาคงจะหลับไปเหมือนกัน แต่ผมยังไม่หลับ ลุงอันพูดกับผมว่า

"ดู ลืมตาไว้ ถ้าเธอหลับตา เธอจะพลาดโอกาสเห็นเงามีชีวิตของตัวเอง"

ผมรู้สึกหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง เงาของผมกำลังเดินออกห่างตัวผมไปทีละก้าวๆ ผมเห็นเงาชัดขึ้น เงากำลังจะแยกไปอยู่อีกฝั่งหนึ่ง ผืนดินแยกออกเป็นสองฝั่ง แบ่งแยกกันระหว่างโลกของเงากับโลกของตัวจริง และช่วงรอยแตกนั้นก็เปรียบเสมือนกระจกกันระหว่างเงากับตัวจริง ลุงอันพูดถูกทุกอย่าง ถ้าผมหลับตา ผมก็จะไม่รู้ว่าลุงอันฝั่งไหนคือตัวจริง

ผมรีบปลุกโด้งและตุ๊กตาให้ตื่นขึ้น พวกเขามองเห็นฝั่งเงาและพยายามจะไปฝั่งนั้น ลุงอันพูดว่า

"พ่อยู่นี่"

เงาของลุงอันก็พูดว่า

"พ่อยู่นี่"

"อย่าเชื่อมั่น มันเป็นเงา" ผมรีบพูดขึ้นบ้าง

"อย่าเชื่อมั่น มันเป็นเงา" เงาของผมพูดตาม

"หนูจะเชื่อใครดี" ตุ๊กตาพูด

"หนูจะเชื่อใครดี" เงาของตุ๊กตาพูดตาม

โด้งตะโกนอย่างโมโหว่า

"หยุด! ทุกคนหยุดพูดได้แล้ว"

"หยุด! ทุกคนหยุดพูดได้แล้ว" เงาของโด้งพูดตาม

เพลงของหูกวางพันดาดังขึ้นอีก เงาหูกวางพันดาก็ร้องเพลงนั้นด้วย

ผมแยกแยะได้ว่าฝั่งที่ผมอยู่คือตัวตนที่แท้จริงของทุกสิ่งทุกอย่าง และฝั่งตรงข้ามนั้นเป็นเพียงเงา แต่โต้งและตุ๊กตาไม่สามารถแยกแยะได้ พวกเขากำลังสับสนระหว่างตัวตนจริงกับเงา โต้งถามผมว่า

"พี่ตุ่ พี่อยู่ไหนกันแน่ พ่อ ตุ๊กตา คนไหนคือตัวจริง!"

"โต้งจำได้ไหมว่า พี่เก็บดอกเสमीอนมิตรไว้ที่กระเป๋าช้างไหน" ผมถามน้องชาย

"ช้างขวา" โต้งตอบ

ผมหยิบดอกเสमीอนมิตรที่กระเป๋าช้างขวาออกมา เงาของผมหยิบดอกเสमीอนมิตรออกจากกระเป๋าช้างซ้าย เขาแพ้ผมแล้ว

"ตุ๊กตา พี่นี่นะ สิ่งที่อยู่ฝั่งนั้นเป็นเพียงเงา พวกเราต่างหากที่เป็นตัวตนจริง พี่ โต้ง ลุงอ้น และตุ๊กตา พวกเราอยู่ฝั่งเดียวกัน และทุกอย่างพันตาฝั่งนี้ก็คือตัวจริง"

ตุ๊กตาพยักหน้ายอมรับ ทุกอย่างพันตาพิสูจน์ให้ทุกคนเชื่อคำพูดของผมอีกครั้งด้วยการร้องเพลง

"เสียงเพลงจากความจริง ดังมาจากรากแก้วของฉัน
เพลงอันไพเราะดังมาจากผืนดิน เธอจะได้ยิน
เพลงของฉันไม่มีทางดังมาจากที่อื่น เธอจะได้ยิน
เงาที่ทอดร่างกลายเป็นความฝัน ฝันไม่เคยมีเสียงจริง
เธอลองหยุดฟังบ้าง ทุกสิ่งเป็นเพียงเสียงสะท้อน
รอยต่อโลกคู่ขนานเปิดทาง เร่งสร้างสิ่งปิดกั้นใจ
โลกความจริงจะได้ปลดปล่อย ปิดรอยต่อนั้นไว้ตลอดกาล"

"ดู ลืมตาไว้ ถ้าเธอหลับตา เธอจะพลาดโอกาสเห็นเงามีชีวิตของตัวเอง"

ผมรู้สึกหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง เงาของผมกำลังเดินออกห่างตัวผมไปทีละก้าวๆ ผมเห็นเงาชัดขึ้น เงากำลังจะแยกไปอยู่อีกฝั่งหนึ่ง ผืนดินแยกออกเป็นสองฝั่ง แบ่งแยกกันระหว่างโลกของเงากับโลกของตัวจริง และช่วงรอยแตกนั้นก็เปรียบเสมือนกระจกกันระหว่างเงากับตัวจริง ลุงอันพูดถูกทุกอย่าง ถ้าผมหลับตา ผมก็จะไม่รู้ว่าลุงอันฝั่งไหนคือตัวจริง

ผมรีบปลุกโด้งและตุ๊กตาให้ตื่นขึ้น พวกเขามองเห็นฝั่งเงาและพยายามจะไปฝั่งนั้น ลุงอันพูดว่า

"พออยู่นี่"

เงาของลุงอันก็พูดว่า

"พออยู่นี่"

"อย่าเชื่อมั่น มันเป็นเงา" ผมรีบพูดขึ้นบ้าง

"อย่าเชื่อมั่น มันเป็นเงา" เงาของผมพูดตาม

"หนูจะเชื่อใครดี" ตุ๊กตาพูด

"หนูจะเชื่อใครดี" เงาของตุ๊กตาพูดตาม

โด้งตะโกนอย่างโมโหว่า

"หยุด! ทุกคนหยุดพูดได้แล้ว"

"หยุด! ทุกคนหยุดพูดได้แล้ว" เงาของโด้งพูดตาม

เพลงของหูกวางพันดาดังขึ้นอีก เงาหูกวางพันดาก็ร้องเพลงนั้นด้วย

เดาไม่ผิด ดินแดนอิสระได้ตกลงไปในช่องแยกตอนที่แผ่นดินแยกออกเป็นสองฝั่ง แต่ผมก็ไม่รู้ว่าดินแดนอิสระตกลงไปได้อย่างไร เวลานี้ดินแดนอิสระกำลังอยู่ในท่าตะแคง ผมเห็นทุกคนกำลังเดินอยู่บนแผ่นดินที่ตั้งฉาก และพวกเขาก็กลายเป็นมนุษย์ใบไม้ที่ตัวเล็กขนาดตึกแดนตำข้าว มองลึกลงไป ผมคิดว่าพวกเขาเป็นตึกแดนตำข้าวเสียอีก อาจเป็นเพราะพวกเขามีร่างกายสีเขียวนั่นเอง

"ลุงอัน มาดูอะไรนี่สิยะ!"

ผมเรียกลุงอันให้เข้ามาดูเบื้องล่างของช่องแผ่นดินที่แยกออกจากกัน ทั้งไต้และตึกตาต่างก็ก้มลงดูด้วย พวกเขาพูดขึ้นเกือบพร้อมกันว่า

"พวกมนุษย์ใบไม้กลายเป็นมนุษย์ใบไม้ตัวจิ๋วไปแล้ว!"

"ช่องแยกนี้คือดินแดนอิสระ พวกใบกาดก็คงอยู่ข้างล่างนี้ พวกเขาจะขึ้นมาได้ยังไงล่ะที่นี่ แล้วเราจะปิดรอยแยกนี้ได้ยังไง"

ลุงอันพูดกับผม ผมเองก็ไมู้คำตอบเหมือนกัน รู้เพียงว่าโลกคู่ขนานฝั่งเงาทำให้โลกที่พวกเราอยู่มีปัญหา และถ้าเราจะข้ามฝั่งไปก็ต้องสร้างสะพานผ่านช่องแยกที่กว้างประมาณสองเมตรนี้ มองลงไปเห็นดินแดนสีเขียวคลุมอยู่ทั่ว และอาคารมอริักษ์หลังจั่วก็อยู่ลึกลงไปประมาณห้าร้อยเมตร เบื้องล่างยังลึกลงไปอีกจนประมาณด้วยสายตาไม่ได้

"พวกเขาจะกลับมายังดินแดนแห่งความเหมือนได้อีกไหมยะ"

ไต้ถามลุงอัน นั่นเป็นคำถามที่ผมเองก็สงสัยเหมือนกัน ลุงอันขมวดคิ้วใช้ความคิดอยู่ชั่วขณะ แล้วก็พูดว่า

"เราลองตะโกนลงไปสิ เผื่อเขาจะได้ยิน"

โต้งและตุ๊กตาต่างช่วยกันตะโกนเรียกชื่อ ใบกาต ใบกร้อม ใบสร้อย ใบสวย ใบโป้น และมนุษย์ใบไม้ทุกคน แต่ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครได้ยินเสียงของพวกเขaley

"แล้วพวกมนุษย์ใบไม้ที่เหลืออยู่ในดินแดนแห่งความเหมือนล่ะละ"
ผมถาม

"เราน่าจะลองค้นหามนุษย์ใบไม้อื่น ๆ ที่หลงเหลืออยู่ในดินแดนแห่งความเหมือนนี้"

ลูอันออกความเห็น พวกเราจึงลองสำรวจบริเวณฝั่งที่เราอยู่อีกครั้ง ในที่สุดเราก็พบว่าแผ่นดินที่เราอยู่แยกออกจากฝั่งเงารอบทิศจนกลายเป็นเกาะขนาดเท่าพื้นที่ในทุ่งหญ้าของคุณป้ามัทรีเท่านั้นเอง เราถูกโอบล้อมด้วยช่องแยกแผ่นดิน มองลงไปคล้ายอยู่บนผาสูงที่มีความชันน่ากลัว พวกเราไปไหนไม่ได้อีกแล้ว ดินแดนแห่งความเหมือนถูกซ่อนทับไปด้วยโลกคู่ขนาน ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนถูกกันด้วยกำแพงเงา

"ลูอันครับ พวกเราอยู่อย่างโดดเดี่ยวหรืออะ"

"ใครบอกตุ๊ละ พวกเรามีกันและกันตั้งหลายคน มีลูง โต้ง ตุ๊กตา ตุ และยังมีดินหูกวางพันตา พวกเราไม่ได้อยู่อย่างโดดเดี่ยวหรอก"

"ผมหมายถึง เราจะไม่มีวันพบพวกมนุษย์ใบไม้ คุณป้ามัทรี พี่มาลี พ่อ แม่ หรือคนอื่น ๆ อีกแล้วใช่ไหมอะ" ผมถามเสียงเบามาก

"เราต้องได้พบพวกเขาแน่" ลูอันก็ตอบเสียงเบาเหมือนกัน

หูกวางพันตาร้องเพลงหลายเพลงเพื่อขับกล่อมพวกเราทุกคน ผมรู้ว่าตราบใดที่เขายังอยู่ เขาจะต้องปกป้องพวกเรา เพราะหูกวางพันตาคือต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ในดินแดนแห่งความเหมือน ผมเริ่มกังวล ความเหนื่อยทำ

ให้ทุกคนพลอยหลับไป

ท้องฟ้าเวลานี้เริ่มมืดลง ผมเพิ่งสังเกตอย่างเต็มตาว่า ท้องฟ้าเวลากลางคืนในทุกดินแดนล้วนเป็นสีเดียวกัน นั่นคือสีดำ ตึกดาตอบคำถามของไบโปนได้ว่า อะไรเอย เหมือนกันทุกประการ เธอตอบว่าท้องฟ้าเวลากลางคืน ในตอนนั้น ถ้าผมเป็นผู้ตอบคำถามผมคงไม่ได้นึกถึงท้องฟ้าเวลากลางคืน แต่สิ่งที่ผมนึกถึงก็คือดวงดาว ไม่ว่าดวงดาวในดินแดนใดต่างก็เปล่งแสงระยิบระยับชั่วประเดี๋ยวประด๋าว แล้วก็หายไป

เพลงสุดท้ายของหูกวางพันดาแว่วมากับเสียงลมโชย

ดวงดาวเอย เจ้าลอยอยู่บนท้องฟ้ายามราตรี
แสงนวลริบหรี่ เปล่งประกายชวนชม
ดาวเก็บเรื่องราวมากมายของสายลม
ดาวเล่าเรื่องราวมากมายของใบไม้
แสงนวลริบหรี่ เปล่งประกายหายไป
ฝากคำถามไว้ในหัวใจของคนเฝ้ามอง

ผมลืมหันตามองดูท้องฟ้าที่มีมิติ ดาวดวงหนึ่งหล่นลงมาจากท้องฟ้าเป็นดาวสีเขียว และชั่วพริบตาก็กลายเป็นมนุษย์ใบไม้ ผมรีบปลุกให้ทุกคนตื่น แต่เมื่อพวกเขาตื่นขึ้นมา ดาวสีเขียวที่ผมเห็นเป็นมนุษย์ใบไม้กลับกลายเป็นใบของหูกวางพันดา ใบสีแดงของเขากลายเป็นสีเขียวเข้ม หูกวางพันดาบอกกับพวกเราว่า

“เมื่อใดที่ใบของฉันทกลายเป็นสีเขียว ฉันทก็ต้องนอนหลับแล้ว ฉันทจะต้องกลับไปอีกหลายชั่วอายุของเธอ”

"แล้วเธอจะตื่นขึ้นมาอีกไหม" ดูกตาถาม

"ฉันจะตื่น แต่ก่อนที่ฉันจะหลับ เธอสามารถขออะไรจากฉันก็ได้ คนละหนึ่งข้อ"

พวกเราทุกคนต่างขอพรจากหูกวางพันตากันเจี๊ยบๆ ผมขอว่า ไม่ว่า จะเกิดอะไรขึ้น ขอให้ลุงอ้น โต้ง และตุ๊กตา กลับบ้านอย่างปลอดภัย ผมไม่รู้ ว่าคนอื่นจะขออะไรบ้าง แต่ที่ผมขอให้ครอบครัวของลุงอ้นปลอดภัยเพราะ ผมรักพวกเขา

"พี่ตุ๊รู้ไหม หนูขออะไร" ดูกตาถามผม

"ไม่รู้" ผมรีบบอก

"หนูขอให้ร้องเพลงเก่งเหมือนหูกวางพันตา" ดูกตากระซิบบอกผม ผมลูบศีรษะน้องสาวเบาๆ เริ่มรู้สึกสบายใจ ถ้าผมเด็กกว่านี้ ผมคงขอให้ ตัวเองเก่งที่สุดในโลก แต่เพราะผมโตแล้ว จึงรู้ว่าสิ่งที่มีความหมายต่อผม อาจไม่ใช่ตัวผมเอง ต่อให้ผมเก่งที่สุดในโลกแต่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว ผม ขอเป็นตุ๊กที่แย่ที่สุดแบบนี้ดีกว่า

"ฉันดีใจที่ได้รู้จักพวกเธอ ฉันจะหลับอย่างไม่โดดเดี่ยวอีกแล้ว"

หูกวางพันตากล่าวเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะหลับตาทุกตาลง ใบสีแดง ทุกใบเปลี่ยนสี เมื่อฟ้าเริ่มสว่าง ผมก็เห็นหูกวางพันตามีใบเป็นสีเขียว และตาที่อยู่ในแต่ละใบก็หลับสนิทลง

บทที่ ๑๗

ทางรอดที่ไม่ได้เลือก

ลุงอันเริ่มเล่าตำนานแห่งพงไพรให้พวกเราทุกคนฟัง ผม ไต้ง และ ตึกตา ต่างสนใจเรื่องราวของเด็กชายอัน เขาได้กินหญ้าสีชมพูที่เจ้าแห่ง พงไพรให้ และจากนั้นก็กลายเป็นมนุษย์ใบไม้โดยสมบูรณ์ โดยมีชื่อว่า "ใบอัน"

เรื่องราวของใบอันทำให้ผมนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา ใบอันพยายาม รักษาคุณสมบัติความเหมือนกันทุกประการของเขาไว้ จนกระทั่งวันหนึ่ง ดินแดนแห่งความเหมือนได้รับพลังความต่างมาจากมนุษย์ใบไม้ที่พลัด หลงเข้าไปในโลกมนุษย์ และกลับมาพร้อมกับความเปลี่ยนแปลง ใบไม้ ประจำตัวของเขาเริ่มเปลี่ยนสี ดินแดนแห่งความเหมือนกำลังถูกคุกคาม ด้วยพลังความต่างจากมนุษย์ใบไม้ที่ชื่อว่า "ใบโปน"

เมื่อลุงอันเล่ามาถึงตอนนี้ ผมก็เริ่มรู้แล้วว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไร ต่อไป ผมบอกลุงอันว่า

"ผมอยากเป็นคนเล่าต่อครับ"

"เอาเลยดี ความจริงเมื่อทุกคนมีเรื่องราวตำนานแห่งพงไพรอยู่ในใจแล้ว มาถึงตอนนี้ เรื่องในหนังสือของลุงคงไม่สนุกเท่ากับสิ่งที่เรากำลังเผชิญอยู่"

"ผมอยากรู้ตอนจบครับ" ผมบอก

"เธอต้องกลับไปอ่านที่บ้านของลุงให้ได้นะ ดี"

"เราจะมีโอกาสกลับไปบ้านของลุงอีกหรืออะ ในเมื่อตอนนี้เราติดอยู่ในเกาะที่ล้อมไปด้วยเงาของพวกเรา" ผมพูดด้วยความรู้สึกอัดอั้น

"เราต้องมีทางรอด" ลุงอันพูดอย่างมั่นใจ

"พ่ออะ ปานนี้แม่จะรู้เรื่องของพวกเราหรือยังอะ" โต้ถามถึงคุณป้ามัทรี ผมรู้ว่าเขาคิดถึงแม่มาก ตึกตาเริ่มงอแงอยากกลับบ้าน ในเวลานี้ทุกคนต่างอยากไปให้พ้นจากการติดอยู่บนเกาะที่ล้อมไปด้วยดินแดนเงา

"ดี วางหนังสือสองเล่มของลุงไว้ที่ไหน ตำราศึกษาใบไม้กับตำนานแห่งพงไพรนั้น สำคัญต่อพวกเราทุกคนมาก"

"ผมวางไว้ในห้องนอนของพวกเราครับ อยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ" ผมรีบตอบ

"ถ้าอย่างนั้น ปานนี้แม่คงรู้เรื่องของพวกเราหมดแล้ว แม่จะต้องอ่านสิ่งที่พ่อเขียน และหนังสือของพ่อก็จะเล่าเรื่องราวของพวกเราให้แม่ฟัง"

ผมรู้สึกสบายใจ ลุงอันพูดเหมือนรู้เหตุการณ์ต่างๆ ล่วงหน้าอยู่แล้ว และรู้ว่าวันหนึ่งคุณป้ามัทรีจะต้องอ่านหนังสือที่ลุงอันเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวที่กำลังเกิดขึ้น หรือว่าหนังสือของลุงอันเป็นเรื่องราวที่บันทึกเหตุการณ์ในอนาคต ถ้าเช่นนั้น ตอนจบที่ผมและทุกคนอยากรู้ก็ถูกเขียนไว้แล้ว

ผมรู้สึกเสียดายที่ไม่ได้หยิบดำนานแห่งพงไพรมาด้วย จะได้อ่านเรื่องราวทั้งหมดก่อนที่มันจะเกิดขึ้น ถ้ารู้อะไรล่วงหน้า บางทีผมอาจแก้ปัญหาได้ดีกว่านี้ อย่างน้อยผมก็ขอเพียงให้วิธีช่วยทุกคนให้พ้นไปจากเกาะที่ล้อมรอบไปด้วยดินแดนเงา

ผมเริ่มเล่าความลับในใจเกี่ยวกับครอบครัวให้ลุงอันฟัง และสารภาพว่าที่ผมมาดินแดนแห่งความเหมือนนั้น เพราะตั้งใจจะอยู่ที่นั่นตลอดไป ผมไม่อยากรูปกลับไปเผชิญปัญหาครอบครัว แม้ว่าเวลานี้การเผชิญปัญหาของพวกเราจะน่ากลัว แต่ผมกลับรู้สึกอบอุ่นและมีความหวัง เพราะผมไม่ต้องเผชิญปัญหาเพียงลำพัง ผมยังมีลุงอัน มีโต้ง และตุ๊กตา ผมไม่เคยเสียใจที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องราวของมนุษย์ใบไม้ ตลอดหลายวันที่ผ่านมา ผมผ่านความกลัว ความเหงา ความรัก และความผูกพัน ผมเริ่มรู้ว่าชีวิตของผมยังมีความหมายต่อผู้อื่น มนุษย์ใบไม้ยังต้องการความร่วมมือจากพวกเรา ผม โต้ง ตุ๊กตา และลุงอัน ต่างมีส่วนทำให้ใบโป้นยอมจำนน และมีส่วนทำให้ช่วงรอยต่อของโลกคู่ขนานเกิดขึ้นก่อนเวลาอันสมควร พวกเราต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์นี้

"ลุงอันอะ ถ้าผมกลับกรุงเทพฯ ผมอาจต้องเลือกอยู่กับพ่อหรือแม่คนใดคนหนึ่ง"

"แล้วตุ้ยอยากอยู่กับใคร"

"ไม่รู้สิอะ ผมไม่ค่อยสนิทกับทั้งพ่อและแม่ ตอนอยู่ชั้นประถม ผมอยู่โรงเรียนประจำ ตั้งแต่เด็กๆ ผมจำได้เพียงว่า พ่อกับแม่จะมาอยู่พร้อมหน้าในวันเกิดของผมหรือไม่ก็วันปีใหม่ ผมโตมาอย่างว่าเหว" ผมสารภาพตามจริง

"ดูเคยมีย่เพื่อนผู้หญิงใหม่" ลุงอ้นถามด้วยน้ำเสียงปกติ

"ทำไมถึงถามผมอย่างนี้ล่ะคะ" ผมรู้สึกไม่กล้าตอบ เพราะทั้งโต้งและตุ๊กตาก็กำลังตั้งใจฟังเรื่องของผมอยู่ เรื่องนี้เป็นความลับที่ผมไม่เคยเล่าให้ใครฟังเลยจริงๆ

"ถ้าไวใจลุงก็ตอบมาเถอะ พวกเราควรจะเป็นที่ปรึกษาให้กันและกัน ถึงตอนนี้พวกเรายังจะต้องมีความลับอะไรต่อกันอีก ตุ้ โต้ง แล้วก็ตุ๊กตา กำลังจะตายพร้อมกับลุงมิใช่หรือ ระหว่างเพื่อนตาย เราควรเปิดเผยต่อกัน"

"ผมชอบเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งคะ เธอเรียนสายวิทยาศาสตร์ สวมแว่นสีทอง เคยช่วยผมหางานที่ผมไปส่งอาจารย์ เป็นรายงานที่ผมไม่ได้ทำ แต่ผมหลอกทุกคนว่าผมทำเสร็จแล้ว แต่ถูกขโมยไป บังเอิญวันนั้นเธออยู่ในห้องอาจารย์ด้วย แล้วเธอก็แสดงน้ำใจค้นหาสิ่งที่ไม่จริงใจให้ผม ผมรู้สึกละอายใจ ผมหลอกอาจารย์ หลอกเธอ ถ้าเธอรู้ว่าผมเป็นคนบั่นเรื่องเก่ง เธอจะไม่ยอมคบผมใช้ไหมคะ"

"ทำไมตุ้ถึงชอบเธอ"

"ไม่รู้สิคะ อาจเป็นเพราะไม่เคยมีใครดีกับผมเลย เพื่อนในห้องเรียนต่างไม่ชอบหน้าผม พวกเขาคิดว่าผมเป็นเด็กเกเร ไม่ชอบทำการบ้าน ขี้เกียจ ชอบมีปัญหาทักอาจารย์ ไม่ค่อยมีใครอยากสูงส่งด้วย อยู่โรงเรียนก็เหงา อยู่บ้านก็เหงา มีแต่ที่นี่เท่านั้นที่ผมรู้สึกอบอุ่น"

ผมรู้สึกสบายใจขึ้นมาก ลุงอ้นวางมือลงบนศีรษะของผมแล้วเขย่าเบาๆ บอกผมว่า

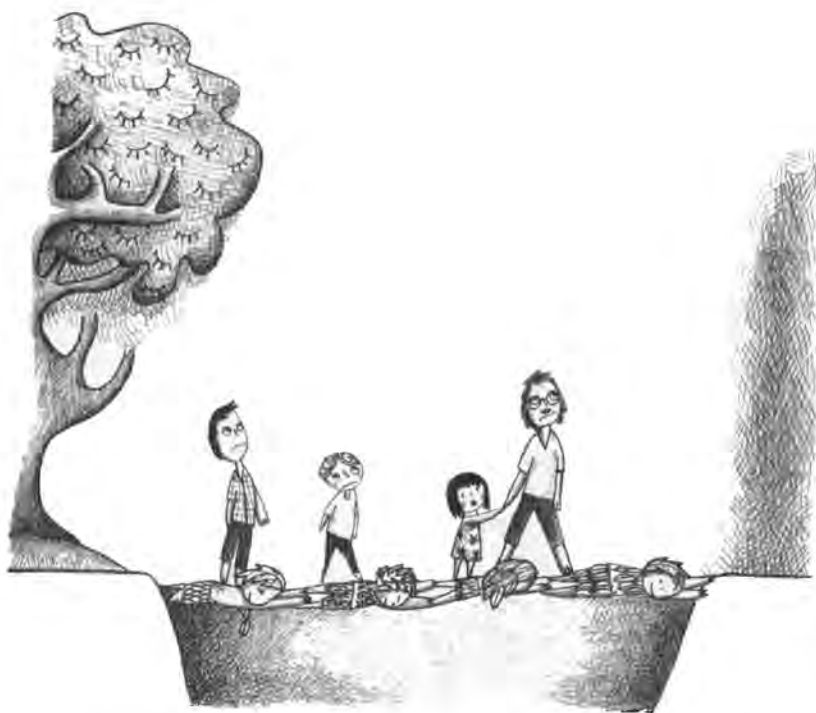
"ตุ้ การมีชีวิตอยู่ก็เหมือนการผจญภัย เรา กำลังค้นหาดินแดนที่เหมาะสมกับเรา เป็นที่ซึ่งทำให้เราค้นพบคุณค่าของตัวเอง ตอนที่ลุงยังเด็ก

ลุงพยายามค้นหาเพื่อน ผจญภัยไปกับใบโป้นจนกระทั่งไปรู้เห็นเหตุการณ์ เหตุการณ์ต่างๆ ในดินแดนแห่งความเหมือน เพราะลุงขาดสิ่งเดียวกับตุนั่นก็คือใครสักคนที่ยอมรับเรา ฟังเรา เข้าใจเรา และรู้ว่าเราแตกต่างจากคนอื่นยังไง ตุนีมีความหมายกับลุง กับโต้ง กับตุ๊กตา ก็เพราะตุนีเป็นตุนี เป็นหลานลุง เป็นพี่ชายของน้องๆ สิ่งที่ดีขาดตลอดเวลาก็คือความมั่นใจในตัวเอง"

"ลุงอันครับ ผมรักลุงมาก ไม่เคยมีใครพูดแบบนี้กับผมเลย"

ผมรู้สึกหนักหน่วงในดวงตา แล้วในไม่ช้าน้ำตาก็ไหล การร้องไห้ของผมครั้งนี้เป็นการแสดงความปลาบปลื้ม ไม่เคยมีใครให้เวลากับผม เข้าใจผม และแสดงออกกับผมเท่าลุงอัน ถ้าพ่อกับแม่ผมเป็นเหมือนลุงอัน ผมคงไม่ต้องมาอยู่ตรงนี้

"พี่ตุนี อย่าร้องไห้ล่ะ" ตุ๊กตาเข้ามาใกล้และใช้มือเล็กๆ ของเธอปาดน้ำตาบนแก้ม ผมรู้สึกว่าคุณเขาสนใจ จริงใจกับผม น้องๆ กำลังฟังสิ่งที่อยู่ในใจของผมอย่างตั้งใจ พวกเขาจ้องมองผมด้วยสายตาที่มีความหมายที่ลึกซึ้ง เป็นความผูกพันฉันพี่น้องซึ่งผมไม่เคยได้รับจากคนอื่น ผมรู้แล้วว่า ความหมายพิเศษของการเป็นคนพิเศษสำหรับเรานั้นมีค่าเพียงใด ผมไม่ต้องการให้พวกเขาเหมือนคนอื่นๆ อีกแล้ว ลุงอัน โต้ง และตุ๊กตา เป็นคนพิเศษของผม ผมรู้ว่าพวกเขาต่างจากคนที่เดินอยู่ตามท้องถนนทั่วไปกว่าผมจะเข้าใจความหมายของการเป็นคนพิเศษของใครสักคน ผมต้องผ่านเรื่องราวต่างๆ ที่เต็มไปด้วยอันตราย แต่มันก็คุ้ม ผมรู้แล้วว่า ผมจะอยู่ต่อไปเพื่ออะไร ไม่มีการผจญภัยในดินแดนใดน่ากลัวเท่าการผจญภัยในอาณาจักรความคิด ผมดีใจที่ฝ่าด่านความคิดของผมสำเร็จ ผมพบทางรอดแล้ว

"พ่อครับ มีอะไรโผล่ขึ้นมาจากช่องรอยแตกนั้น ดูลึๆ" ไตงตะโกนขึ้นอย่างตื่นเต้น พวกเรารีบวิ่งไปที่ช่องรอยแยกของแผ่นดินทางด้านหน้าของเรา สิ่งที่โผล่ขึ้นมาจากช่องแยกนั้นคือสะพานเชื่อมแผ่นดินซึ่งเกิดจากการต่อตัวของมนุษย์ใบไม้

"ลุงอันฮะ นั้นใบปิ่น ใบกร่อม ใบสร้อย ใบสวญี่ฮะ"

ผมชี้ให้ลุงอันดูพวกมนุษย์ใบไม้ที่เรารู้จัก ทั้งหมดกำลังต่อตัวขึ้นมาสู่พื้นดินข้างบน และพาดลงสู่ฝั่งเงาจนมองดูคล้ายสะพานเชื่อมระหว่างแผ่นดินสองฝั่งที่แยกออกจากกัน ผมเริ่มเห็นใบกาตแล้ว เขาอยู่ลึกลงไปข้างล่างและเป็นฐานตัวต่อนี้

"พวกนายกำลังจะทำอะไร" ลุงอันถาม

"พวกเรากำลังเชื่อมรอยต่อของโลกคู่ขนาน พวกมนุษย์ใบไม้ทั้งหมดยอมเสียสละชีวิต เพื่อปิดพรมแดนระหว่างดินแดนแห่งความเหมือนกับดินแดนแห่งความต่างซึ่งก็คือโลกของพวกนาย ถึงกาลอวสานเสียที สำหรับความเลวร้ายจากโลกของพวกนาย มันจะไม่มีวันเกิดความต่างขึ้นในดินแดนแห่งความเหมือนอีกต่อไป ฉันค้นพบทางรอดที่ดีที่สุดของพวกเราทุกคน รวมทั้งของนายด้วย อัน นายรีบข้ามสะพานมนุษย์ใบไม้ไปเถอะ ดินแดนที่นายเห็นว่าเป็นเงา นั่นก็คือโลกของพวกนาย จงกลับไป อีกไม่นานพวกเรา ก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของขุนเขาแห่งความตาย"

"หมายความว่าพวกมนุษย์ใบไม้ยอมเสียสละชีวิตเพื่อพวกเราหรือน้ำเลี้ยงของลุงอันสั้นเครือ"

"เราไม่ได้ช่วยเหลือพวกนายเท่านั้น แต่เรายังปกป้องดินแดนแห่งความเหมือนให้อยู่อย่างสงบสุขต่อไป ที่นั่นจะหมดอำนาจของพลังความต่าง นับแต่นี้ไป รอยต่อของโลกคู่ขนานจะไม่มีวันเปิด ทรายที่ขุนเขาแห่งความตายยังพาดกันระหว่างพรมแดนทั้งสอง"

แผ่นดินเริ่มเคลื่อนไหวเข้าหากัน พวกมนุษย์ใบไม้กำลังถูกแผ่นดินทั้งสองฝั่งบีบที่ละน้อยๆ ผมรีบตามลุงอันไปติดๆ เท้าของผมกำลังย่างลงไบบนร่างของใบโป้น ใบกรัอม ใบสร้อย และใบสวย ขณะที่ผมเหยียบบนร่างของมนุษย์ใบไม้ ผมกล่าวคำว่า "ขอภัย ขอขอบคุณ" จนได้ก้าวผ่านพันธุ์แผ่นดินเงาแล้ว ผมก็ยังพำพุดคำว่าขอภัยและขอบคุณอยู่

ผมเห็นใบกรัอมยืนใบไม้ประจำตัวของเขาให้ตุ๊กตา ผมรู้ว่าพวกเขาเป็นเพื่อนเล่นที่รู้จักกัน ผมตะโกนถามใบกาตที่อยู่ข้างล่างสุดว่า

"ทำไมคุณต้องทำแบบนี้ด้วย!"

"เพราะผมต้องการเป็นส่วนหนึ่งของตำนานแห่งพงไพรในทุ่งหญ้าสีเขียวร่ามในดินแดนที่อยู่ในใจของพวกคุณ พวกมนุษย์จะต้องพูดคำว่าขอภัยและขอบคุณพวกเราตลอดกาล"

ผมไม่แน่ใจว่าตัวเองเข้าใจในสิ่งที่ใบกาตบอก แน่นอนละ ผมต้องขอภัยและขอบคุณพวกเขาที่เสียสละชีวิต เพื่อให้พวกเราใช้ร่างของพวกเขาเป็นสะพานข้ามไปสู่ความปลอดภัย แผ่นดินค่อยๆ เคลื่อนเข้าบิปร่างของพวกมนุษย์ใบไม้ จนกระทั่งเกิดเสียงครืนครืนดังสนั่นหวั่นไหว และผมก็ทรงตัวอยู่บนแผ่นดินที่กระเพื่อมขึ้น-ลงคล้ายกำลังลอยอยู่ในทะเล

เมื่อแผ่นดินนิ่งสงบ ผมก็พบว่ารอยต่อโลกคู่ขนานที่แบ่งแยกระหว่างแผ่นดินเงาและดินแดนแห่งความเหมือนเหลือเพียงแนวหินที่กั้นระหว่างป่ารกกับทุ่งหญ้าของคุณป้ามัทธิ!

พวกเราได้กลับมาสู่โลกเดิมราวกับว่าไม่ได้เกิดอะไรขึ้น ลุงอ้นกำลังค้นหาบางสิ่งบางอย่าง โด่งตะโกนเรียกชื่อมนุษย์ใบไม้ทุกคนที่เรารู้จัก และตุ๊กตาก็กำลังลูบคลำใบไม้ประจำตัวของใบกร้อมอย่างอาลัย ผมมองดูพวกเขาเพื่อให้แน่ใจว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นเพียงความฝัน ผมเคยฝันถึงความสุข แต่เมื่อตื่นขึ้นมาก็พบว่าเหตุการณ์ความสุขนั้นไม่ได้เกิดขึ้นจริงๆ

"พวกเราากลับมายังดินแดนที่เหมาะสมกับเราแล้ว"

ลุงอ้นช่วยพูดให้ผมมั่นใจว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความฝัน ทุกคนได้ผ่านพบเรื่องราวที่พวกเราเข้าไปเกี่ยวข้องจริงๆ

"ใครจะเชื่อว่าในโลกที่พวกเราอยู่ ยังมีดินแดนลึกลับซ่อนทับอยู่ด้วย"

เป็นชีวิตของพวกมนุษย์ใบไม้ที่ต้องการปกป้องไม่ให้ความต่างจากโลก
ของพวกเราเข้าไปทำลายความสงบสุขในอดีต ลุงอันสะ ทำไมพวกมนุษย์
ใบไม้ต้องกลายเป็นขุนเขาแห่งความตาย แนวหินนี้ใช้ไหมสะ ที่ฝังร่างของ
พวกเขาไว้ ผมเสียใจที่ช่วยพวกเขาให้มีชีวิตอยู่ไปนาน ๆ ไม่ได้”

“เราพยายามแล้วตุ้ เราพยายามต่อต้านความต่างจากดินแดนของ
เรา ตุ้เห็นไหมละว่า แนวหินนี้กันป่าจากเมืองไม่ได้ อีกหน้อยทุ่งหญ้าของ
คุณป้ามัททริกก็จะตัดเป็นถนนไปสู่ถนนใหญ่” ลุงอันพูดด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย

“จะไม่มีทุ่งหญ้านี้อีกแล้วหรือสะ” ผมถามอย่างตกใจ

“แล้วก็จะไม่มีใบไม้ในทุ่งหญ้าอีกต่อไป” เสียงของลุงอันเบาลงจนแทบ
ไม่ได้ยิน

ผมเริ่มรู้สึกอัดอั้นจนอยากจะระเบิดเสียงร้องออกมาดังๆ หมายถึง
ความว่าพวกมนุษย์ใบไม้ตายไปโดยที่พวกเขาไม่มีทางปกป้องดินแดนแห่ง
ความเหมือนเอาไว้ได้เช่นนั้นหรือ ผมยอมให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้ ดราบใด
ที่ผมยังอยู่ ทุ่งหญ้าแห่งนี้จะต้องคงอยู่ตลอดไป แม้ว่าผมยังไม่รู้ว่าผมจะ
ปกป้องดินแดนแห่งความเหมือนนี้ไว้อย่างไร แต่รับรองว่าผมจะไม่ยอมให้
ใบกาดเพื่อนรักของผมต้องตายฟรีๆ

บทที่ ๑๘

ในทุ่งหญ้าแห่งความทรงจำ

ผมแทบไม่อยากเชื่อเลยว่าจะได้รับโทรศัพท์จากแม่ทันทีที่กลับไปถึงบ้านของคุณป้ามัทรี แม่บอกผมให้กลับไปเรียนพิเศษ ถ้าไม่กลับแม่จะมารับเอง เรื่องหนักใจของผมเป็นที่รู้ของลุงอันเรียบร้อยแล้ว ผมได้เล่าความล้มเหลวเรื่องให้ลุงอันฟังอย่างหมดเปลือก ลุงรู้ว่าผมไม่อยากกลับบ้านเพราะพ่อและแม่กำลังมีปัญหาหย่าร้าง

ลุงอันช่วยพูดกับแม่ให้ผม ลุงบอกว่าผมไม่จำเป็นต้องไปเรียนพิเศษก็ได้ ถ้าตั้งใจอ่านหนังสือด้วยตัวเอง แล้วลุงอันก็ยืนยันกับแม่ว่าผมจะอ่านหนังสือเองและสอบซ่อมผ่านทุกวิชา โดยไม่ต้องกลับไปเรียนพิเศษ ตอนแรกแม่ไม่เชื่อ แต่เมื่อลุงอันบอกว่าตอนนี้ผมไม่ใช่ตุ๋นคนเดิมแล้ว ผมกำลังจะเป็นตุ๋นคนใหม่ ไม่รู้ว่าแม่เชื่อลุงอันหรือเบื่อกับเรื่องผมกันแน่ แม่ยอมอนุญาตให้ผมอยู่จนถึงตอนเปิดเทอม ซึ่งก็เหลือเพียงเก้าวันเท่านั้น

ทำไมผมถึงชอบบ้านสวนของคุณป้ามัทรีหรือ... ที่นี้ทำให้ผมเรียนรู้ถึงคุณค่าที่แท้จริงในชีวิต รู้ว่าอะไรที่ทำให้ผมโดดเด่นกว่าคนอื่น ผมสามารถเป็นพี่ที่ดูแลน้องๆ ได้ เป็นเพื่อนที่พร้อมจะช่วยปกป้องดินแดนแห่ง

ความเหมือน ผมไม่สนใจอีกแล้วว่าสิ่งที่ผมเป็นจะมีใครยกย่องหรือเปล่า ผมตั้งใจเรียนงานถักโครเชต์กับคุณป้ามัทรีอย่างจริงจัง พยายามประดิษฐ์สิ่งของสวยงามขึ้นแล้วขึ้นเล่า เพราะพอใจในสิ่งที่ทำแล้วดีที่สุด โดยได้รับการสนับสนุนจากลุงอ้น ลุงไม่เคยบังคับให้ผมเรียนวิชาไหนๆให้เก่ง ลุงอ้นบอกว่าคุณภาพของผมอยู่ที่ความสุขของผมด้วย

คุณป้ามัทรีอ่าน "ตำนานแห่งพงไพร" จบแล้ว ผมได้ยินเธอคุยเรื่องนี้กับตุ๊กตาตั้งแต่คืนที่พวกเรากลับมา ผมรู้สึกว่าคุณป้ามัทรีเปลี่ยนไปจากเดิม เธอไม่โกรธที่พวกเราหายไป และไม่มองผมด้วยสายตาเย็นชาอีก ลุงอ้นกำลังจะพูดประโยคแรก แต่คุณป้ามัทรีกลับบอกว่าไม่ต้องพูด เธอเข้าใจดี แล้วคุณป้าก็เรียกพี่มาลีให้พาตุ๊กตาไปอาบน้ำแช่นอน ผมถูกตามให้ไปรับโทรศัพท์จากแม่ จากนั้นผมก็รู้ว่าผมไม่ใช่คนอื่นในครอบครัวนี้อีกแล้ว ทุกคนต่างให้ความสำคัญแก่ผมเสมือนคนในครอบครัวเดียวกัน พวกเขาได้ถามว่าแม่พูดอะไร และผมตัดสินใจอย่างไร ในตอนนั้นผมรู้ตัวว่าไม่มีเรื่องอะไรที่จะต้องปิดบังทุกคนอีกแล้ว

อีกไม่กี่เดือนข้างหน้าผมก็จะอายุสิบสี่ปี และอีกเพียงปีเดียวผมก็จะเป็นผู้ใหญ่ เริ่มต้นใช้คำนำหน้าว่านาย ผมได้รับของขวัญที่มีค่าที่สุด นั่นก็คือครอบครัวที่ผมสามารถไว้วางใจ คนที่ผมจะเล่าความลับในชีวิตให้ฟังได้โดยไม่ต้องกังวล ผมอาจเล่าเรื่องแฟนให้ลุงอ้นฟัง มีที่ปรึกษาซึ่งรู้ใจตลอดเวลา ผมไม่เคยอบอุ่นแบบนี้เลย

ผมเชื่อว่าอาณาจักรความคิดเต็มไปด้วยการผจญภัย กว่าผมจะหาทางออกให้กับปัญหาของชีวิต ผมต้องเสี่ยงต่อสุกกับความมืดมน ผมเคยตกลงไปในบ่อน้ำค้างพันปี ในนั้นทั้งมืดและน่ากลัว ต่อมาได้พบกับมนุษย์เถาวัลย์ที่มีน้ำเมือกเหนียวหนึบยึดมือผมไว้จนขาดอิสรภาพ ผมได้พบน้อง

กำลังอยู่ในอันตราย พยายามที่จะช่วยเหลือเขา แล้วก็พบกับเหตุการณ์
หน้าสีหน้าขวาน แต่ผมกลับปลอดภัยมาได้ อย่างน่าอัศจรรย์ เพราะผม
มีลุงอ้น ไต้ง และตุ๊กตา เป็นพลังในการต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ

ผมอ่าน "ตำนานแห่งพงไพร" ของลุงอ้นจบแล้ว เด็กชายอ้นได้
เรียนรู้ว่าเขาไม่อาจเหมือนกันทุกประการกับมนุษย์ใบไม้คนอื่นได้ แม้ว่าจะกิน
หญ้าสีชมพูไปแล้วก็ตาม อ้นยังคงต้องการความรัก ความไว้วางใจเป็น
พิเศษจากใครสักคน ในที่สุด เขาก็ต้องการกลับมาเป็นตัวเขาตามเดิม
และการจะกลับคืนสู่ธรรมชาติของมนุษย์ปกติได้ เขาจะต้องทำลายพลังความ
เหมือนกันทุกประการนั้นเสียโดยการฆ่าเจ้าแห่งพงไพร

การผจญภัยของอ้นยังไม่จบลงง่าย ๆ ผมรู้ว่ามันเพิ่งจะเปิดเรื่อง
เท่านั้น อ้นจะต้องเรียนรู้ปัญหาของตัวเองอีกมาก จนกว่าเขาจะรู้ว่าเขา
เป็นใคร ต้องการอะไร และอยู่ไปเพื่ออะไร ผมสามารถเขียนเรื่องราวของ
อ้นต่อได้อีกยาวเหยียด แต่ผมจะไม่เสียเวลาเขียนเรื่องของคนอื่น ถ้าผม
จะเขียนหนังสือสักเล่ม ก็ควรจะเป็นเรื่องของผม

ผมวาง "ตำนานแห่งพงไพร" ไว้บนหัวเตียง ผมนอนกับไต้ง ตุ๊กตา
ย้ายไปนอนกับพี่มาลี คุณป้ามัทรีจัดห้องให้พวกเราใหม่ ตอนแรกเธอก
คิดว่าผมจะอยู่เพียงไม่กี่วัน จึงให้ผมนอนกับไต้งและตุ๊กตา แต่ตอนนี้คุณป้า
เชื่อว่าผมจะอยู่ที่นี้ราวกับว่าที่นี่คือบ้านใหม่ของผม เธอจึงจัดตู้เสื้อผ้าให้ใหม่
ไต้งพอใจมากที่ผมนอนห้องเดียวกับเขาตามประสาเด็กผู้ชาย เมื่อเห็น
ผมอ่านหนังสือก็ถามผมว่า

"ทำไมพี่ดูชอบอ่านนิยาย"

ผมยิ้มอย่างอารมณ์ดี และบอกเขาว่า

"นิยายนอกจากจะสนุกแล้วมันยังทำให้เราเข้าใจชีวิต นิยายดีๆ บางเรื่องสามารถทำให้เรามีพลังในการต่อสู้ชีวิตด้วย เหมือนกับเล่มที่ลุงอันเขียนนี่ไง"

โต้งหยิบ "ตำนานแห่งพงไพร" ขึ้นมาเปิดดู แล้ววางลงที่เดิม พูดว่า

"ผมไม่ชอบอ่านหนังสือที่มีตัวหนังสือเยอะๆ"

ผมเดินไปหยิบหนังสือเล่มหนึ่งให้เขา โต้งรีบเปิดดูแล้วก็ร้องขึ้นว่า

"นี่มันสมุดเปล่านี่ ผมจะอ่านอะไรเล่า"

ผมหัวเราะ เขาเป็นคนพูดเองว่าไม่ชอบอ่านหนังสือที่มีตัวหนังสือเยอะๆ ผมก็เลยหยิบหนังสือที่เป็นสมุดบันทึกให้เขา คิดว่าสักวันเขาคงคิดออกว่า เขาจะอ่านอะไรในหนังสือที่ไม่มีตัวหนังสือ ตอนนั้นผมเองก็ยังคงคิดไม่ออกเหมือนกัน

พี่มาลีเก็บดอกมะลิมาหนึ่งกระป๋อง ผมช่วยเธอร้อยมาลัย เธอบอกผมว่า

"ดูเป็นคนมีฝีมือในงานเย็บปักถักร้อยนะ เสียตายจริงๆ ที่ดูไม่ใช่เด็กผู้หญิง"

"แม้ผมก็พูดแบบนี้ งานพวกนี้ไม่เหมาะกับเด็กผู้ชาย" ผมพูด

"พี่ไม่ได้คิดอย่างนั้นนะ จะให้เด็กผู้ชายทุกคนเหมือนกันหมดได้ยังไง"

พี่มาลีจ้องหน้าผมแล้วพูดว่า

"ดู จบมอสามแล้วมาเรียนคหกรรมที่วิทยาลัยครูของพี่สิ ดูชอบบ้านสวนไหมละ อยู่ชะนีนี่เลยไหม พี่ได้ยินพ่อคุยกับแม่ว่าดูมีปัญหที่บ้าน อยากขอน้าน้อยให้ดูอยู่กับพวกเราที่นี่"

"จริงหรืออะ"

ผมรู้สึกโล่งใจในใจ นั่นคือความฝันของผมในตอนนี้เป็นไปได้ไหมว่าผมจะอยู่กับครอบครัวของลุงอันตลอดไป ผมต้องการครอบครัวที่ให้เวลากับผม เข้าใจผม แสดงออกกับผมอย่างลุงอัน ตลอดเวลาพ่อแม่คิดว่าผมอยู่ได้ด้วยเงินและสิ่งของที่ท่านหยิบยื่นให้ ไม่เคยรู้ว่าผมต้องการอะไร มีความสามารถอะไร ทั้งพ่อกับแม่พยายามทำร้ายผมด้วยการปิดกั้นความสามารถที่แท้จริง ผมชอบวิชาเย็บปักถักร้อย ประดิษฐ์สิ่งของสวยงาม แต่ก็ถูกดูถูก หว่าผมไม่ใช่ลูกผู้ชายเต็มตัว และบังคับให้เรียนสายสามัญทางเลือกแล้วแต่ถูกกำหนดด้วยความพอใจของพ่อแม่ เขาอยากให้ผมเป็นลูกแบบที่อยู่ในความคิด แต่ไม่ยอมรับแบบที่ผมเป็นจริงๆ ผมเหงามาก กลายเป็นเด็กมีปัญหา

"พี่มาลีอะ ผมคิดว่าจะเรียนคหกรรมที่วิทยาลัยครูของพี่มาลี พี่ต้องช่วยผมนะอะ"

พี่มาลีลูบหัวผมเบาๆ เธอมองผมด้วยแววตาที่เปี่ยมล้นด้วยความเข้าใจ แล้วพูดกับผมด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

"ตุ้ คนที่เข้าใจตุ้ก็คือพี่ เพราะพี่เองก็ไม่ใช่มึงจริงๆ ของพ่อกับแม่สิ่งที่พวกเรากำลังต้องการที่สุดก็คือความอบอุ่นจากครอบครัว บ้านนี้มีสิ่งที่เราต้องการ เราเลือกเกิดไม่ได้แต่เราเลือกชีวิตของเราได้ ตอนที่พี่ย้ายมาอยู่ที่นี่ใหม่ๆ พี่กลัวว่าพวกเขาจะทำกับพี่เหมือนที่พ่อเลี้ยงของพี่ทุบตีทำร้ายแล้วพี่ก็รู้ว่ายังมีดินแดนปลอดภัยอยู่ในโลกนี้จริงๆ พี่ต้องต่อสู้กับความหวาดระแวงต่างๆ จนในที่สุดพ่ออันกับแม่แม่อีกก็ช่วยมาปัดเป่าในใจของพี่ได้สำเร็จ ตอนนี้ปีศาจน่ากลัวตนนั่นตายไปนานแล้ว"

"เจ้าแห่งพงไพรถูกฆ่าตายจริงๆ" ผมพูดกับตัวเอง

พีมาลีเล่าให้ผมฟังว่า เด็กที่เลี้ยงหมูในทุ่งหญ้าของคุณป้ามัทธิหายสาบสูญไป เขาเป็นเด็กที่ลูงอันเก็บมาเลี้ยงเหมือนกัน แต่เขาเกเรมาก แล้วไม่กี่วันที่ผ่านมาเขาก็หายไป ผมคำนวณเวลาดูแล้ว เด็กคนนั้นอาจเป็นเด็กที่หลงเข้าไปในดินแดนแห่งความเหมือนและถูกใบปิ่นดูดเลือด เมื่อตอนที่ช่วงรอยต่อโลกคู่ขนานเปิดครั้งก่อน ใบปิ่นจับเด็กผู้ชายคนหนึ่งได้และดูดเลือดพร้อมกับกินหญ้าสีน้ำเงิน เด็กที่หายสาบสูญคนนั้นช่างน่าสงสารเหลือเกิน ผมเองก็เกือบจะกลายเป็นเด็กหายสาบสูญไปจากโลกมนุษย์นี้ ถ้าบังเอิญผมไม่ได้พบกับครอบครัวลูงอัน ครอบครัวที่หิวยืนพลังชีวิตใหม่ให้ผม

"แม่จะต้องจ้างทนายสู่ความในกรณีจะตัดสินผ่านทุ่งหญ้าคอกหมูของเรา"

"แล้วเรามีสิทธิ์ชนะไหมอะ"

"ไม่รู้สิ ทุ่งหญ้าของเรามีโฉนด แต่ถ้าเขาจะใช้สิทธิ์เวนคืน เราก็ต้องยอมล้างป่า" พีมาลีตอบ

"ผมไม่ยอม ที่นั่นคือขุนเขาแห่งความตายของเพื่อนๆ ผมจะไม่ให้ใครทำลายใบปิ่นในทุ่งหญ้าของผม"

ผมวิ่งออกไปที่ทุ่งหญ้าคอกหมูอีกครั้ง ตะโกนเรียกใบกาด ผมรู้ว่าเขาได้ยิน ไม่ว่าเขาจะอยู่ในดินแดนใด แนวหินกั้นป่ากับทุ่งหญ้ายังคงอยู่ตรงจุดนี้คือขุนเขาแห่งความตาย มันคือสิ่งที่ทำให้ผมค้นพบตัวเอง พวกมนุษย์ใบปิ่นได้มอบบทพิสูจน์ศักยภาพภายในตัวผมโดยการแลกกับชีวิตของพวกเขา ผมจึงมองใบปิ่นทุกใบในทุ่งหญ้า เสมือนว่าทั้งหมดเป็น

เพชรนิลจินดาที่มีความหาคาล ผมค้นพบความมหัศจรรย์ของใบไม้แต่ละใบ
ที่ร่วงสู่พื้น ประหนึ่งว่าชีวิตได้ค้นพบวาระของการหลุดพ้นไปจากโลก แต่
ซากความทรงจำของมันยังอยู่ในแผ่นดินที่ผมกำลังยืนอยู่

มองไปสุดสายตา ท่วงท่ายังคงขับขานบทเพลง หูกวางพันต่ายังคง
มีชีวิต แต่ทว่าขนอนหลับชั่วครา ผมเชื่อว่าบทเพลงของเขายังกังวาน
อยู่ในรากแก้ว ไม่มีทางที่ใครจะปิดปากไว้ได้ เขาจะต้องร้องเพลงต่อไป

"เสียงเพลงจากความจริง ดังมาจากรากแก้วของฉัน
เพลงอันไพเราะดังมากจากผืนดิน เธอจะได้ยิน
เพลงของฉันไม่มีทางดังมาจากที่อื่น เธอจะได้ยิน
เงาที่ทอดร่างกลายเป็นความฝัน ฝันไม่เคยมีเสียงจริง
เธอลองหยุดฟังบ้าง ๆ ทุกสิ่งเป็นเพียงเสียงสะท้อน
รอยต่อโลกคู่ขนานเปิดทาง เร่งสร้างสิ่งปิดกั้นใจ
โลกความจริงจะได้ปลอดภัย ปิดรอยต่ออันไร้ตลอดกาล"

โต้งและตุ๊กตากำลังวิ่งเล่นอยู่บริเวณทุ่งหญ้าโล่งเตียน ผมมองเห็น
พวกเขาอยู่ไกล ๆ อีกไม่กี่ปีน้อง ๆ ของผมก็จะเติบโตจนอายุเท่าผม เท่า
ลุงอ้น ไม่รู้ว่าพวกเขาจะจดจำเรื่องราวในทุ่งหญ้านี้ได้หรือไม่ แต่สำหรับผม
เรื่องราวที่เกิดขึ้นนี้ คงจารึกในความทรงจำไปชั่วชีวิต

ลุงอ้นมอบกล่องสะสมใบไม้ให้แก่มผม และสอนให้ผมรู้จักใบไม้ทุกใบ
ในนั้น ผมถามว่า

"ทำไมเหตุการณ์ต่าง ๆ ถึงเกิดขึ้นกับเรา ทำไมไม่เกิดขึ้นกับคนอื่นล่ะ"

ลุงอ้นถอนหายใจแล้วพูดกับผมว่า

"มันเกิดขึ้นกับทุกคน แต่พวกเขาไม่รู้ตัว ทุกคนล้วนแต่ผจญภัยใน
ดินแดนแห่งความเหมือน ขณะที่พลังความต่างกำลังจ้องทำร้ายพวกเขาอยู่
ตุ๊กตอมองดูโต้งกับตุ๊กตาลี น้อง ๆ กำลังวิ่งเล่นสนุกอยู่ในทุ่งหญ้า อีกไม่นาน
สิ่งที่เห็นก็จะหายไป เมื่อพวกเขาเติบโตขึ้น ที่นี้ก็จะกลายเป็นถนนหนทาง
โลกที่เราอยู่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เพราะเราใช้ไหมที่เปลี่ยนไปจากเดิม
ถ้าทุกอย่างเหมือนกันทุกประการ เด็กที่เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วยังคง

เหมือนเดิม รับรองว่าทุ่งหญ้าแห่งนี้จะไม่มีวันหายสาบสูญ เพราะเด็ก
ไร้เดียงสาเกินกว่าจะทำลายธรรมชาติ"

"ผมรู้แล้วอะ ดินแดนแห่งความเหมือนอยู่ในตัวผมใช้ไหมอะ แล้ว
ดินแดนแห่งความต่างก็คือการเติบโตไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ผมเข้าใจแล้ว
ว่าเพราะอะไรลุงอ้นถึงเข้าใจผม เข้าใจได้ เข้าใจถูกต้อง เพราะลุงอ้นรักษา
ดินแดนแห่งความเหมือนเอาไว้ได้ ลุงอ้นจึงเป็นผู้ใหญ่ที่เข้าใจโลกแห่ง
ความคิดของเด็กๆ ผมรักลุงอ้นที่สุดในโลกเลยอะ"

ผมสวมกอดลุงอ้นอย่างแนบแน่น ลุงเป็นผู้สอนให้ผมรักตัวเอง ผม
จะรักษาสິงที่ผมมีและเป็นเอาไว้เป็นอย่างดีที่สุด เมื่อผมเติบโตเป็นผู้ใหญ่อย่าง
สมบูรณ์แบบ ผมก็จะเข้าใจความต้องการของลูกๆ หลานๆ เพราะผมได้
ปกป้องดินแดนแห่งความเหมือนเอาไว้ได้ตลอดเวลา ผมจะไม่ยอมให้พลัง
แห่งความต่างจากสิ่งรอบข้าง มาทำลายธรรมชาติอันแท้จริงในตัวผม

เมื่อผมหลับตาแล้วตื่นขึ้น ผมอาจจะไม่เห็นทุ่งหญ้านี้อีกแล้ว
แต่ใบไม้ในทุ่งหญ้ายังคงอยู่ในกล่องสะสมใบไม้ของผมตลอดเวลา

ขอแนะนำ ๓ เล่ม ชนะเลิศ

วรรณกรรมเยาวชนรางวัลพระราชทาน

แฉะ

ผลงานชนะเลิศรางวัลที่ ๑

โลกใบนี้โคจรรอบกระแทะกับหม้อเหล็ก (และต้นไม้ด้วย)

คณา คชา/เขียน ๑๗๖ หน้า ราคา ๑๒๕ บาท

เรื่องราวของเมืองระเบียบที่มีแต่ตึกทรงสี่เหลี่ยม ไม่มีความ
ร่มรื่นของต้นไม้ แต่แล้วก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้เมืองนี้เกิดการเปลี่ยนแปลง
ผู้อ่านจะต้องอมยิ้มอย่างมีความสุข กับการโคจรมาประสมกันอย่าง
กลมกลืน ระหว่าง กระแทะ หม้อเหล็ก ต้นไม้ และผู้คนบนโลกใบนี้

ผลงานชนะเลิศรางวัลที่ ๒

ผู้มาเยือน

กิตติ์/เขียน ๓๑๒ หน้า ราคา ๑๔๕ บาท

เป็นเรื่องแนววิทยาศาสตร์เกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาว สนุกสนาน
อ่านเพลิน ชวนติดตาม การล้อเลียนและอารมณ์ขันที่ผู้เขียนสอดแทรก
ไว้ตลอดเรื่อง เรียกรอยยิ้มและเสียงหัวเราะจากผู้อ่านได้อย่างดี

ผลงานชนะเลิศรางวัลที่ ๓

ลูกแม่น้ำโขง

เชมชาติ/เขียน ๑๖๔ หน้า ๑๒๕ บาท

เรื่องราวที่สะท้อนภาพของสังคมชนบทไทยในอดีต ความผูกพัน
ของเพื่อน สายใยแห่งมิตรภาพของเด็กกลุ่มใหญ่ รวมทั้งเด็กจากอีก
ฟากฝั่งแม่น้ำ

ราคา 125 บาท